

Stolme- ja enamwaatuslikud näidendid

Neljas wälit.

T. Mutsu Teaterkirjastus Tallinna 1930

Kolme- ja enamwaatuslikud näidendid

Meljas walit

166/2

S i s u

Arst wastu tahtmist. Molière'i kom.

Ma olen sportlane. Naalamäng.

Musu ei ole patt. Stromi külakom.

Wooruslik elumees. Naalamäng.

2

A-7008

Tähelepanemiseks näitelawadele!

Olgu tähendatud, et näidendid, mis on trükitud käesolevas kolme- ja enamwaatusliffude fõgus, on mängimiseks saadawal üksikult terwed komplektid, s. o. iga tegelane saab raamatu. Raamatud on ainult laenuks, seepärast tulewad nad pääle ettekandmist tagasi saata.

Näidendite ära kirjutamise kui ka loata mängimine on keelatud.

Mänguloa annab Tartu Mutsu Teaterkirjastus Tallinnas.

Urst wastu tahtmist

Molière komöödia 3 waatuses

Prantfuskeelse algteksti järele M. Sillaots

Tegelased

Sganarelle (häälda: spanarel) — mees.

Martine (martiin) — ta naine.

Robert (robäär) — nende naaber.

Geronte (sheront) — isa.

Lucinde (lüsjäänd) ta tütar.

Balère (valäär) — nende teener.

Lucas (lüksas) — mees.

Jacqueline (shäkliin) — ta naine.

Leandre (leaandr) — Lucinde kallim.

Thibaut (tiboo) — isa.

Perin (perään) — ta poeg.

T ä h e l e p a n u !

Näidendi ettekandmiseks saab Tawet Mutsu teatriraamatukogust mängimisloa ja tegelastele wastaw arw raamatuid. Samuti on saadawal „Mängujuht“, milline sisaldab üldiseid tarwilikke juhatusi lawastajaile ühes lawaplaanide ja refwiiside loetlusega.

L a w a.

Esimeses waatuses — mets. Teises waatuses — tuba. Kolmandas — maastik.

Sisuseletus.

On olemas üks järgnew anekdoot. Keegi naine, kes mehe peksu all kannatas, läks mõisniku juurde ja ütles, et ta mees kuulus arst olewat, kuid et ta waid siis arstib, kui peksa saab. Nii õnnestus naisel mehelt saadud hoope talle tagasi anda. Umbes analoogset ainet käsitab jelles satüüris ka Molière. Kuiwõrd huwitaw see aine selle kuulsa meistri käsitusel olla wõib, aimab igaüks.

Algupärandile wastawa koloriidi jäljendamiseks on tarwitatud paiguti Wiru ranna ja Kolga murret.

Räesolewa pääraamatu kui ka osade
ä r a k i r j u t a m i n e o n k e e l a t u d

Esimene waatus.

Metsajõrendik.

Sganarelle ja Martine (tülitsewad).

Sganarelle. Ei, ära wastu räägi. Mina olen peremees majas ja wõin teha, mis tahan.

Martine. Ja mina ütlen, et sa tegema pead, mis mina tahan. Ega ma selleks mehele läind, et sinu tempude all kannatada.

Sganarelle. Oh seda igawest häda küll, kui inimesel naine on. Digust ütleb Aristoteles, kui ta ütleb — naine on hullem kui kuriwaim!

Martine. Tarf oled sa ise ja weel targem ju loll Aristoteles.

Sganarelle. Igotahes et olen tarf. Rust ja leiad teise haguraiuja, kes minu kombel oskaks ilma asju arutada, kes oleks kuus aastat kuulsa arsti juures teenind ja kel noores eas oleks aabits pääs olnud nagu wesi.

Martine. Neetud kelmide kelm!

Sganarelle. Wana raibe!

Martine. Olgu neetud see tund ja päew, mil mul pähe tuli „jah“ öelda.

Sganarelle. Olgu neetud see notaariusefölgats, kelle juures ma enda wiletsuse osusele alla kirjutasin.

Martine. Wõi sina julged weel hädalada! Sga silmapilk peaksid taewast tänama,

et mind said. Millega olid seda teenind, et minu-
jugune isik sulle naijeks tuli?

Sganarelle. Tegid mulle tõepoolest liiga
palju au. Peaksin wiit surmani kiitma meie
abielu esimest ööd. Kirewase pärast! Ära tu-
leta mulle neid asju meele, ma ütlen wiimati
midagi niisugust et —

Martine. Koh? Mis sa ütled?

Sganarelle. Jäägu ütlemata, aitab sellest,
et me mõlemad teame, mis me teame. Olid ikka
üliõnnelik, et mind leidsid.

Martine. Mis tähendab — üliõnnelik,
et sind leidsin? Mees, kes mind haigemajani
wiind, prassija, rööwel, kes kõik jõob mis mul on —

Sganarelle. Waletad, — hää osakese
sellest joon.

Martine. Mees, kes tükk-tükilt ära müüb
kõik, mis kodunt leiab —

Sganarelle. See on kokkujoidlikult ela-
mine.

Martine. Hegi minu woodi oled ära
talitand.

Sganarelle. Seda warem ja üles tõusjed.

Martine. Mitte ühte mööbli-tükki ei jäta
ja kogu majja —

Sganarelle. Seda kergem on kolida.

Martine Hommikust õhtuni ei tee sa
muud kui mängid ja jood.

Sganarelle. Igawuse eemale peletamiseks.

Martine. Ja mis pean mina sel ajal
kogu perega tegema?

Sganarelle. Kõik mis ise soowid.

Martine. Mul on neli waejt wäikest last hoida.

Sganarelle. Ära hoia, lase lahti.

Martine. Alataja küsiwad nad minult leiba.

Sganarelle. Anna neile piitsa. Kui mina söönd olen, siis tahan et igauhel minu majas kõht täis oleks.

Martine. Ja sina latekaus tahaksid, et kõik aina samal kombel edasi läheks?

Sganarelle. Kallis naine, ära nüüd ikka nii käre ole.

Martine. Pean ma igawesti sinu häbematuji ja laagerdamist kannatama?

Sganarelle. Ei maksa nüüd ikka wihas-tada, naisuke.

Martine. Arwad sa, et ma nõu ei leio, kuidas sind sundida su kohuseid täitma?

Sganarelle. Kulla naine, sa tead, mu kannatus pole wäga pikk ja mul on kaunis tubli rusikas.

Martine. Ma ei karda su ähwardusi.

Sganarelle. Kulla naisuke — herne-terake, su naht sügeleb nagu harilikult.

Martine. Küll ma sulle näitan, et ma sind põrmugi ei karda.

Sganarelle. Armas teinepcol, sa norid wägise riidu.

Martine. Arwad, et su sõnad mind kohutawad?

Sganarelle. Minu ihade magus ese, ma kipun sul kõrwad pääst.

Martine. Igawene joomakalts!

Sganarelle. Tahad tere pääle saada?

Martine. Wa wiinalähker!

Sganarelle. Ma teen su naha tulijeks.

Martine. Matu elukas!

Sganarelle. Ma taon su kondid pehmeks.

Martine. Rööwel, kalakas, petis, argpüks, kelm, wõllarog, narakas, traatsaba, tinawile, kaabakas, warganägu! —

Sganarelle (wõtab tepi ja hakkab naist peksma).

Ah, ja siis ikka tõesti tahad?

Martine. Ai! ai! ai!

Sganarelle. Ega sinust teijiti jagu ei saa.

Robert (sijestub wajakult). No=noh, no=noh, no=noh! Mis see siis on? Milline häbematus! Reetud kelm, kuidas ta oma naist peksab.

Martine (käed puusades, sunnib Roberti taganema ning annab temale lõpuks kõrwaüllu). Aga kui ma tahan et ta mind peksab!?

Robert. Sellewastu ei ole mul kõigewähematti.

Martine. Mis te segate wõõrastesse asjadesse?

Robert. Eksisin sellega rängasti.

Martine. Mis on teil meiega tegemist?

Robert. Teil on õigus.

Martine. Rae, kus häbematu, wõi tema tuleb keelama, kui mees oma naist peksab.

Robert. Wabandage!

Martine. Mis on teil siin ütlemist?

Robert. Midagi.

Martine. On teil waja oma nina jüa toppida?

Robert. Ei.

Martine. Muretsege iseenda asjade eest.

Robert. Ja, ja, ma ei ütle enam sõnagi.

Martine. Mulle meeldib, et mind pekstakse.

Robert. Olen nõus.

Martine. Ega seda teie kulul ei tehta.

Robert. Tõsi küll.

Martine. Olete loll, et ennaft sinna topite, kus teid waja ei ole.

Robert (taandub mehe poole, kes omaford hatkab pääle tungima, teda sama lepiga lööb ja põgenema sunnib. Robert ütleb lõpuks). Wennas, palun kõigest lüdamest wabandust, taguge, tonkige, wemmeldage oma naist nagu fõrd ja fõhus, aitan kaasa, kui soowite.

Sganarelle. Ei, ma ei soowi.

Robert. Na! See on teine asi.

Sganarelle. Tahan oma naist peksta, kui ise soowin, kuid ei taha teda peksta, kui mul jeks soowi pole.

Robert. Wäga hää.

Sganarelle. See on minu naine, mitte teie oma.

Robert. Rahllemata.

Sganarelle. Teil pole mulle midagi käskida.

Robert. Muidugi mitte.

Sganarelle. Mul pole teie abi tarwis.

Robert. Hüwa. (Paremale ära.)

Sganarelle. Ja see on teist häbematus, et wõõrastesse asjadesse segate. Kas teate, et Cicero ütleb — puu ja näppude wahel argu olgu foor tülik. (Ta lähleb naise juurde ja ütleb tema tätt surudes.) Noh, lepime ära. Löö patji.

Martine. Mis ja weel ei taha! Pääle jarnast keretäit.

Sganarelle. Mis nüüd jellest. Löö patji.

Martine. Ma ei taha.

Sganarelle. Mis?

Martine. Ei.

Sganarelle. Bijiſe naiſuke.

Martine. Mitte ei taha.

Sganarelle. No tule juba.

Martine. Mitte ei tule.

Sganarelle. Tule, tule, tule.

Martine. Ei, ma tahan wihane olla.

Sganarelle. Selle tühja asja pärast!
Lepime ära.

Martine. Jäta mind rahule.

Sganarelle Löö patji, ütlen ma.

Martine. Olid liig metsik.

Sganarelle. No hää küll, palun andeks, anna täji.

Martine. Annan andeks, (Tasa tõrwale.)
aga küll ma sulle weel näitan.

Sganarelle. Oled ikka rumal, et seda nii tõsijelt wõtad. Mis niisugused wäiksed asjad woiwad sõprusele teha? Kui inimesed üksteist armastawad, siis ei tee wiis-kuus kepihoopti muud kui aina suurendawad armastust. Ma lähen nüüd ära metsja; täna pead ja enam kui sada kubu hagu saama. (Paremale ära.)

Martine (üksi). Ma wõin ju hää näo teha, aga oma tundeid ma ei unusta, mul on tuline himu nõu leida, kuidas sind karistada hoopide eest, mis ja mulle annad. Tean küll, et naisel alati käepärast on hää wõimalus meest

karistada, aga see on liig õrn karistus minu wõllaroale. Tahan talle kättemaksta, nii et ta õieti tunneb, eluotsani peab ta mäletama neid kepihoobe, mis ma temalt sain.

(Lucas ja Balère sijestuwad omawahel juteldes.)

Lucas. Oh ja soe saatan! On aga meil üks wibalik töö teha. No, mina küll ei tea, kuidas me sellega hakkama saame.

Balère. Mis teha, kulla taat, peab ikke härrade käsku täitama. Eks meil ole ka paremb kui mõisa preilna jälle terweks saab ja ikke ilusast mehele läheb. Eks meile ka warise midagi, kui pulmad tehakse. Horace on helde käega, eks ta ikke meidki meeles pea, kui preilna kätte saab. Seandre on preilnale küll kallimb, aga näe härra jälle kuidagi ei taha teist omale wäimeheks saada.

Martine (mõttes iseendale). Mis ma ometi peaks wälja mõtlema, et kättemaksta?

Lucas. Ei tea, mis see härra nüüd peaks weel põnnama, kui juba keigi tohtrite tarkus otsas?

Balère. Ei noh, kes ikka kaua otsib, see ikke mõnikord leiab ka wiimaks, ja wahel peris niisukestest kohast, kust ei teand ootadagi —

Martine. Ja, ma pean kätte maksuma, olgu mis on — need kepihoobid panewad mul südame läikima, ei mina suuda neid ära seedida. (Seda ütleb ta nii sügawas mõttes, et ta mõlemat meest tähele ei pane. Umberpöörates pörfab ta nende wastu ja ütleb.) Uih! härrad! Balun wabandage, ma ei näind teid, otssin parajasti hääd nõu.

Balère. Eks igauhel ole omad mured siin ilmas. Meie ikke otsime ka kängesti, aga ei leia kudagi.

Martine. Ehk ma saan teid kuidagi aidata.

Balère. See võib olla küll. Meie, näe otjime mõnda tarka meest, mõnda niisukest toht-rit, kes meie härra tütarit võiks aidata. Näe, prelnal niisuke haigus, et ei saa teine äkki enam jõna juust. Mitu tohtert juba tema kallal oma tarkust katsund, aga ei midagi. Pidada ikke olema weel targemaid tohtrid, kes sihukesti salarohustu tunnewad ja jääb hakkama saawad, kus teiste tarkus enam nõu ei leia. Me ikke niisukest tohtert otjime.

Martine (tasa). Wat, kus mul hää juhuse oma wõllaroale kättemaksta! (Waljusti.) Sattusite just parajasse paika, siit leiate, mis otjitate. Meil on siin päris imearst, kes kõik haigused parandab.

Balère. Ui heldeke, kust me ta leiakjime?

Martine. Leiate ta praegu jäält wäiksest metsatukast, kus ta ennast puuderaiumisega löbustab.

Lucas. Tohter siis raiub puud?

Balère. Ta wiist jääb püüab lollisi haneks, tahtjite öelda?

Martine. Ei see on niisugune imelik mees, kellele puude raiumine nalja teeb, na natuke napakas, na kentsakas ja jonnakas, ega wälispidi pole nähagi kui tark ta on. Ta nii ime-likult riides, näitab wahel nagu oleks harimatu mees, warjab oma tarkust ega taha kuidagi ilmu- toda neid imelisi andeid, mis ta taewaisalt arsti- miseks saand.

Balère. Imelik asi et keigil tarkadel mees- tel oma tujud, on teised ikke keif wähe napakad oma juure tarkuse juures.

Martine. Meie oma on palju napašam kui uskuda wõiks, ta on wabel nii napašas, et pešja tahab, enne kui oma tarkušt tunnistaš. Ega te hääga temašt jagu ei šaa, ei tema tunnista ennast tohtriks, kui tal niišugune tuju tuleb, enne kui wõtke kumbki malakas ja šundige teda hoopide waral tunnistama, mis ta warjata püüdis. Meie teeme ikka nii, kui meil teda tarwis on.

Balère. Wat kus šena narr!

Martine. Šeda küll, aga šellešt hoolimata teeb ta imetegušid.

Balère. Kuidas ta nimi on?

Martine. Ta nimi on Šganarelle, teda on šerge tunda šuurešt mustašt habemest?

Balère. Aga on ta šis ikke nii tark nagu te kiidate?

Martine. Wõi weel! Šee mees teeb imetegušid. Pool aastat tagaši oli šiin üks naine haige, kõigi teiste tohtrite tarkus oli oššas, naine pidi juba kuus tundi šurnud olema, tašheti teine juba maha matta, kui meie imearšt wägise šinna wiidi. Šee waatas naišt, pistis talle terakeše mõni teab mis rohtu šuhu — šilmapilk oli naine woodišt ülewal ja haškas toas šõndima, nagu poleks midagi olnud.

Lucas. Oh!

Balère. No, šee pidi ikke peris nõia-rohi olema.

Martine. Šee wõib olla küll. Alles kolme nädala eest kukkus šaheteišt kümneaastane poišife širiku torništ alla, pää ja käed-jalad puruks. Rohe toodi imearšt šinna, šee hõõrus poišil šogu šeha

salwiga, mis ta ise teind. Pois tõusis kohe jalule ja sooksis mängima.

Lucas. Oh!

Balère. See mees peab peris ilmamaa tark olema.

Martine. Kes selles kahtleb?

Lucas. Küll c kumma! Niijukest meest meil ju tarwis ongi. Waja menna ruttu teda otsima.

Balère. Mitäh siis ta selle hää meele eest mis te meile tegite.

Martine. Pidage aga hästi meeles, mis ma teile ennist seletasin. (Sääb minekule.)

Lucas. Eh! Kuramus! Küll ma sellega hakkama saame, kui ta muud ei taha kui malakast, ei ta siis meie käest pääse.

Balère. Olene wäga õnnelikud, et teiega kokku juhtusime, mul on nüüd kõige paremad lootused. (Wasatule ära.)

Sganarelle (lawa taga lauldes). La-la-laa!

Balère. Sää! kuulub keegi laulwat ja puid raiuwat.

Sganarelle. La-la-la! — Airewane, seks korraks on küllalt tööd tehtud, tarwis wähe hinge tõmmata. (Paus.) Pagana soolased puud.

Küll on kaunis,

Kallis pudel,

Küll on kaunis

Sinu julin!

Paljud kadedad wiist oleks

Kui sa iial tühi poleks.

Wäike kallis kullake,

Miks sa wahel tühjeneb?

Ei noh, sinine saatan! Ega kurwameelseks tohi jääda.

Balère. Sää! ta ise ongi.

Lucas. Sul ikke wist õigus on, peris kohe ninaga jooksi me toise wasta.

Balère. Wahime ligemalt.

Sganarelle (tuleb weidi tuigerdades ja pudelit silmitsedes, ei märta mehi). Ah, ja mu wäike kelmike, kuidas ma sind armostan, mu piisike trullike! (Laulab.) Balsjud kadedad küll oleks. (Märkab mehi.) Kurat, mis need mehed otswad?

Balère. See on tõesti tema.

Lucas. Justament niisukene kui see ennest seletas.

Sganarelle (paneub pudeli maha, nähes et Balère terwituseks kummardab, arwab Sganarelle teda pudelit taotawat ning asetab selle teisele poole, nähes et ka Lucas kummardab, haarab Sganarelle pudeli ja surub wastu kõhtu, mitmesuguseid naljakaid liigutusi tehes). Mehed peawad mind wahtides isekeskis nõu, mis mõtted neil peaksid olema?

Balère. Härra, kas te olete ikke see Sganarelle?

Sganarelle. Eh, mis?

Balère. Ma küsin, et kas ifka teie olete see Sganarelle'i nimeline?

Sganarelle (pöörab nende poole). Jah ja ei, sedamööda, mis te minust soowite.

Balère. Me ei soowi midagi muud kui aga nii aupaklikud olla kui iganes suudame.

Sganarelle. Niisugusel korral on mu nimi Sganarelle.

Balère. Härra, oleme wäga rõõmsad teid nähes. Olime otswimisega päris hädas, kui meid

teie juure juhutati ja tuleme nüüd teie abi paluma, ilma selleta enam läbi ei saa.

Sganarelle. Noh, härrad, kui ma teid oma lihtsa käsitööga kuidagi aidata saan, siis olen teie teenistuseks häameelega valmis.

Balère. Härra on ikke liiga armulik meie wasta — ehk härra paneks mütsi pähe, muidu päike teeb härra pääle paha.

Lucas. Wange ikke jah, härra, kate pääle.

Sganarelle (tasa). Küll need on aga wiisakad mehed

Balère. Ürge imestage, härra, et me teie juure tulime, eks tartu mehi käia ikke kangelts oõsimas, ja teid kiideti kangeltsi et pidite tart olema.

Sganarelle. Tõõi küll, isandad, ega keegi maapäätl hao-tegemises minu wastu ei saa.

Balère. Oh! Härra!

Sganarelle. Tõõ juures mina jõudu ei hoia, kui ma hao-koõ teen, siis ikka on tehtud, ei ole kellelgi midagi ütlemist.

Balère. Härra, ega me selle asja pärast tuld. —

Sganarelle. Selle eest wõtan ma aga ka sadakümme penni saast.

Balère. Ega me sest räägi, härra.

Sganarelle. Odawamalt kuidagi anda ei saa.

Balère. Härra, — me ikke teame, kuidas asjad on?

Sganarelle. Kui teate, siis peate ka teadma, et ma odawamalt ei müü.

Balère. Härra teeb aga nalja —

Sganarelle. Ei ma tee nalja midagi, vähemaga kuidagi anda ei saa.

Balère. Räägime nüüd ikke mõistlikult, härra.

Sganarelle. Mujalt wõite ju odawamalt saada, haakoo ja haakoo wahel on wähe, aga neid, mis mina teen —

Balère. Ei noh! Härra, lõpetame nüüd selle jutu.

Sganarelle. Nii häid te kusagilt ei saa, tehke mis tahate.

Balère. Ei noh!

Sganarelle. Saad on seda wäärt. Ma räägin otsekohesest südamest, ega mina liiga ei küji.

Balère. Härra, kuidas nüüd teiejugune isand niisukest nalja teeb ja ennast sedamoodi alandab! Kuidas nüüd nii tark mees ja nii kuulus tohter kui teie olete tihkab ennast ilma silmade eest warjul hoida ja oma kallid anded maha matta!

Sganarelle (tõrwale). Ta on hull.

Balère. Halastage, härra, ärge püüdke meid petta.

Sganarelle. Kuidas?

Lucas. Ega sest jahwatamisest ole kasu midagi, me juba teame teie.

Sganarelle. Mis siis? Mis te tahate öelda? kelleks te mind peate?

Balère. Ilka selleks, kes te olete, juureks tohtrihärriks.

Sganarelle. Ise olete tohter, mina ei ole ega pole iialgi olnud.

Balère (tasa). Küll on teine kõvasti finni oma narrujes. (Baljusti.) Härra, ärge nüüd kauem enam salake, ega see ka hää ole kui härral wiimati räbalast läheb.

Sganarelle. Mis moodi?

Balère. No, kui me hääga hakkama ei saa —

Sganarelle. Kirewase päralt! Saage hakkama kuidas tahate, mina ei ole tohter ja aru ma ei saa mis te mu'it tahate?

Balère (tasa). Näha on, et peab rohu abiks wõtma. (Baljusti.) Härra, küsin wiimast forda, kas ütlete hääga, kes te olete?

Lucas. Oh ja siiruwiiruline! Ärge nüüd enam jänesejalgi tehke ühti, õelge otsekohe, et olete tohtrihärä.

Sganarelle. Mul kargab süda täis!

Balère. Mis sest nüüd salata, kui me ikke teame?

Lucas. Mis siin nüüd ikke enam juppida, ega sest enam ikke midagi kasu ole.

Sganarelle. Kuulge, isandad, ustuge juba üksford, kui ma ütlen, et ma tohter ei ole.

Balère. Te pole tohter?

Sganarelle. Ei.

Lucas. Ah, te ei ole tohter wai?

Sganarelle. Ma ütlen et ei.

Balère. Kui te jüst tahate, siis pole midagi parata. (Wõtawad kapi ja peksawad teda.)

Sganarelle. Ai-ai-ai! Isandad, ma olen kõik, mis te soovite.

Balère. Mispärast siis härra sundis meid enesele haiget tegema?

Lucas. Jumala muidu lasjete meid waewa näha ja ennast peksa.

Balère. Uskuge härra, meil on sellest keigest südamest kahju.

Lucas. Pagana käferdus, mul on peris jüda täis.

Sganarelle. Mis saatana tembud need on? Kas teete nalja wõi mispärašt te mind wägijä tahate tohtriks teha?

Balère. Mis! Te puiklete ikke weel wasta, ja ei taha ikke weel tunnistada, et olete tohter? —

Sganarelle. Susi mind söögu, kui ma tohter olen!

Balère. Ah, te ikke weel ei ole tohtri-härra?

Sganarelle. Ei ole, pagana sunnikud! (Mehed hakkawad teda uuesti peksma.) Ui-ai! Hää küll isandad, jah, kui te tahate siis olen tohter, olen tohter, apteeker ka weel, kui tahate. (Kõrwale.) Ennem kõigega nõus olla kui ennast tappa lasta.

Balère. Na! Waat see on hää. Peris roem näha, kui härra mõistlik on.

Lucas. Süda kōhe hüppab sees, kui teilt niisufest juttu kuulub.

Balère. Palun keigest hingest wabandust.

Lucas. Andke andeks, et ilgesime nii julged olla.

Sganarelle (kõrwale). Ui eh! Kas õige mina ise ekjin? Ehk olengi tohtriks jaand, ilma et seda olekjin tähele pannud?

Balère. Ega härra ei kahetse, et meile tunnistas, kes ta on, küll te näete, et keigiga rahule jäete.

Sganarelle. Kuulge isandad, ega te aga ije ei ehti? Dns päris kindel, et ma tohter olen?

Lucas. Ei noh, kuidas muidu!

Sganarelle. Tõepoolest?

Balère. Rahtlemata.

Sganarelle Bagana päralt ja mino ei teadnud!

Balère. Ruda siis! Herra on keige targemb tohter ilmas.

Sganarelle. Toh-oh!

Lucas. Tohter, kes jumal teab kui palju haigeid terweks on tehend.

Sganarelle. Näe hullu!

Balère. Üks naine pidi juba kuus tundi surnud olema, taheti teine juba maha mattada ja teie panite ta, mõni teab mis rohu tilgutjega kohe mööda kambrit löndima.

Sganarelle. Rae kirewast.

Lucas. Üks kaheteistkümnne aastane poisjadas kiriku tornist alla ja kohe pää ja käedjalad sulbiks. Tea mis määrega te teda woidajite ja kohe poisjalul ja läks mängima.

Sganarelle. Näe saatanat!

Balère. Uskuge ikke, herra, küll te näete, et meiega rahul olete, woite teenida mis ije tahate, kui lasete ennast jinna juhtida, kuhu me teid wiia tahame.

Sganarelle. Wõin teenida niipalju kui tahan?

Balère. Jah.

Sganarelle. Oh, ega ma siis tohtriamefi wastu waidle. See oli mul meelest läind, aga nüüd tuleb jälle meele. Mis teha tarwis? Kuhu pean minema?

Balère. Küll meie juhatame. Tarwis noore preilna juure menna, kes feeletuks on jäänud.

Sganarelle. No, feeletu olen minagi.

Balère. Herra armastab nalja teha! — Hakkame menema, härra.

Sganarelle. Ilma arsti kuueta!

Balère. Küll me selle ka ligi wottame.

Sganarelle (Balère'ile pudelit pakkudes). Wõtke see oma kätte, annan selle karastawa joogi teie hoole alla. (Pöörab Lucas poole ja sülitab.) H akka liikuma, wanakas — arsti käsul.

Lucas. Oh ja siiruwiruline saatan! Waat see tohter ikke mulle meeldib. Waip see asi temal ikke onneks lähe, see on igawene naljahammas.

(Lähewad.)

E s r i e .

Teine waatus.

Majaesine aiaga.

(Geronte, Balère, Lucas, omawahelises kõneluses. Jacqueline pühib õuet.)

Balère. Jah, herra, ma ikke arwan, et saate rahul olema, me toime teile feige suurema tohtri siin maa pääl.

Lucas. Oh ja sinine sunnik! Otsi kas wai tiku tulega, teist niisukest ei leia; ei teised tohtrid ole wäärt tema kingapaelagi lahti arutama.

Balère. See on mees, kes peris imetegusid on tehend.

Lucas. Ta on peris furnudki ülesse aratand.

Balère. On teine wähe tujukas, nagu ma juba härrale ütlesin, mõnikord läheb tal aru pääst ära ja siis ta nagu ei näigi see, mis ta on.

Lucas. Jah, ta armastab kangeist nalja teha, ärgu härra pahaks pangu, aga mõnikord oleks ta nagu peris napakas.

Balère. Aga iie on ta otsaist-otsani tarkust täis. Küll woib ikke teine moni fõrd targalt kõneleda.

Lucas. Kui tal ikke tuju pääle tuleb siis kõneleb üsku raamatust loeks.

Balère. Ta kuulsust siin juba feif kohad täis ja igauks kipub temalt nõu küsima.

Geronte. Ma suren uudishimust teda näha, käskige ta silmapilk siia tulla.

Balère. Ma lähen otjin ta üles.

Jacqueline. Tühi keif, herra! Ei see tee paremat midagi kui keif teised, mis ilma-imet siis temagi teha suudab, keige paremb rohi oleks preilnale ifke minu arwates monikane ilus ja hää mees, kes ka preilnale kallis oleks.

Gerante. Rõtt! Kulla amm, teie segate liig palju meie asjusse!

Lucas. Ole wakka, wa teinepool, ära topi oma nina igasse kohta.

Jacqueline. Ei ole jah neist tohtritest kaju midagi, aina segawad selget wett, preilnal on ifke midagi muud waja kui rabaduse rohtu. ja musta ussi tuhka; mees on ifke plaaster, mis keif tütarlapse hädad parandab.

Geronte. Kõlbab teda siis tema praeguse haiguslega mehele panna? Kui mul tahtmine oli teda mehele panna, kas ta siis minu soovile wastu ei hakand?

Jacqueline. No, seda ma usun! tahtsite talle mehe kaela määrada, keda preilna sallida ei wõi. Miks te seda Leandre'i noorthärrat ei wottand, kes preilnale nii jüdamest kallis on? Preilna oleks kohe sõna kuuland, ja selle pääle wõin ma kihla wedada, et noorherra teda praegugi kogu ta haigusjega tahab, kui aga teie tahsite andada.

Geronte. See Leandre temale ei kõlba, tal pole nii palju wara kui teisel kofilasel.

Jacqueline. Tal on kangejt rikas onu, selle wara ta kord pärib.

Geronte. Kõik niisugused päritawad warad tunduwad mulle õhulossidena. Wäärtust on

ainult sel, mis juba käes, teiste hoole all olewa wara pääle lootes wõib kergesti sisse kukkuda. Surm ei kuule iqaFord herrade pärijate soowe ning palweid. Rikka jugulase surma oodates wõib pärijatel aega küll olla nälja sunnil hambad warna riputada.

Jacqueline. Ma olen ifka kuulnud kõneldawat, et mehe ja naise wahel nii kui mojalgi, hää läbisaamine paremb on kui rikkus. Isadel ja emadel on ifke see neetud mood aina küsida, et palju tal on? — ja palju ta kaasa saab? Näe, wa wader Peeter pani oma tütre suure Tooma kolakale, sellepärajst et mehel roh-kemb maad oli kui noorel Robin'il kes piiale kallimb oli. Waata nüüd, noorik waene, näost kollane nagu sidrun ja lõbu pole tal kohe mitte kui midagi. See on herrale hääks näitufeks. Mis inimesel siin ilmas ifke muud on, kui oma lõbu, mina paneks oma tütre küll sada korda ennemb niisukeje mehele, kes talle meeldib aga mitte mõne ilmamaa rikkale.

Geronte. Rae hullu, amneproua! On aga teil sõnu! Jääge õige nüüd wait, ma palun, muretsete liiga palju, rikute oma piima ära.

Lucas (annab naisele hoobi rindu). Wa lõkats, pea suu, häbemata elufas. Herral pole sinu seletusi tarwis, ta teab ife mis tal teha on. Waata sa, et lapse saad imetatud, ära teiji tule õpetama. Herra on oma tütre isa, ta teab oma headuses ja tarkufes, mis preilnale waja.

Geronte. Tasemini! Ah! Tasemini!

Lucas. Härra, ma tahtsin teda natuke karistada ja talle opetada, kuidas herrajst peab lugu pidama.

Geronte. Jah, aga need liigutused ei ole tarwilifud.

Balère (tes waatas paremale Gerontele). Här-
ra, olge walmis, tohtrihär-
ra tuleb.

Geronte. Här-
ra arst, olen õnnelik teid
enda pool nähes, meil on teid üliwäga waja.

Sganarelle (arsti ülikonnas, äärmiselt terawa
tübaraga). Hippocrates ütleb — et pangem mõle-
mad tübarad pähe.

Geronte. Hippocrates ütleb seda?

Sganarelle. Jah,

Geronte. Mis suguses päätükis, olge hääks?

Sganarelle. Päätükis — tübaratest.

Geronte. Kui Hippocrates nii ütleb, siis
peab seda tegema.

Sganarelle. Herra tohter, kuulda saades
imelisi asju —

Geronte. Palun wäga, kellega te räägite?

Sganarelle. Teiega!

Geronte. Mina ei ole arst.

Sganarelle. Te ei ole arst?

Geronte. Ei sugugi

Sganarelle (wõtab kipi ja peksab teda, nagu
ta ise peksa sai). Tõesti mitte?

Geronte. Tõesti mitte! Ai-ai-ai!

Sganarelle. Müüd olete arst, mina pole
ka muub õpetust saand.

Geronte. Mis pergli mehe te siia olete
toond? —

Balère. Ma ju ütlesin, et see tohter
kange wigurimees on.

Geronte. Jah, aga minu poolest wõib ta minna kogu oma wiguritega.

Lucas. Ärge sellest hoolige, herra, see niijama naljawiluks.

Geronte. See nali ei meeldi mulle.

Sganarelle. Herra, palun andeks, et nii waba olin.

Geronte. Olen teie teenistujeks walmis ijang! —

Sganarelle. Kahetsen wäga.

Geronte. Pole midagi.

Sganarelle. Need kepihoobid —

Geronte. Ei teind kurja.

Sganarelle. Mis mul au oli teile anda.

Geronte. Ärgem sellest enam rääkigem. Härra arst, mul on tütar, kes imelikku haigusse on jäänd.

Sganarelle. Olen waimustatud, herra, et teie tütre mind waja on, soowiksin kõigest südamest, et ka teie mind wajaksite, teie ja kogu teie pere, siis wõiksin näidata, kui juur himu mul on teid teenida.

Geronte. Olen teile tänulik nende tunnete eest. —

Sganarelle. Rinnitan, et ma kõige puh-
tamast südamest lõnelen.

Geronte. Teete mulle liiga palju au.

Sganarelle. Kuidas on teie tütre nimi?

Geronte. Lucinde.

Sganarelle. Lucinde! Ah, ilus nimi arstimiseks! Lucinde!

Geronte. Lähen forrats vaatama, mis ta teeb.

Sganarelle. Kes on see suur naine sääl?

Geronte. See on minu wäitese lapse amm.

Sganarelle. Kirewase päralt, fena mööblitüft! Ah! Amm, ülifaunis amm, olen oma arstiteadusega teie kõige alandlikum ori ja tahaksin häämeelega olla wäite põngerjas, kes imeb teie kauniduse piima. (Paneb käe tema rinnale.) Kõik mu rohud, kõik mu teadmised, kõik mu wõimised on walmis teid teenima ja —

Lucas. Lubage ikke, tohtrihärra, olge nii lahked, jätke mu eit rahule.

Sganarelle. Mis! On see teie naine?

Lucas. Jah.

Sganarelle (teeb nagu tahaks Lucast kaelustada, pöörab äkki amme poole ja kaelustab teda). Ah! tõepoolest, ma ei teadnud seda; sõpruselt teie mõlemi wastu teeb see mulle wäga suurt häädmeelet.

Lucas (teda tõmmates). Ikka tasemb, olge na lahked.

Sganarelle. Rinnitan teile, mul on wäga suur häämeel, et teie mõlemad paaris olete. Temahelele soowin õnne, et tal teiesugune mees on. (Teeb jälle nagu tahaks Lucast kaelustada ja heidab äkilise liigutusega käe naise kaela ümber.) Ja teile soowin õnne, et teil nii ilus, nii mõistlik ja nii fena kehaga naine on.

Lucas (tõmbab teda jälle). Ei noh, jiniisekirju saatana päralt! Palun ikke mitte na palju meelituji õelda.

Sganarelle. Te ei taha, et ma ühes teiega rõõmustan teie fena abielu üle?

Lucas. Rõõmustage minuga nenda palju kui tahate, aga minu eit jätke rahu.

Sganarelle. Ma tahan ühtewiisi mõlema õnnest osa wõtta. (Kordub endine mäng.) Ja kui ma teid kaelustan, et oma rõõmu awaldada, siis tahan ka teda kaelustada, et niisama ka temale oma rõõmu awaldada,

Lucas (teda uuesti rebides). Oh ja igawene felm tohtriherraks, küll aga klaperdab teine.

Geronte (tuleb). Härra arst, kohe tuuakse mu tütar siia.

Sganarelle. Dotan teda, härra, kogu oma arstiteadusega.

Geronte. Kus kohal see on?

Sganarelle (Lõõb endale otja ette). Säälses.

Geronte. Wäga hää!

Sganarelle (tahab amme rindu katsuda). Et mind aga kogu teie perekond huwitab, siis pean ma weidi teie amme piima proowima ja tema rinda uurima.

Lucas (tõmbab teda nii et Sganarelle pirueti teeb). Ei noh, ei noh, ei meil seda ole tarwis ühtigi.

Sganarelle. Arsti kohus on ammede rindu waadata.

Lucas. Wai kohus, küll ma sulle teen kohuse. —

Sganarelle. Sina julged arstile wastu hakata? Käi wälja!

Lucas. Ma wilistan teie käsude pääle.

Sganarelle (temale otse silma waadates) Saadan sulle palawiku pääle.

Jacqueline (Lucas' käest tinni wõttes ja teda ka sundides pirueti tegema). Katsu, et ja siit kaod, ma olen nii suur küll, et oskan isegi enese eest seista, kui ta mulle midagi teeb, mis teha ei kõlba.

Lucas. Mina ei taha, et ta sind klaperdab.

Sganarelle. Urjeh wanameest, tema naise pääle kade!

Geronte. Säält tuleb mu tütar.

Lucinde (ilmub).

Sganarelle. See ongi haige?

Geronte. Mul ei ole rohkem tütreid kui tema ja mul oleks lõpmata kahju, kui ta sureks.

Sganarelle. Hoidku ennaft! Tal pole õigust ilma arsti loata surra.

Geronte. Toodagu iste!

Sganarelle. See haige pole sugugi inetu, ma arwan, et ta igamehele meeldiks, kel wähegi aru pääs.

Geronte. Te ajosite ta naerma, härra.

Sganarelle. Seda parem. Kui arst haige naerma ajab, siis tähendab see kõige paremat. Koh, milles asi seisab? Mis teil wiga on? Kust kohast teil walutab?

Lucinde (wastab märkide waral, näidates käega enda suud, pääd ja lõuga). Han, hi, hom, han.

Sganarelle. Mis te ütlete?

Lucinde (samade liigutustega). Han, hi, hom, han, hi, hom.

Sganarelle. Kuidas?

Lucinde. Ham, hi, hom.

Sganarelle (järel aimates). Han, hi, hon, han, ha. Ma ei saa põrmugi aru. Mis pagana feel see on?

Geronte. Härra arst, see ongi tema haigus. Ta jäi tummaks ilma et tänini keegi oleks wõind selle põhjust selgitada, see asjaolu sundis meid tema mehele minekut edasi lükkama.

Sganarelle. Aga mispärašt?

Geronte. See, kellele ta peab minema, tahab oodata, kuni ta paraneb, et siis otsustawat jammu astuda.

Sganarelle. Kes on see loll, kes ei taha et ta naine oleks tumm? Annaks jumal, et minu wanamoorigil see haigus oleks! Ma ei mõtlefski teda arstima hakata.

Geronte. Igatahes, härra arst, palume teid teha, mis wõimalik, et tema haigus paraneks.

Sganarelle. Ah, ärge olge sugugi mures. Teeb see haigus talle palju tüli?

Geronte. Jah, härra.

Sganarelle. Seda parem. On tal juured walud?

Geronte. Wäga juured.

Sganarelle. See on ülihää. Käib ta teatud paigas?

Geronte. Jah.

Sganarelle. Sagedasti?

Geronte. Sellest ei tea ma midagi.

Sganarelle. Mine on rahuldaw?

Geronte. Ma ei ole eriteadlane neis asjus.

Sganarelle (haige poole pöörates). Lubage enda käsi. Puls tunnistab, et teie tütar on tumm.

Geronte. Jah, nimelt, härra, see on tema haigus, esimesel hoobil saite sellest aru.

Sganarelle. Ha-haa!

Jacqueline. Näe, kuidas ta teadis!

Sganarelle. Meie, juured arstid, meie saame asjadest kohe aru. Mõnel rumalal oleks kitsas käes olnud ja ta oleks teile öelnud —

asi on nii, asi on na, aga mina — mina saan asjast esimese hoobiga aru ja wõin teile teatada, et teie tütar on tumm.

Geronte. Jah, aga ma tahaks häämeelega teada, millest see tuleb.

Sganarelle. Midagi ei ole lihtsam öelda. — See tuleb sellest, et ta rääkida ei saa.

Geronte. Wäga hää, aga paluksin öelda, mil põhjusel ta rääkida ei saa.

Sganarelle. Kõik meie tähtsamad kirjanikud ütlesid, see tuleb sellest, et tema keele tegewus on takistatud.

Geronte. Aga mis arwate teie ise sellest keele tegewuse takistusest?

Sganarelle. Aristoteles ütleb selle kohta — wäga feni asju.

Gerante. Usun seda.

Sganarelle. Ah! See oli suur mees!

Geronte. Kahllemata.

Sganarelle (täsiwart tüüarnutist jaadit tõstes). Igapidi suur mees, mees kes oli juurem neis asjus kui mina. Endise arutuse juure tagasi minnes arwan ma, et selle keele tegewuse takistuse põhjuseks on teatud mahlad, mida meie, teadusemehed nimetame kahjulikkudeks mahladeks, mis kahjulikud — niisama kui leitsed, mis tekiwad haiguse piirkonnast tõuswate aurude mõjul nii öelda — mis — kas mõistate ladina keelt?

Gerante. Ei milgi kombel.

Sganarelle (imestusega püsti tõustes). Teie ei mõista sugugi ladina keelt?

Geronte. Ei.

Sganarelle (mitmesuguseid naljataid poose wõttes). Cabricias, arci thuram, catalamus,

singulariter, nominativo, haec Musa, muus, bonus, bona, bonum; Deus sanctus, estne oratio latinas? Etiam, jah; quare? mispärast? Quia substantivo et adjektivum concordat in generi, numerum et casus.

Geronte. Ah, miks ei ole mina õppind!

Jacqueline. Kus ikke on mehel tarkust pääs! —

Lucas. Jah, nii kena kuulata, et tobe mitte maitu ei moista.

Sganarelle. Need aurud, millest ma teile rääkisin, tulles pahemalt poolt, kus asub maks ja minnes paremale, kus asub süda, leiavad tee päält kopsu, mida meie nimetame ladina-keeles armyan ja mis on ühenduses pääajuga, mida meie nimetame greeka keeles nasmus, ja nimelt ühenduses juure weseõone kaudu, mida meie nimetame heebrea keeles cubile, trehwab oma teekonnal need kõne all olewad aurud, mis täidawad labaluude südame kambriid, ja et need samad aurud — ma palun, saage hästi aru sest seletusest, ja et need samad aurud on wäga furjad — kuulake mind hästi, wannutan teid.

Geronte. Jah.

Sganarelle. Mille põhjuseks kõhufelme koo pas tekkivate mahlade hapnik, millest järgneb, et need aurud — Ossabandus, nequeys, nequer, potarinum, quipsa milus. Just see ongi põhjuseks, et teie tütar on tumm.

Jacqueline. Di issa-pojuke, küll kõneleb ilusti!

Lucas. Kui minu keel ka nii kergesti liiguks!

Geronte. Rahtlemata ei wõiks keegi paremini asja seletada. Ainult üks asi pani mind imestama — maks ja südame asukoht. Mulle näib teie paigutate need walesti — et süda on pahemal pool ja maks paremal.

Sganarelle. Ja, see oli waremalt nii, aga nüüd oleme seda kõik muutnud ning arstime hoopis uuel wiisil.

Geronte. Seda ma ei teadnud, wabadage minu teadmatust.

Sganarelle. Pole wiga midagi, ega teie pole kohustatud niisama tark olema kui meie.

Geronte. Muidugi mitte, aga, härra arst, mis peaks teie arwates selle haiguse wastu tegema?

Sganarelle. Et mis minu arwates tegema peaks?

Geronte. Jaa.

Sganarelle. Minu arwates peaks tema woodisje saatma ja peaks talle arstirohuks söötma hulgakese wiina sees leotatud leiba.

Geronte. Miks nii, härra?

Sganarelle. Sest et wiinas ja leivas, kui need seiti segada, asub jõud mis paneb rääkima. Kas te ei tea, et jedasama antakse papagoidele ja nemad seda süües õpiwad rääkima.

Geronte. See on tõsi. Ah, selle mehe tarkust küll! Rähku, tooge leiba ja wiina!

Sganarelle. Tulen õhtul waatama, milline tema seisuford on. (Ammele.) Ettewaatust, teie. Härra, seda amme pean ma tingimata arstima.

Jacqueline. Mis — mind? Mul pole ju mitte kui midagi wiga.

Sganarelle. Seda pahem, amm, jeda pahem. See juur terwis on kardetaw, ei teeks kurja wäike sõbralik aadrilaskmine ja mõni piijite pehmendaw klistiir.

Geronte. Aga, härra arst, see on teguwis, millest ma jugugi aru ei saa. Mis jaoks aadrit lasta, kui inimejel mingit haigust ei ole?

Sganarelle. See tegewus on kasulik, nagu tulewase janu wastu waruks juuakse, nii peab ka tulewase haiguse wastu waruks aadrit lastma.

Jacqueline (taandudes). Tänan wäga selle lahuse eest, ma ei taha, et minu ihust aaptiik tehakse.

Sganarelle. Te punnite arstimisele wastu aga külap meie teile mõistuse oskame pähe panna. (Gerontele.) Soowin teile hääd päewa!

Geronte. Dodake wähe, olge hääks.

Sganarelle. Mis te tahate teha?

Geronte. Teile raha anda härra.

Sganarelle (kätt seljale pannes, kuna Geronte rahakoti awab). Ma ei wõta raha, härra.

Geronte. Härra arst —

Sganarelle. Ei jugugi.

Geronte. Palun.

Sganarelle. Milgil tingimisel.

Geronte. Halastage!

Sganarelle. Palkate!

Geronte. Kuidas wõite jeda arwata?

Sganarelle. Ma ei tee jeda iialgi.

Geronte. He!

Sganarelle. Mitte raha ei sunni mind tegutsema.

Geronte. Usun seda.

Sganarelle (raha wastu wõttes). On kaal õige? —

Geronte. Jah, härra.

Sganarelle. Ma ei ole arst kes äri teeb.

Geronte. Tean seda.

Sganarelle. Raha-huwisid mul ei ole.

Geronte. Seda ma ei mõtlegi.

(Geronte Lucinde ja Jacqueline majja. Valere ja Lucas wasatule.)

Sganarelle (raha waadates). Tõepoolest, asi ei ole halb, kui nii edasi läheb —

Leandre (sijestub paremalt). Härra, ootan teid juba hulk aega, tulen paluma teie abi.

Sganarelle (tema käerandmest finni hakates). Puhis on wäga halb.

Leandre. Ma ei ole haige, härra. Mitte seepärast ei tule ma teie juure —

Sganarelle. Kui te haige ei ole, miks te seda firewase päralt siis ei ütle?

Leandre. Ei, lühidalt öeldes, minu nimi on Leandre, armastan Lucinde'i, kelle juurest teie praegu tulete; et ma tema isa waenu tõttu kuidagi tema lähedale ei pääse, siis julgen teid paluda, et teie minu armastusele appi tuleksite ja wõimaldaksite kawatsust teostada, mille waral ma temale saaksin öelda paar sõna, millest oleneb minu õnn ja mu elu.

Sganarelle. (nähtawasti wihasena). Kelleks te mind peate? Kuidas julgete minu poole pöörata, et ma teie armastust aitaks, ja tahate minu arsti-au alandada sedasorti ülesannetega!

Leandre. Ärge tehke kära, härra.

Sganarelle (teda taganema sundides). Tahhan käre teha. Olete häbemata —

Leandre. He, herra, tasa!

Sganarelle. Olete wale kohta sattund.

Leandre. Halastage!

Sganarelle. Tahhan teile näidata, et ma sedalaadi mees ei ole ja et see teist kõige suurem häbematus on —

Leandre (temale rahafotti pakkudes). Härra!

Sganarelle. Et tahate mind kasutada — (Rahafotti vastu wõttes.) Ma ei kõnele teist, teie olete aus mees, kõige suurema häameelega aitan teid. Aga ilmas on häbemataid kelme olemas, kes inimesi selleks peawad, mis nad ei ole, pean teile ütleva et see mind hirmsasti wihasstab.

Leandre. Andke andeks, härra, et ma nii waba olin —

Sganarelle. Ärge nalja tehke! Millest on jutt?

Leandre. Teadke siis, härra et see haigus, mida te arstida tahate, on mängitud haigus. Arstid on sellel puhul igauks ömal kombel sõnu teinud, — üks ütles — see tulla pääajust, teine — siiskonnast, kolmas — põrnast, neljas — maksast. Aga kindel on, et selle päris-põhjuseks on armastus ja Lucinde selle haiguse ainult seks wälja mõtles, et pääseda wastumeelsest abielust, milleks teda sunniti. Kuid, meid wõidak näha; lahkugem siit, minnes räägin, mis teilt soowiksin.

Sganarelle. Lähme, härra, andsite enda armastusest tunnistuse, mida tähelepanemata ei saa jätta, kogu minu arstiteaduse nimel kas haige färwab, wõi saab teie omaks. (Ära.)

Cesrie.

Kolmas waatus.

Sama dekoratsioon.

Leandre (ühes Sganarellega tulewad paremalt).
Mulle näib, ma jarnalen sel kujul hästi apteek-
rile, kuna ija mind näind ei ole, siis saab see
ülifond ja parufas mind wißt küllalt hästi warjama.

Sganarelle. Kahtlemata.

Leandre. Soowiksin ainult, et ma arsti-
teadusest wiis-kuus sõna ostakjin, et oma juttu
ilustada ja rohkem targamehe nägu olla.

Sganarelle. Ah jätke, see kõik pole su-
gugi tarwilik. Pääasi on ülifond, mina ei tea
ka põrmugi rohkem kui teie.

Leandre. Kuidas?!

Sganarelle. Suji mind söögu, kui ma
arstimisest midagi tean! Olete aus mees, tahan
teid usaldada sama, kui teie mind usaldasite!

Leandre. Mis! Teie ei olegi päris —

Sganarelle. Ma ütlen et ei. Nad tegid
mu arstiks, kuigi käte ja jalgega wastu panin.
Mul pole kunagi meele tulnud ennast nii targaks
pidada! õppimises pole ma algastmest iial kau-
gemale jõudnud. Mul pole aimugi, kust nad selle
ettekujutuse wõtsid, aga kui ma nägin, et nad
wägise tahsid mind arstiks teha, siis otsustasin
seda olla, saagu, mis saab. Teie ei usu kui
ruttu ekshitus laiali läks, nii kui pööraised peawad
kõik mind targaks meheks. Igast kandist tullakse
mind otsima; ja kui asi nii edasi läheb, siis jään
eluotsani arstiks. Ma leian, see on kõige parem

amet, sest ükskõik, kas läheb asi halvasti ehk hästi, raha makstakse ikka ühtewiisi. Süü ei lange iial meie selga; ja seletada wõime asja alati omal wiisil. Kui kingsjepp saapaid tehes nahatüki ära rikub, siis tasub tema kahjud, meiesugune wõib inimese ära rikkuda, ilma et see midagi maksa. Meiesugused wigu ei tee; kui keegi sureb, siis on see tema enda süü. Võpüks on sel ametil see hää külg, et surnud üpris armsad ja waiksed mehed on; keegi pole weel näind et korjus oleks tulnud jüüdistama arsti, kes ta tappis.

Leandre. See on õige, et surnud ses suhtes väga auwäärt mehed on.

Sganarelle (nähes kahte meest enda poole tulewat.) Need mehed näiwad minult nõu küjida tahtwat. Minge oodake mind maja taga.

(Leandre läheb paremalt maja nurga taha. Thibaut ja Perin tulewad.)

Thibaut. Noh, wade, herra, tulime ige teid otjima, minu poeg ja mina.

Sganarelle. Mis teil asja oli?

Thibaut. Tema waine emä on joo pool aastat haige maas.

Sganarelle (sirutab kätt, nagu walmis olles raha wastu wõtma). Mis wõin mina sinna parata?

Thibaut. Tahaksime härra, et teie meile wade ühe pisukese wigurikese pihusse pistaksite, mäs ta terweks teeks.

Sganarelle. Enne peaks nägema, mis haigus tal on.

Thibaut. Eks tal ole ige peris silmanähtaw haigus, herra.

Sganarelle. Kudas nii?

Thibaut. Neh, wade, paistes toisel kogu kere, me metlesime, et tal seejt midagi nahe alla ajab, metlesime, et tal nahk wai siiskond, wai põrn wai kudas te seda kutsute, et see wist muu- tab keik were weeks. Iga päewa tagant teisel kange polendik wai palawik, keik ihu liikmed nor- gad ja kanged walud jalasäärtes. Koris teisel kui tulileegid wuhisewad ja tahawad toisel hinge kinni mattada ja keiksugu krambad ja wäristused aina korrast käiwad toist raputamas, nii et surm toisel ühtepuhku juu juures. Meie külas on aptiikriherra, see annab toisele moni teab mis tilgad ja woided. Küll seda raha on mend ja hullupööra, keige nende targestiini elide ja punt- selpantselite pääle. Aga maha on wade keik waew ja hääd rohud wisatud. Aptiiker tahi toisele wägise parregoorikud andada; aga ma kartasin, et see ta ige wade hauda weeb, konel- dakse et tohtrid, ei tea kui palju rahwast on ära tappand oma keeruliste rohtudega.

Sganarelle (itta tätt öieli hoides ja seda rapu- tades, nagu märguandeks, et ta raha nõuab). Asja juure, wennas, asja juure.

Thibaut. Asi on nüüd niisufene, et ma paluksin ige öölda, mäs me tegema peaktime?

Sganarelle. Ma ei saa teist sugugi aru.

Berlin. Herra, mu emä on wade haige ja siin on faks tukatit, mis ma ige teile toin, et annaksite midagi rohtu.

Sganarelle. Aha, teie jutust saab aru. Wot kus pois, kes selgelt kõneleb ja sõnu seab nagu kord ja kohus. Tähendab siis, teie emal

on weetõbi, tal on palawik ja walud jalges, wahel on tal krambid ja hing jääb finni?

Perin. Neh härra, justament nii.

Sganarelle. Teie sõnadeist sain kohe aru. Teie isa jutud on peris segased. Müüd palute minult rohtu?

Perin. Neh, neh, härra.

Sganarelle. Rohtu, mis ta terweks teeks?

Perin. Seda me just nimelt tahame.

Sganarelle. Näe, siin on tükk juustu, see andte talle sisse.

Perin. Juustu, härra?

Sganarelle. Jah, see on rohuks walmistatud juust, sääl on kulda, kalleid kiwe ja pärleid sees ja palju muid kalleid asju.

Perin. Härra, oleme teile väga tänulikud, lähme ja laseme teda kohe selle rohu sisse wottada.

Sganarelle. Minge! Kui ta sureb, siis matke ta nii ilusti, kui wähegi oskate. (Mehele wajakule ära. Majast wäljub Jacqueline.)

Sganarelle. Säält tuleb ju see ilus amm. Ah, minu südame amm, kui õnnelikuks teeb mind see kohtamine. Teie waatlemine on rabarber, cassium, ja ussirohi, mis wiib minu hingest kõik nukuruse.

Jacqueline. Di issapojuke, tohtrihärra, see oli liiga ilujasti ööldud, ei mina mõista midagi teie ladinakeelest.

Sganarelle. Jääge haigeks, amm, palun teid, jääge haigeks minu meelehääks. Olesin otsatu õnnelik, kui wõiksin teid arstida.

Jacqueline. Tänan teigest südamest, ma tahan ennem, et mind arstimata jäetaks.

Sganarelle. Kudas ma teid kahjatsen, ilus amm, et teil nii kole ja turtsakas mees on!

Jacqueline. Mis parata, härra? Eks see ole mu pattude karistuseks. Aga kus kits kõies, eks ta jääl pea sööma.

Sganarelle. Kuidas! Niiugune mats! Mees, kes teid alati waritseb, kes ei luba, et keegi teiega kõneleks!

Jacqueline. Oh, härra pole weel pooli asju nähend, see oli aga wäike proowike tema porisemisest.

Sganarelle. Dns wõimalik? — Kudas wõib inimene nii alatu olla ja teiesugusele iiskule liiga teha! Ah, ma tunnen mehi, kaunis amm, ja mitte wäga kaugel siit, kes õnnelikud oleksid, kui tohiksid ainult teie wäikeste jalakeste otjakesi suudelda! Miks peab nii kauniks loodud isik jääraستesse kätse sattund olema, niiugune elajas, metslane, puupää, loll — andke andeks, amm, et ma niiwiiši kõnelen teie mehest.

Jacqueline. Oh härra, ma tean küll, et ta keik need nimed ära teenib.

Sganarelle. Jah, amm, kahilemata teenib. Pääle selle teeniks ta teilt weel ühe naljaka asja pähe, karistuseks tema kahluste eest.

Jacqueline. See on ikke õige küll, et kui ma ainult tema kasu silmas peaks, siis ma ikke midagi weidrat teeks.

Sganarelle. Tõepoolest, paha see ei oleks, kui talle mõne teisega kätte maksaksjete. Selle mehele oleks see just päris paras, ja kui ma nii õnnelik oleksin, ilus amm, et te mind waliksite.

(Mõlemad märkavad Lucas'd, kes wahapääl majast wäljus, nende taga seisis ja nende juttu kuulas, kumbki taandub omale poole, Sganarelle teeb seda wäga naljatal kombel. Mõlemad ära.)

Geronte. Hola! Lucas, kas sa ei ole jään meie arsti näind?

Lucas. Ei noh, teigi firewaste pärast! Nägin küll ja oma eite ka.

Geronte. Kus ta siis olla wõiks?

Lucas. Ma ei tea, aga minupoolest wõiks ta olla kus seda ja teist! (Ära.)

Geronte. Mine õige waata, mis mu tütar teeb.

(Sganarelle tuleb ühes Leandrega.)

Geronte. Ah, härra, küsijin parajasti, kus te olema peaksite.

Sganarelle. Lõbutsejin ennast teie hoo wis seega, et ülearu se joogi wälja heitsin. Kuidas tunneb end haige?

Geronte. Tal on weidi halwem pärast teie rohu tarwitust.

Sganarelle. Seda parem, see näitab et rohi mõjub.

Geronte. Jah, aga ma kardan, et rohi mõjudes haige lämmatab.

Sganarelle. Urge asjata muretsege, mul on rohke, mis igast hädast jagu jaawad, olgu wõi surmahäda.

Geronte. Kes on see mees teie kaasas?

Sganarelle (täiega märku anda püüdes, et see apteeker on). See on —

Geronte. Mis?

Sganarelle. See mees —

Geronte. Noh!

Sganarelle. Kes —

Geronte. Mõistan.

Sganarelle. Teie tütrel on teda tarwis.

Jacqueline (majast). Härra, sääl on teie tütar, ta tahab wähe kondida.

Lucinde (tuleb majast).

Sganarelle. See teeb talle hääd. Härra apteeker, minge katjuge weidi tema pulssi, siis wõime kahetsegi haiguseläigu üle nõu pidada. (Tõmbab Geronte'i näitelawa teise otja ja temale kätt õlale pannes wajutab teise käega temale lõua alla, teda sundides ümber pöörama, igakord kui Geronte tahab waadata, mis tema tütar ning apteeker kahetsegi teewad; ühtlasi peab Sganarelle oma kaaslasele järgmise kõne, et tema aega wiita.) Härra, see on suur ja keeruline küsimus arstiteaduses, kas naisi kergem on parandada wõi mehi. Palun, kuulake mu sõnu hoolega, olge hääks. Ühed ütlewad et ei, teised ütlewad et jah; ja mina — ma ütlen et jah ja ei. Urweeje wõttes, et lädipaißtmatute wedelikude wastolud naiste loomulikule temperamendile on põhjuseks, et loomulikud omadused alati tahawad tundeliste üle wõimu wõtta, näeme, et nende meeolu muudatused olenewad kuu-ketta kallakust liikumisest; et aga päike, mis omad kiired otse maakera õõnsa pinna poole saadab, arwamisel on —

Lucinde. Ei, ma ei saa iial oma tundeid muutma.

Geronte. Minu tütar räägib! Oh imeline rohu mõju! Oh imestusewäärne arst! Kuis pean ma teid tänama, härra, selle imetäolisel paranemisel eest! Mis wõin ma teie hääks teha selle suure hääteo eest?

Sganarelle (mööda näitelawa jalutades ja otsaesijst kuiwatades). Sai aga selle haigussega woewa näha! —

Lucinde. Jah, isa, wõin jälle rääkida, kuid ainult selleks, et teile öelda — iial ei saa keegi teine minu abikaasaks kui Leandre, ning asjata pakute mulle Horace'i.

Geronte. Aga —

Lucinde. Ükski asi ei suuda minu otjust kõigutada.

Geronte. Mis?!

Lucinde. Teie seletused olekiid ülearuised.

Geronte. Kuid —

Lucinde. Kõigist teie juttudest ei oleks midagi kasu.

Geronte. Mina —

Lucinde. Olen omas asjas kindel.

Geronte. Aga —

Lucinde. Isa wõim ei suuda mind sundida wastu tahtmist mehele minema.

Geronte. Mul on —

Lucinde. Teie katsed on ülearuised —

Geronte. Tema —

Lucinde. Minu jüda ei allu teie wägivaldale.

Geronte. Ma —

Lucinde. Ennem heidan end kloostrisse, kui mehele lähen, keda ma ei jalli.

Geronte. Aga —

Lucinde (meeleheitlikul toonil kõneldes). Ei! Tialgi! Milgil tingimisel. Raotate ilmaaegu sõnu. Ma ei tee seda. See on otsustatud.

Geronte. Ah, milline sõnade wool! Wõimalu sellele wastu panna. Härra, palun teid, tehke ta uuesti tummaks.

Sganarelle. Seda ei suuda ma teha. Wõiksin ainult teid teha kurdiks, kui soowite.

Geronte. Tänan teid. Sa mõlled siis —

Lucinde. Ei, kõik teie seletused jääwad minu pääle mõjuta.

Geronte. Weel täna õhtul astud Horace'iga abiellu.

Lucinde. Ennem saagu surm minu abi-kaasaks.

Sganarelle. Jumala pärast, peatage, laske mina arstin seda asja. Ta on haiguse küüsis, ma tean misjuguist rohtu ta wajab.

Geronte. Ous wõimalik, härra, et teie ka selle waim haiguse oskate parandada?

Sganarelle. Jah, laske mind toimetada, mul on rohtu kõige wastu ja minu apteeker saab meile arstimisel abiks olema. (Kutsub apteetri ning ütleb.) Üks sõna — Teie näete, et tema kirj tolle Leandre'i suhtes käib tema isa tahtmise wastu, wõimatu on aega kaotada, mahlad on äärmiselt hapud, peame wiibimata rohu leidma, mis takistaks häda halwenemist. Minu teada on ainult üks rohi wõimalik, see oleks puhastuse pulber, mille teie korralikult peate segama kahe dragma matrimoniumiga kapslites. Wõib olla, saab haige wastupanekut ilmutama; aga teie kui wilund mees omas ametis, peate temale rohu tarwilikkuse selgeks tegema ja teda sundima segu alla neelama. Minge tehke temaga wäite jalutuskäik aias, et tema meelt ettewalmistada,

mina kõnelen seni jün tema isaga. Ärge wiitke enam aega. Arstima, kähku arstima!

(Kõik pääle Geronte ja Sganarelle majja.)

Geronte. Mis rohud need olid, härra, millest kõnelejite? Mulle näib, et ma iial pole jäärastest kuulnud.

Sganarelle. Need on rohud, mida kõige juurema häda korral tarwitatakse.

Geronte. Olete kunagi näind sarnast häbematuist, kui minu tütre oma?

Sganarelle. Neiud on mõnikord weidi jonnakad.

Geronte. Te ei usu kui suur iha tal selle Leandre'i järele on.

Sganarelle. Seda teeb noore inimeje uum weri.

Geronte. Müüpea kui seda ägedat armastuist märkasin, hakkasin oma tütart luku taga pidama.

Sganarelle. Tegite targasti.

Geronte. Mul läks korda neid kohtamast takistada.

Sganarelle. Wäga hää.

Geronte. Midagi pööraist oleks juhtund, kui oleksin luband neid teineteist näha.

Sganarelle. Rahtlemata.

Geronte. Usun, tüdruk oleks wõtnud ja temaga minema läind.

Sganarelle. See on wäga wõimalik.

Geronte. Olen kuulnud, poisj tegewat kõik, et saaks temaga kõnelda.

Sganarelle. Milline naljahammas!

Geronte. Kuid asjata raiskab ta aega.

Sganarelle. Ah, ah!

Geronte. Küll ma neid juba tafistan fokkusaamast.

Sganarelle. Poijil pole mõne rumalaga tegemist, olete kawalam kui tema.

Lucas (tuleb majast). Ah, ja siiruwiruline satikos! Härra, no nüüd on õige hull lahti. Breilna on oma Leandre'iga plehku pand. Tema see oligi, see aaptiiker ja tohtriherra on kogu selle supi walmis teetand.

Geronte. Kuidas!? Niijugune surmahoop minule? Tooge kommissaar ja waadake, et see kelm wälja ei pääse. Niijugune ärraandja, tohtuga lasen teid karistada.

Lucas. Ah ja saatananahk tohtrihärraks, üles teid puuakse, ärge aga siit kuhugi menna katstuge!

Martine (wasakult). Ah ja heldene jumal! Küll nägin waewa, enne kui selle maja leidsin! Ei tea, mis see tohter peaks tegema, kelle ma teile juhatašin.

Lucas. Näe, sääl ta on, puuakse warsti üles.

Martine. Mis! Minu mees puuakse ülesse! Oh ja püha ristike! Mis ta siis kurja on teind?

Lucas. Laji meie härra tütre ära warastada.

Martine. Oh ja heldene aeg küll! kallis mees, ons ikka õige, et sind üles puuakse?

Sganarelle. Sa ju näed. Ah!

Martine. Ja nii paljude inimeste silma all pead sina surma saama!

Sganarelle. Mis mina sinna parata saan?

Martine. Kui ja ometi meie puudki walmis oleksid raiund; mu süda oleks ikka wähe kergem olnud.

Sganarelle. Mine minema, ära waewa mu hinge.

Martine. Ei, ma jään siia, et kind enne surma julgustada; ei ma siit enne lähe, kui olen näind, kuidas ja kõlgud.

Sganarelle. Ah!

Geronte (tuleb majast). Kommisjar tuleb kōhe; siis pannakse teid kindlasje paika, kust te nii kergesti ei pääse.

Sganarelle (tübarat täes hoides). Oh häda, kas ei wõiks selle asemel mõned kēpihoobid saada?

Geronte. Ei ei, kōhus teeb otjuse. Kuid mis ma näen?

(Leandre, Lucinde ja Jacqueline tulewad majast.)

Leandre. Härra, siin esitab end Leandre teie silmadele ja toob Lucinde'i tagasi teie wõimusse. Meil oli nõu seltsis põgeneda ning abielluda, kuid jelle kawatsuse asemele astusid ausamad mõtted; ma ei taha teilt teie tüdart warastada; soowin, et teie ise oma käega tema minule annaksite. Pean teile üttelema, härra, et ma praegu kirja sain teatega — minu onu olewat jurnud ja mina kõige tema warade pärija.

Geronte. Härra, teie ausus on wäga minu meelepärast; annan teile oma tütre kõige juurema rõõmuga.

Sganarelle. Tohter pääseb weel wiimisel silmapilgul!

Martine. Kuna sind ülesse ei pooda, siis ole mulle tänulik, et arstiks said, minu kaudu sind selle au osaliseks tehti.

Sganarelle. Jah, sinu kaudu sain ilmatu hulga kapihoope.

Veandre. Nende hoopide tagajärg on nii kaunis, et ei maksa nende pärast enam wihane olla.

Sganarelle. Olgu. Annan sulle need hoobid andeks, selle au eest millesse sa mind tõstsid, kuid walmista end elama kõige suuremas lugupidamises minusuguse tähtsa mehe wastu ja pea meeles, et arsti wiha ou kardetawam kui sina ostad arwata.

E s r i e.

Lõpp.

Peokorraldajaile

suures valikus tarvilikke peotarbeid
soovitab teatrikirjanduse keskladu

Pääsetäheraamatud.

Erilise päälkirjadega eeskavale ja tantsule,
trükitud mitmetvärvi paberile ja köidetud raa-
matuiks à 50 piletit.

Plakatid.

Paigutamiseks seltsimajade seintele, ustele jne.
igasugu juhatusteks ja korrahoidmiseks.

Rekvisiidid.

Loomade pääd, maskid, näoosad, diadeemid,
jaapani päevavarjud, revolvrid, uurid, sõrmused,
kaela- ja rinnailustused, kroonid, inglitiivad,
sülelapsed rietatud sinisesse ja roosasse, frakid,
õpetajakuued ja ristid, silindrid jne.

Lavaülesvõtted.

Suuremates teatrites lavastatud näidenditest.
Pakuvad tarvilikke näpunäiteid lava, dekoratsi-
ooni, krimmi kui ka kostüümide suhtes.

Amorpostkaardid.

Krupitud vastavalt tellija soovidele, eraldi ka
laste- ja noorsoo pidudeks.

Jumestusabinõud.

Kodumaa kui ka välismaa vabrikulist. Jumes-
tusvärve saadaval suuremates ja vähemates
komplektides, kui ka üksikult.

Konfetid.

Kaalu kui ka tuudiviisi. Eraldi saadaval ka
tarvisminevad kotikesed.

T. Mutsu Teaterkirjastus, Tallinna

Ma olen sportlane

(Meister possis)

Naljamäng 3 waatuses. Eesti oludesse
ümbertöötand Erich Bergman.

Tegelased

Widrik Karufäpp, marmel. wabr. omanit.

Ada, ta naine.

Erik, } nende lapsed.
Lote, }

Hugo Leht.

Tobias Wiperling, tantseleinõunit.

Amalie, ta naine.

Coletta Corolani, tantšijanna.

Karufäpp, possija.

Roosi, teenija Karufäpa juures.

Perekonnasõbrad, teenijad.

Koht — wäitelinn. Neg — olewit.

Tähelepanu!

Näidendi ettekandmiseks saab Lawet Mutšu
teatriraamatukogust mängimisloa ja tegelastele
wastaw arw raamatuid. Samuti on saadawol
„Mängujuht“, milline sisaldab üldiseid
tarwilikke juhatusi lawastajaile ühes
lawaplaani ja rekwijitide loetlussega.

Sisuseletus.

Widrik Karukäpp, marmelaadikaupmees, on
naije teades, suur taimetoitlane ja suur pokšija.
Seda luiskab ta seepärast, et siis vähemalt
„pokši wäljawõitudel“ tugewasti süüa ja juua.
Kuid siis tuleb nende kodulinna pokšima kuulus
pokšija Karukäpp ije, kelle nime Widrik seni kur-
jasti tarwitand. Ja terve perekond tahab minna
oma meest ja isa pokšiwõistlusele waatama.
Wõib juba aimata, milliseid wiperusi wael
Widrikul nüüd ees on! Kuidas see kurikuu-
lus Karukäpp sellega hiiski hakkama saab — see
on alles komöödia!

**Räesolewa pääraamatu kui ka osade
ä r a f i r j u t a m i n e o n k e e l a t u d**

Esimene waatus.

Glutuba marmelaadiwabrikandi Karukäpa korteris.

(Lawa hetk tühi. Parema!t u!tselt 2 kuulda Amalie ja Roosi kõnelusi.)

Roosi (laseb Wiperlingi ühes Amaliega sisse).
Tulge aga, palun sisse!

Amalie ja Wiperling (sijestuwad. Amalie energiline, peaaegu mehelik kuu. Kübar walge lendawa sullega. Riietus wäitelinna-pärane. Wiperling kõhn ametnikutüüp, terwiselt hädine. Mõlemil täes koomilised lilletimbud.)

Amalie. Kas härrastega juba wõib kokku saada, Roosi?

Roosi. Ei, proua Wiperling, kell pole weel üheksagi.

Amalie. Meie tulime warem, sest minu mees peab nimelt ametisse minema.

Wiperling. Mina pean nimelt ametisse minema.

Roosi. Siis teatan ma teist silmapilk proua Karukäpale. (Wasakule 2 ära.)

Amalie (istub). Istu, Tobias!

Wiperling. Ja Maalikene! (Istub postamendi ees olewale istmele. Ei osta wabaneda käesolewast lillekimbust, waatab ringi ja surub selle lõpuks põlwede wahle. Wõtab siis põuetaskust terawa paberituutu, awab ja hakkab närima, kuna Amalie teda kogu aja jälgib.)

Amalie. Söö tase! Tobias! Ära neela. Juba jälle sa ei näri!

Wiperling. Siiski, siiski, Maalike! — (Närib hoolega, seda tegewust päänoogutusega saates.)

Amalie. Sa tead ju, mida kuulus loodusuurija Darwin oma raamatuis ütleb — inimene peab igat suutäit vähemalt 36 korda purema. Mitu korda oled sina purend, Tobias?

Wiperling (tes seni automaatselt näris). 31 korda, Maalite,

Amalie. Siis näri aga edasi! (Loeb.) 32 — 33 — 34 — 35 — 36. Nii. Nüüd neela.

Wiperling. On juba all. (Enesele.) Tulen endale ette nagu täielik mäletseja. Kas ja nüüd ikka minuga nii käituda tahad?

Amalie. Ja muidugi! Kes korralikult närib, saab sõõnuks poole vähemast toidust ja ei lähe paksuks.

Wiperling. Kuid jellewastu lähen ma päewpäewalt kõhnemaks!

Amalie. Sellepärast, et ja ei söö lõbu ja armastusega. Darwin ütleb — inimene peab sööma lõbu ja armastusega.

Wiperling. Aga Maalitene — kuidas mõitjin ma süüa üht aiawilja-kotletti lõbu ja armastusega?

Amalie. Waata oma sõpra Karukäppa. Kuidas nägi jee mees wälja waremalt ja kuidas nüüd, kui naine ta taimetoitlaseks õpetas. Aga tema peab lugu liikumiseft ja teeb sporti.

Wiperling. Aga Maalite — kui ma sarnase toitmise wiisi juures weel sportima peaksin, ei kannataks ma elu enam wälja.

Uada (sifestub wasakult, weidi hingeldades, paberisje mässtitult raamistatud diplom täes). Wabandage wäga nõunifproua — tere härra nõunik! (Roosile, tes pakke kannab.) Bange see tõik lauale!

R o o s i (paneb patid lauale, paremale 2 ära).

A m a l i e. Hommikust, armas proua Karukäpp. Kus on siis sünnipäewalaps?

A a d a. Marmelaadi juures büroos, kus mujal. (Näitab ust paremale 1.)

A m a l i e. Ah teie polegi talle veel kingitud ära annud?

A a d a. Tähtsime seda teha alles siis, kui Lote on päralt jõudnud.

A m a l i e. Ja kas ta siis tuleb?

A a d a. Seep see on. See tüdruk ei kirjuta, ei telegrafeeri, ei anna endast poole sõnagagi märku. —

A m a l i e. Mis teil siis pakides ka uudist on?

A a d a. Puhha sünnipäewakingid Widrikule. Ja kõik ainult tema sporditarbed. Ta olla eile üegi poksi klubi teiseks esimeheks walitud! Mõelge, milline au! Ta jutustas mulle sellest täna õösel.

A m a l i e (etteheitwalt Wiperlingile). Sarnast asja ei jutusta ja mulle õöseti iial!

W i p e r l i n g. Aga Maalike!

A a d a (diplomi ümbert paberit ära wõttes). Siin on ka tema wiimane audiplom. Lasin ta raamistada. (Loeb rahulolles.) „Härra Widrik Karukäpp tunnistatakse sellega Eesti esipoksi jaks. Poksiliit.“

A m a l i e. Teile, proua Karukäpp, wõib teie mehe puhul tõesti õnne soowida. (Surub täht siis Wiperlingile.) Sul wõiks kah sarnane meisterdiplom olla.

W i p e r l i n g. Aga Maalike, meie juures on ju ainult üks meister, ja see oled sina.

A a d a. Ma ütlen teile, proua Wiperling, sest ajast kui minu mees poksi, on ta muutund

hoopis teieks, nii lõbus, nii teguõimas, nii etteõõllik! Sel kuul on ta juba wäljastpoolt kolm poksi-auhinda kaasa toond. (Päitab.) Siin see pilt, jää see waas ja fuju.

Amalie. Olete teie juba ford päält waadand, kui te mees poksi?

Nada. Rahjaks, weel mitte!

Amalie. Rahju! (Näeb kuidas Wiperling sel hetkel waatleb lähedalt läbi prilli Weenuse fuju.) Wiperling, jäta see kõlbluswastane iisik rahule!

Wiperling. Ja, Maalike!

Nada (Amaliele). Ja kujutlege, minu mees on ka poksi üle ühe raamatu kirjutanud, millest ma seni ei teadnudki. Ma nägin seda juhtumisi ühe raamatukaupluse aknal. Tulge ma näitan teile. (Tahab Amaliega minna wajakule).

Roozi (paremalt 2). Proua Karukäpp, kibewee mees on wäljas.

Nada. Wõtke 12 pudelit kibewett.

Roozi (ära paremale 2.)

Amalie (Nadale). Jootte teie seda?

Nada. Ei, ei — seda peab minu mees jooma! See puhastab werd ja kõwendab muskleid.

Amalie. Wiperling, tänaseist päewast alates jood ka sina kibewett! (Nadaga wajakule 1 öra.)

Wiperling. Mis? Kibewett ka weel?! Siis ei jää minuist tõesti enam midagi järele!

Widrik (terwe, punapõseline, rikas wäitelinna elumees, tuleb naerdes paremalt 1.) Müüd hoolitse selle eest, et see marmelaad weel tingimata täna saaks ära saadetud. — Ha, jää ta ongi. Just praegu rääkijime sinust.

Leht (põline wanapoiss, Karutäpa osanik igas suhtes). Serwus, Wiperling!

Wiperling (säeb end torda). Minu armas Widrik! Sinu tänase hällipäewa puhul soowin sulle —

Widrik (wähele). Ära kõnet pea, anna siia, mis sul on. (Wõtab talt sissemähitud sigaripitsi wastu.) Oh, mercwaigust pits, pagana pihta, oled sina aga noobel.

Wiperling. Tal on wäike pragu sees, minu naine ostis ta nimelt poole hinna eest. Ma ei tohi sulle aga seda öelda!

Widrik. Rahustu, Wiperling, meie oskame juud pidada.

Wiperling (waatab Widrikut ja raputab pääd).

Widrik. Miks sa mulle nii lollilt otša waatad ja pääd raputad?

Wiperling. Kuidas wõid sa ometi aiawilja kollettide, jänesekapsa fritadellide ja naeripudingi juures nii õitswana wälja näha?!

Widrik ja Leht (purstawad naerma).

Wiperling. Mina sellest kuidagi sõõnuks ei saa! Kui ma selle „kaaderwärgi“ õnelikult alla olen saand, tuleb alati pöörane isu seakarbonaadi järele.

Widrik ja Leht (naerawad jälle).

Widrik. Noh, mina tunnen end seejuures juurepärast!

Wiperling. Inimene, kuidas sa seda saad?

Widrik. Nch, kui sa meid ära ei anna, ütleme sulle retsepti!

Wiperling. Ma — wannun! (Tõstab käe.)

Widrik. Ei, ei, ei, nii odawalt ja läbi ei tule. Sa pead wanduma, millegi juures, mis sul kõige wastikum on.

Wiperling (tõstab käe, päris lihtsalt). Nus, siin wannun ma oma armsa naise nime!

Widrik. See rahuldab meid! — Leht, asu õige selle ukse juure wahti, et minu naine meid ei üllataks. (Wiperlingile.) Istu korraks jüa. (Lehele.) Ega keegi ei tule? (Istuwad diivanile ja istmele.)

Leht (piilub wäl. 1 ukse juures). Ei!

Widrik (saladusrikkalt aga selgelt). See lugu selle poksimisega on puha pettus!

Wiperling. Aga see poksimeister?

Widrik. Pettus!

Wiperling. Ja see diploom?

Widrik. Pettus!

Wiperling. Ah ja sinine sikk!

Widrik. Mis ja inestad?! Ja, sarnasele arstimisele nagu seda meie naistel ees on, ei pea üksti hobune wastu. Wahete wahel aiawilja — ja, see läheb. Aga ikka ainult heinu! Ma pole mõni sikk! Noh, aga säääl üks tüli teise pääle. — Kui meie Lehega wahete-wahel poleks singi kallale ajund, ma ujun, me oleks juba ammu aiawilja forjused olnud. Säääl tuli mul forraga suurepäranane mõte, ma söön aiawilja kotletti alla ja seakotletti pääle!

Wiperling. Seakotlett — mul tulewad pijarad silma!

Leht. Ära siis piina seda waeßt meest nii kaua.

Widrik. Aga selleks on tarwis kodust wälja minna. Raks-kolm-neli forda nädalas. Ja säääl

ütlen ma oma Nadale, et ma poksiklubisje lähen. Saad aru?

Wiperling. Ja sinu naine usub seda kõiki?

Widrik (kawalalt). Aga muidugi! Mina saadan ometi Lehele kutsed wehklemisklubist ja tema saadab mulle kutsed poksiklubist. Need on meil trükitult taskus. (Näitab kutsesid.)

Wiperling. Noh, Widrik, oled sina aga igawene redu! Aga kuidas tulid sa just poksimise pääle?

Widrik. Ja, see ongi see pääasi terwe selle peetuse juures — on nimelt tõepoolest olemas tõsine poksiija Karukäpp ja koguni weel Widrik Karukäpp.

Wiperling. Mine ikka!

Widrik. Ja sellest inimesest seisab alalõp mata, minu jaoks midagi wäga meeldiwat ajalehes. Näiteks — homme wõistleb Kuresaares kuulus meister-poksiija Widrik Karukäpp neeger Cocktaili wastu. Siis pakin ma otsekõhe omad asjad — ja sõidan Kuresaare.

Wiperling. Kuresaare? Mis sa siis Kuresaares teed?

Widrik. Ah! On sul aga raske arusaamine! Ma ütlen, ma sõidan Kuresaare. Tõepoolest sõidan ma aga sinna kuhu süda kutsjub ja sõon-joon, mis mulle maitseb. Aga sina tukud naise juures ja nälgid!

Leht. See mees peab ka astuma meie liitu „Uus eluwiiis.“

Widrik. Mis me temaga aga pääle peakime hakkama? (Wiperlingile.) Tõuse korraks ülesse!

Wiperling (tõuseb ja moodustab õige haleda tuju).

Widrik ja Leht (waatawad teda igast küljest ja pööravad teda ringi).

Widrik. Mäeronimise sport oleks midagi sinu jaoks. (Lööb talle wastu jalga, nii et ta kukub.) Ei, see ei lähe.

Wiperling. Monoh, mis siis lahti on? Mis teil ees on? (Sirutab käed mõlemile poole välja.)

Widrik (lööb Wiperlingile õlale, nii et see tõttu wariseb). Käes! Tal on suured käed, ta peab wette! Wette temaga!

Wiperling. Aga luba —

Leht. Sa pead ujuma!

Wiperling. Pagan wõtaks, külma wette!

Widrik. Wana eesel, sul ei tarwitse sugugi ujuda. Sa teed ainult nagu ujukid!

Wiperling. Ja usute teie, et see lähets?

Leht. Muidugi lähneb. Sa lähed lihtsalt supelajutusest — mööda ja tuled meie juure „Kuld inglisse“

Wiperling. Suurepärane! Tore, suurepärane! Lapsed, kui see ainult õnnestuks!

Homme on teiipäew — ma tulen juba homme — nii wähekeks teie juure! (Põksib lõbusalt mõlemile küljekontide wahetele.)

Widrik. Homme, mu pois, ei ole ma siin, ma pean kord jälle „tingimata“ wäljaspool kodulinna „põksima.“ (Põksis.) Homme on mul Kurejaare spoksiwõistlus.

Wiperling. Mine ikka!

Widrik. Nii seisab ajalehes. (Wõtab ajalehes) Kus see nüüd oli? Siin! (Loeb.) Tuntud esi-

poskija Widrik Karukäpp poskib homme Kuresaares esiposkija Haagiga Saaremaa meistri nime pääle" Sa peaksid mind kord nägema, kuidas ma selle mehe maha wirutan! (Viigutus.) Üks hoop ja ta on knock-out!!

Leht ja Wiperling (naeravad).

Widrik. Ma lasin enesele isegi juba „auhinna“ valmistada. (Läheb puhwetitapi juure ja wõtab ühe raste hõbepokaali wälja.) See pokaal on minu wana tädi Dittlie pärandus. See on uuesti üle puhastatud ja kannab nüüd päälkirja — „Esiposkija Widrik Karukäpale.“ Selle toon ma enesega Kuresaarest kaasa kui wõidutroffee!

Wiperling. No, oled sina mul ka üks igawene wimka! Ja kuhu sõidad sa siis tegelikult?

Widrik (pokaali jälle luku taha pannes). Sakku, mu poeg. Sakku. Ma tahaks ka kord Saku õlut tema lähtekohas juua.

Roosi (paremalt 2). Proua Karukäpp saadab teile siin ühe pudeli libewett!

Widrik (lõbusalt). Tänan, Roosa, tänan! Ma just praegu rääkisin sellest! (Wõtab pudeli.)

Roosi (paremalt 2 ära).

Widrik. Soowid sa ka klaasikest, Wiperling?

Wiperling. Täewa pärast, see pidawat jõe maitsema!

Widrik (Lehele). On tal ka aimu!

Leht. See maitseb otse juurepärastelt! (Läheb — Widrikule märku andes, par. 1 ära.)

Wiperling (wõtab pudeli Widriku käest ja waatleb teda umbusaldawalt). Kuidas jeda siis wõetakse?

Widrik. Seda „wõetakse“ kaelašt ja kalla-
takše lilledede pääle wälja! (Teeb seda.)

Leht (tuleb par. 1 tagasi. Tal on käes pudel kirsi-
weini ja annab selle Widrikule). Säh!

Widrik. Nüüd, Tobias, pane tähele! Wõe-
takše teine pudel, kallatakse siju ümber, (Täidab
tühja pudeli kirsiweiniga). teed Hokus Pokus Fidi-
buse ja kibewee pudelist on kirsiwee pudel saanud!
(Hoiab selle kõrgel.) Sellest joon ma kolm kord
päewas oma terwiseks. (Läheb puhweti juure weini
klaasi wõtma, tšiteerib oma naist — „See puhastab
ja kõwendab muskleid.“

Leht. Pane nüüd aga tähele Wiperling,
kuidas ta joomise juures wäristab. (Sellaal kui Wid-
rik sisse kallab, on kuulda Nada ja Amalie häält. Iseära-
nis wiimase häält.)

Wiperling (kuulatades). Ma kuulen oma
Amalie mahedat häält.

Leht. Oli aga ka ülem aeg! (Ta pistab tühja
pudeli taha kuue tasku, mis tal aga hästi ei õnnestu.)

Nada ja Amalie (was. 1).

Amalie (silmas Widrikut, kes nüüd pudeli ja
klaasiga seisab). Sää! on ju jünnipäewa laps!
(Sirutab talle käed wastu.) Soowin teile südamest
õnne! —

Widrik. Üks moment — Leht, wõta hoi-
sina wähe —

Leht (kes ifta weel pudeli peitmisega ametis).
Sa näed ometi —

Wiperling (nüüdsest pääle õige tragi). Anna
sija! Küll mina hoian! (Wõtab klaasi ja pudeli.)

Widrik (Annab Amaliele käe). Minu südame-
lik tänu, toreda merewaigust pitsi eest. Seda ma
just wajasin. Minu oma on nimelt lõhki.

Amalie (waatab a tempo Wiperlingile küsiwalt otse, wiimane ei kannata tema pillu wälja ja shongleerib pudeli ja klaasiga).

Wada. Widrik, ära sa oma fibewett unusta!

Widrik. Kus nüüd seda, alla see krimpel! (Tühjendab klaasi, raputab end.) Brrr!

Wiperling. Kuidas ta seda teeb! Suurepärase! —

Amalie (wäga kindlast). Wiperling, sina jood ka ühe klaasi!

Wiperling. Ei, ei, Maalife, seda ei wõi ja minult nõuda!

Leht (Wiperlingile). Sa argpüks!

Wiperling. Argpüks ütled sa?! Argpüks?! Seda ei lase ma enesele meeldida! Kus on üks suurem klaas?!

Leht (enesele). Waat kus foi! (Toob puhwetist suure weini klaasi, wõtab Wiperlingilt pudeli ja kallab klaasi täis.)

Wiperling. Amalie, sinu mees pole argpüks! Anna klaas siia! (Wõtab Widriku käest klaasi ja joob mõnuga.) Ah!

Widrik ja Leht (mütšawad a tempo talle wastu ribifonte).

Wiperling (raputab end alles nüüd). Brrr! On se aga jõe jook!

Amalie. Waat, Wipperling, see juba meeldib mulle!

Wiperling (mõnuga enesele). Mulle ka!

Amalie. Homme päew tellin sulle ka
12 pudelit!

Widrik ja Leht (pahwatawad). Do, häda!

Wiperling. Ja, aga Maalife —

Amalie. Mitte wasturääkida! Seda wõlg-
ned ja oma terwisele!

Wiperling (finni haarates). „Terwisele?“
Kuule, Maalike, ma tulin weendumusele, et minu
kehalikü konstitutsioonile oleks suuremaks kasuks,
tui ma ujumiskluppi astuks.

Amalie. Tõesti? Tobias? (Waimustatult.)
Härra Karukäpp, selle eest wõlgnen ma teile
tänu! (Annab talle tätt.)

Widrik (tähendusrikkalt). Ja muidugi, selle
eest wõlgnete mulle tänu!

Leht. Ma kirjutan ta homme päew ujumis-
klubi „Poseidon'i“ liikmeks.

Amalie. Wäga lahke teist, härra Leht,
aga seda teen ma juba ise!

Wiperling. Haa! (Waatab abiotõiwalt Wid-
riku ja Lehe poole.)

Leht. Mis teie end selle pika teekonnaga
waewate?

Amalie. Oma mehe terwise hääks ei ole
mulle ükski teekond pikk! Seda asja diendan ma
siiski meelsamini ise! (Pöörab Adale poole.)

Wiperling (meeleheitel tase Widrikule ja Lehele).
Mis me nüüd teeme?!

Amalie. Meie peame nüüd minema —
Tobias, tule! (Annab Adale täe.) Nägemiseni,
armas proua Karukäpp!

Adale. Ma näen teid ometi teisipäewal?

Amalie (wäga kindlalt). Ei, teisipäewal
wiin ma oma mehe ujuma! (Ühes Wiperlingi
ja Adaga ära war. 2.)

Widrik. Noh, see marmelaad on eht!

Leht. Sellele keetsime nüüd ilusa suppi!

Frits (armastusväärne, ülielegantne noormees, moodne tantsijatüüp, tuleb lõbusalt ja ülemeelikalt waf. 2).
Serwus, papafene! Südamlik õnnesoow sünnipäewaks! Palju, palju kõiki hääd.

Widrik (suudleb teda). Tänan väga mu pois! —

Frits. Serwus, onu Leht! (Käepigistus.)

Leht. Serwus, Frits!

Widrik. Aga ütle mulle, mu pois, kuhu, ja nii kauaks jääd? Kell on juba warsti kümme!

Frits. Ma „tudeerisin“ lord jälle hommi-kuni, papafene!

Widrik. Sa ei peaks terwed ööd oma keemia raamatute juures istuma. Ikka tasa-pidi edasi, ikka samm-sammult!

Frits. Ja, ja „samm sammult.“ (Teeb paar tantsusammu.) Seda ütlen mina ka. Aga ma pean lord teie marmelaadi keemilisele koostamisele mõtlema.

Widrik (Lehele). Tore pois! Mõttele kogu aeg äri pääle.

Leht. Ja, see käbi on kannust kaugele ku kkund.

Widrik. Jumalale tänu. See pois on soliidse keehestus! ta ei joo, ta ei suitseta, ja tüdrukutega ei aja ta ka ringi!

A d a (par. 2). Nüüd wälja Widrik, wälja, ma pean sinu sünnipäewa laua korda seadma. (Tõrjub Widriku par. 1. wälja.)

Roosi (sifestub pakkidega).

Widrik. Tule, Leht, ja pead pärast minuga seltsis lohkma end üllatada. Siis on lõbu

Juurem! (Wiipab ulse juures lapse kombel Adale.)
Tata! (Mõlemad ära par. 1.)

Ada. Ja sina, laiskworst, aita mul asju wälja pakkida.

Frits. Papa juures olen ma tore pois, jina juures laiskworst.

Rõil kolm (wakiwad hoolega).

Ada (waatab kõit rahulolles üle). Nii — fingid oleks siis korras. Puudub weel ainult ilus lillekimp. Tulge, Roosi, tarwis weel paar lille tuua. (Ada ühes Roosiga wasatule 1 ära.)

Frits (waatab fingitusi). Terwe sisesääd isa poksi tarwis! (Wõtab musflikõwendaja ühest kartongist wälja, ja wenitab seda.) Musflikõwendaja. (Wõtab poksikindad.) Poksikindad. (Tõmbab kindad fätte ja teeb mõned pööletungi liigutused Beenuse tuju ees.) Minu preili, te lubate? Nii! Nii! Nii! Hoppla!

Coletta (temperamentne, tuline, mustawereline warietee tantšijanna, wäga elawate liigutustega, wõtab terwe lawa oma alla. Räägib itaalia attsendiga sisetub üle weranda). Santo Dio, jää ta on!

Frits (pöörab imestades ringi, suure hirmuga). Sina siin, Coletta?! Kus ja teada said, et mina siin olen?!

Coletta (laseb lahti). Do, ma teadma kõik! Maledetto, jina olnud petnud mind!

Frits. Mitte nii waljusti! (Siit pääle tuni itšeeni lõpuni suures hirmus.)

Coletta. Ja waljust! Wäga waljust! Sina oled ütelnud, jina elama üks hotel, ja jina olnud siia willa jees.

Frits. Ja, aga kust jina seda tead —

Coletta. Eila mina olnud sinul järelsaatma üks weike pois kuni siia maja, kuhu sina olnud sisse kadund. Mispärast olnud sina minul peitnud!"

Frits. Ära siis ometi nii karju?

Coletta (ikka wihasemalt). Sapristi, mina tahan karju!

Frits. Kui keegi peaks tulema, olen ma kadund. —

Coletta (storruga armufadedusega). Ehk olema sina siin peitnud üks naine? Wõi olnud sina olema abielus ja olema seda minu ees waikima? Oh! Ma nägema ikka rohkem, sina olema ühte halba inimene, üks suure, suure — (Rusikas kätega.) Kuidas seda ütleva? — (Trambib.) Kuidas seda ütleva —

Frits. Arwad ja — kelm?

Coletta. Si! Si! Üks suure kelm! Eila sina olnud hirmus minu wastu. Nii kilm kui ühte jäämägi! Ülella olema sina weel mul pigistama, ja eila olema sina sul pigistama!

Frits. Aga ei olda ju alalõpmata armastamiseks tujus, ei saa alalõpmata ometi suudelda.

Coletta. Do ja, saab alalõpmata ikka suudelda! Meie Itaalias suudleme see terwe päew ja öösel weel doppett!

Frits (enesete). No, olge lahked! (Waljusti.) Aga kuule ometi ford —

Coletta. Kes olnud minu juure tulnud, minu tantsupartner olnud? Sina! Kes olema tahtma minuga reisima see kõik läbi warietee ja minuga tantsma see uus Schlager — (Laulab ad li-

bitum wiijil, kuid see wiis peab terwest tükist läbi minema.)
 Mimi, magus Mimi, tule me tantsime see shimmi?
 Sina! —

Frits. Jumala pärast, tasem!

Coletta. Mitte tasem! Sugugi tasem!
 Wäga waljust! Kes tahtnud andma mul see
 see tuhat senti minu uus kostüm tarwis? Sina!
 Ja kes olnud mind — kui tulnud see rechnung
 — jätma istuma? Sina! (Korraga päris õrnalt.)
 Ja kes olnud kõige pääle waatamata armastama
 sinu sisse? Nii wäga armunud sinu sisse?
 Mina! (Hüppab jälle üles.) Mispärast olnud sina
 mul ei ütelnud see õigus?

Frits. Seda tahan ma sulle ju kogu aeg
 ütelda. —

Colette (waatab talle otja, imestades). Do —
 miks olema sina poksikindad käes? (Waatab lauale.)
 Do, siin olnud ja kõik poksiasjad! Ja siin üks
 diploom! (Loeb.) Widrik Karukäpp — meister
 poksis — oo, minul läheb lahti üks suur wal-
 gus! Frits, sina olema üks poksija?!

Frits. Mina?? Poksija? (Lootuses, et taft
 lahti saab.) Ja! Ja, muidugi! Seda näeb ju
 isegi iga pime! (Teeb paar poksi liigutust). Hopla!
 Hopla! Nüüd aga kao!

Coletta. Ja sina wõima mitte sellepärast
 minuga ülesastuma, sest sinul olema üks poksi-
 kontrakt?

Frits. Nii see on! Ei saa ometi kättega
 tantsida ja jalgadega poksida. (Parandab end.)
 Ah — jalgadega tantsida ja kättega poksida. Aga
 tee mulle seda hääd ja mine nüüd.

Coletta (õrnalt). Kui on mööda olnud
 see tants, olnud ka mööda see armastusega?

Frits. Aga ei, armastatud jaab ikka edasi!

Coletta (paneb oma pää tema õlale). Tahtma sina mind tõsiselt tegema oma weikse naine?

Frits. Heenehest mõista. Nüüd aga wälja.

Coletta (wäga õrnalt). Ja tulema sina täna pääle lõuna kell kolm see hotel ja tcoma minul see tuhat senti.

Frits. Muidugi, punkt kolm olen ma sääl! Aga ainult, kui sina nüüd lähed!

Colette (jälle lahti lastes). Frederico, mina ei ostama see nali! Sina tundma minu! Andma nüüd üks lahkumismušu!

Frits. Meeleldi, aga ruttu! (Suudleb teda.)

Coletta (hinge tõmmates). Ah! Nüüd olnud sina mitte külm jäämägi, nüüd olnud sina see tuline Besuuw! (Paludes.) Weel wähe laawa! —

Frits. Minugi pärast! (Suudleb teda.) Aga nüüd wälja!

Coletta (tahab keskelt minna, ahwardab sõrmeaga). Frits, maledetto, kui sina ei tulema tingimata! (Räskiwalt.) A reviderci kell kolm!

Frits (samas toonis). A reviderci kell kolm!

Coletta (keskelt ära.)

Frits (hinge tagasi tõmmates). Jumal olgu tänatud, et ta läind on! See wõib weel kenaks minna! Kell kolm ilma rahata! Mis ma nüüd pääle hakkam? (Ta on positiindad käest wõtnud ja jälle lauale pannud.) Ma reisin ära! Aga selleks ei anna wana mulle raha. — Bea, käes — ma jään haigeks! See on mõistlik mõte! Mul tulewad rõuged, wõi läkakõha, wõi tõmbed. — Ma olin selle kõige parema wälja. (Ära waj. 1.)

Lote (noor, wärske tüdruk, reisikostüümis, kerge käsipaliga keshelt. Ta waatab enne ettevaatlikult jisse, siis wiipab tagasi). Tulge jisse! Aga taja, päris taja!

Karukäpp (treenind, tõsine mees, sale kuju, armastuswäärne, tuleb nüüd raske käsikohwriga Lote järele. Mõlemad lähewad koomiliselt, warwastel ette; naerawad.)

Lote. Pst! Ma tulen nimelt salaja kui jünnipäewa üllatus isale.

Karukäpp. See on teil suurepäraselt korda läind!

Lote. Eks ole? Ja nüüd tänan ma teid kõigest südamest armastuswäärse saatmise eest. (Sirutab talle käe wastu.)

Karukäpp. Palun wäga! (Annab talle kätt, ei liigu aga paigast.)

Lote. Igatahes tänan teid weel kord kõige eest! (Nagu enne.)

Karukäpp. Palun wäga! (Nagu enne. Paus.)

Lote. Palju, palju, palju tänu! (Raputab sõnade tattis neli korda kätt.)

Karukäpp. Palun, palun, palun wäga! (Raputab kätt nagu Lotegi. Paus.)

Lote (koomiliselt, enesele). Ei saa teisest lahti! (Waljusti.) Kas teie wast ei tahaks ära minna?

Karukäpp (naeratades). Ei! (Istub kohwi pääle.)

Lote (enesele). Nüüd istub ta koguni. (Waljusti.) Mida te siis weel soowite?

Karukäpp. Üht tühijst asja! Teie kätt!

Lote. Sarnane häbematus! Meie oleme waewalt tund aega seltsis raudteel jõitnud, ma ei tea kes teie olete, teie ei tea, kes mina olen, teie jälgite mind siia meie majani ja teete mulle

korrapärase abieluettepaneku. Sarnast asja!...
Meie peame ometi enne teine teist tundma
õppima.

Karukäpp. „Tundma õppima,“ sarnast asja
pole üldse. See on ainult niisugune kõnekään,
õpitakse ikka alles „tagastjärele“ tundma. Kui
ma kupees nii teie vastu istusin ja teie mind
nii kenasti oma „Kawe tropsidega“ kostitasite,
mõtlesin ma iseendas: „tema ehk mitte keegi.“

Vote. Tähendab seepärast sõitegi niipalju
tropse?

Karukäpp. Iseenesest mõistetavalt rewans-
scheerin ma.

Vote (mängib wähe häbenedes warjuga). Nii ei
mõtelnud ma seda jugugi. (Teises toonis.) Nüüd
tehke aga lõpuks, et te wälja saate. Kui minu
papa tuleb, ja teid siit leiab, wõite weel midagi
läbi elada!

Karukäpp (on tõusnud, naeratades). Ma
ei ole kartlikkudest. See on juba minu elukutsega
ühenduses.

Vote. Kes te õieti olete?

Karukäpp. Arwake ära!

Vote. Kuidas wõin ma seda arwata?

Karukäpp. Ma olen „kuulus“. Kuhu
ma aga ei ilmu, seisab minu nimi otsekõhe kõigis
ajalehis.

Vote (tunnistab teda, siis korraga). Olete teie
näitleja . . . (Siin wõib igat nime tarwitada.)

Karukäpp. Ah ei, minu kunst on palju
proosalisem: see on peidetud minu jõus. Mõtelge
kuulutustulba pääle. Oma jõuga löön ma igat
konkurenti.

Lote. Oma jõuga? Olete teie — „Rütte-Jõud“ direktor?

Karukäpp. Ei, ka mitte see. (Waatab lauale). Imelik: see juures näib aga jiski siin majas palju arusaamist minu elukutsest.

Lote. Siin majas?

Karukäpp (tipib talle nina pääle). Ja muidugi, minu lugupeetud. Ja nüüd murdke rahulikult oma ilusat pääfest edast. Nägemiseni!

Lote. Nägemiseni? See ei lähe ometi!

Karukäpp. See läheb wäga hästi! Ma pean weel tagasi tulema ja teie ijaga rääkima!

Lote (täed seljal). Minult ei küsi muidugi keegi?

Karukäpp. Teie wastus on mul juba ammu käes.

Lote. Ärge olge nii kindel! Minu isa pole mõni jäneshalg; see teeb teie naha weel kuumaiks.

Karukäpp. Palun, (waewalt märgatawa potsi liigutusjega) ma olen igaks „löögiks“ walmis — — Nägemiseni! (Wõtab ta täe ja juudleb.) Nägemiseni! (Resfelt ära.)

Lote. Nägemiseni! (Temale järele waadates.) Üks hirmus häbemata, aga hirmus armas pois! Kes ta küll ainult peaks olema?! (On kuulda hääli). Nad tulewad! Nad tulewad! Ruttu kohwer sohwa alla ja mina — kui sünnipäewa üllatus laua alla. (Tõukab kohwri sohwa alla ja istub ise laua alla.)

Nada (ühes Nopsaga par. 2). Nii, nüüd wõib sünnipäewa pidustus lahti minna! (Frits on omale rästi ümber pää sidund, tuleb lontis kätega wajakult 1.)

Nada. Nonoh, mis sinuga siis juhtund on?!

Frits. Ema, ma olen haige, mul tulewad rõuged.

A da. Rumalus.

Frits. Siiski, mul on juba hirmsad keha walud.

A da. Ja seepärast sidusid sa omale räti ümber pää?!

Frits. Ja, pääwalu on mul ka. (Hoiab kõhtu finni.)

A da (teeb laua juures tegemist). Wõta rätt ära, isa ehmatab wiimaks weel, kui ta sind näeb!

Frits (enefale). Seda ta peabki!

A da. Mine kutsu isa!

Frits (minnes). Nüüd võib perekonnna nõidus lahti minna! (Ära par. 1.)

Roosi. Broua Karukäpp, pean ma siia jääma? Ma pean sarnaste asjade juures alati nutma.

A da. Aga see on ometi rõõmus toiming; sääl ei nuteta.

Frits (par. 1, jätab usse enese taga lahti). Isa tuleb! (Ta on räti ära wõtnud.)

Widrik ja Leht (paremalt 1.)

A da. Minu armas Widrik! Wõta wastu meie kõikide poolt parimad õnnejoowid ja oma truult eluseltisilistelt see musu! Mina — ma (tahab jätkata, aga liigutus saab temast wõitu) ma ei saa enam! (Nutab waljusti).

Roosi (pistab weel waljemini huluma). Huhuu!

Widrik (waatab neid mõlemaid). Noh, see marmelaad on eht! Rahju, et Lotet siin ei ole. See wõiks — kolmandana teil liidus — kaasa huluda. Tea kuhu see plika-juudas pidi küll jääma!

Lotte (hüppab wälja. Kõik ehmuwad). Siin on

See plika-juudas! (Lendab Widrikule kaela.) **Isake!**
(Keerutab teda kolm korda ringi.)

Kõik (on rõõmsalt üllatatud).

Widrik. Minu tüdruk! Sa näed aga tore
välja ja nii lõbus.

Lote. Ma olen ka õnnelik, nii õnnelik!

Widrik. Et sa jälle siin oled?

Lote. Ei, isake, et ma nii hirmsasti armund
olen. Ah, emake! (Suudleb ema)

Widrik. Tohin ma küsida kellesse sa õige
armund oled?

Lote. Ja, kui ma seda isegi teaks! Ma tean
ainult seda, et ta pöörane kuulsus on.

Widrik. Sarnane puudus juba ammu
meil perekonnas. Kui ta sind toita juudab ma
pole mõni metsaline. Ja marmelaad on sul
hinnata!

Aada. Müüd aga jünnipäewa laua juure.
Noh, Widrik, sa teed küll silmad, mis?

Widrik. Noh, mis sa ütled! See on otse
liigutaw! Waata ometi, näe — Seda on ta
ekstra lastnud raamistada. Leht oled sina ka
üllatatud??

Leht. Ja kuidas veel! See on tõesti
liigutaw!

Widrik (töstab poksihindad üles). Siin need
toredad kindad meie autojuhile.

Aada. Aga need on ju ometi poksihindad!

Widrik (imestades). Ah, nii näewadki poksi-
hindad välja?!

Aada. Mis sa üttestid?

Widrik. Ma ütlen: waata, Leht, nii
näewad poksihindad välja! Tema ei ole
weel ial neid näidnud!

Aada. Ja siin! (Näitab talle musklikõwendajat).

Widrik. Ja need toredad püksitrahvid!
(Wõtab musklikõwendaja.)

Leht (tasa). Musklikõwendaja.

Widrik (parandades). Musklitrahvid.

Aada. Kõwendja!

Widrik. Püksikõwendaja!

Frits. Muskli — — !!

Widrik. Noh muidugi, musklikõwendaja!
Ütlejin mina ka! Mis see poisijõmm küll tahab!
(Waatab musklikõwendajat). See näib päris kardetaw
wälja!

Aada. Siruta end ometi korra, mehike!

Leht (tunneb Widriku seisukorrast löbu). Ja, si-
ruta ometi korra!

Widrik (tasa Lehele). Sa wa redu! (Ta
paneb musklikõwendaja ühe käepideme jala alla ja tõmbab
siis mõlemate kätega üles ja alla. Enesele). Tea, kas
see nii õieti on? (Kõwasti.) Ikka üles ja alla!
Üles ja alla! (Laseb alumise otsa lahti, kõwendaja
lendab otsapidi üles, ta tõmmab pää eest.) Au, pagana
päralt! (Wiskab wihaselt kõwendaja lauale.) See juh-
tub mul selle raipega alati!

Aada (Wõtab sidumiskastikese). Ja siin! See
kõige tähtsam! Mõningate poksiäparduste juures:
sidumiskast!

Widrik (wõtab wastu). Sidumiskast! Seda
olen ma enesele ikka soowind! See peab küll
nauding olema, kui mõnele midagi juhtub!

Aada. Kui sa lcrd lõuahaagi ehk parema-
käte haagi saad —

Widrik. Ja muidugi! (Lehele.) Kust mu
naine kõik need wäljendused wõtab?!

Aada. Ehk jälle uperkuusi. Ehk jälle kui nina-luu kaffi on!

Widrik. Kui õrnatundeline sa oled, Aada. Ütle ainult, kust sa selle „teaduse“ wõtad?

Aada. Ja, minu armas Widrik, wasta sina mulle enne. Miks sa minu eest kõike seda warjand oled?

Widrik. Warjand? (Sehele.) Mis tal peaks küll olema? Mida olen ma siis warjand? Ma lähen päris kuumaks.

Aada. Ma pidin enne üle tänawa minema — „Kuld inglisi“ mööda — et seda teada saada!

Widrik. Leht, mul wärijewad põlwed! (Aadale.) Aga, Aadake, mida oleks mul sinu ees warjata?

Aada. Kas sul tõesti pole mulle midagi ülestunnistada? Mõttele ainult raamatukauplus „Säde“ pääle!

Widrik. Raamatukauplus „Säde“!

Aada. Sääl waatan ma juhtumisi tema waateakent ja mida ma näen — mida ma näen —

Widrik. Ja mida sa siis näed?

Aada (wõtab raamatu laualt ja hoiab seda kõrgel). Sinu raamat!

Widrik. Häh?!!

Aada. Et sina ka raamatuid kirjutasid, seda oled sa oma Aada eest warjand!

Widrik (uuristab sõrmega kõrwale). Aeh, ütle seda weel kord!

Aada (annab talle raamatu). Wõta, loe!

Widrik (wõtab raamatu ja loeb kaanelehte). „Widrik Karukäpa poksiõpetus“. (Kõrwale.) Nüüd kirjutas see jõmm weel raamatuid ka. (On nüüd

jälle pääl wee). Ja, waata, Nada, sellega tahtsin ma sind üllatada — eh — eh meie hõbepulmadeks!

Nada (waatab kella). Nüüd pead sina aga ka oma reissile mõtlema, Widrik! Tunni pärast lähed rong ja sinu asjad on weel sisse pakkimata.

Widrik. Ja, tõepoolest, kell kaksteist kakskümmend. On ülim aeg!

Nada. Ringitused pead ja säääl otsekohe sisseõnnistama!

Widrik. Terwe selle kupaatuse pean ma kaasa wõtma?!

Nada. Aga muidugi. Siis poksid ja weel palju paremini! Sa ei taha ometi Haagile Saaremaa poksimistri nime jätta.

Widrik. Ei mitte milgil tingimisel. See pois peab mind weel tundma õppima. Ja nüüd ruttu üles Saku-Tammemäele.

Nada. Mis?!

Widrik. Aeh! — — Ma — — mõtlen Kurelaare üle Saku!

Veht. Sa pead aga kiirustama!

Nada. Rooji, pakfige kõik need asjad minu mehe tarwis sisse. Ka sidumiskast. Sa wajad ometi seda?

Widrik. Ja muidugi, Nada. Ninaluu tarwis!

Nada. Aeh, kui ma sind ainult üks kord wõiksin jaata, ainult üks kord sinu wõidu tunnistajaks wõiksin olla.

Widrik. See puudus mul weel! (Parandas.) See tuleb sul weel!

Nada (wõtab ta mõlemad täed). Isjand wõtku sind kaitsta, minu wapper Widrik!

Widrik (toomiliselt liigutatud). Ela hästi, kangelasema! (Kõigile.) Ja nüüd pidage põialt, et kõik hästi läheks! Siis olen ma homme Kuresaares päewakangelane ja terve linna lemmik! (Seisab suures poosis.)

Wiperling (kestelt, wäga ärritatud Widritu juure rutates; salaja). Widrik! Widrik!

Widrik. No noh, Wiperling, mis siis lahti on?

Wiperling. Kurat on lahti. Sina poksid täna siin!

Widrik. Mina poksin? Kuidas nii ma poksin?

Wiperling. Muidugi mitte sina! Aga see õige Karukäpp!

Widrik. See õige? Siin? Ei! Pole võimalik! See on minu surm!

Uada. Mis teil on? Mis on siis juhtund?

Leht (Uada juure, et teda eemale wiia). Mitte midagi, midagi, üks tähtsusetu spordi küsimus! (Jutustab wäga suure hoolega Uada, Britsi ja Lotega.)

Widrik (Wiperlingile). See ei lähe ometi! See ei tohi siin milgil tingimisel poksida! Wõimata! Mis ma nüüd teen? Ma lähen linna-pää juure! See pois peab otsekohe jälle ära reisisa!

Wiperling. Kuulutusi kleebitakse juba üles!

Widrik. Miiis? Kas seda weel! Kui minu naine näeb —! Ta ei tohi sammugi majast wälja minna. Mitte keegi ei tohi majast wälja minna. Ja sisse ei tohi koguni mitte keegi tulla! Ka kuulsid?

Aada. Mis sul siis on, mu kallid? Sa oled nii ärritatud?

Widrik. Mina? Ärritatud, mitte sugugi. — See tähendab siiski ja veel kuidas. Mõttele ometi Aada, Wiperling ütleb mulle praegu Kurejaares olla weetõbi lahti puhkend.

Aada. Kurejaares?

Widrik. No jah, nende suurte mudawanide juures. Sinna ma muidugi ei sõida. Mina ei taha omale seda haigust kaela saada. Ei! Ma saadan sinna telegrammi ja jään siia teie juure! Meie istume kõik siin mõnustasti koos toome tublisti sünnipäewa weini ja joome tubli kilgi pähe, kuni me õndsas meeles aina ujume.

Aada. Aga Widrik, sarnasena ei ole ma sind weel kunagi näind!

Widrik (fõrwale). Mina ka mitte! (Waljusti.) Üksed, aknad paneme kõik kõwasti kinni! Mitte kassipoegagi ei lae me sisse! Mitte kassigi! Lapsed, see saab aga lõbus olema! Hurraa! (Teeb ühe rõõmsa hüppe.)

Amalie (tuleb õndsas näoilmel, suure paberirulliga, keskelt). Broua Karukäpp, teie mees on kangelane!

Widrik (fõrwale). Oh, häda!

Amalie. Soowin õnne! Kas teie siis ei teagi? Tema poksi tänä siin!

Widrik. Sää! see nüüd on!

Aada. Widrik? ??? On see tõsi?!

Widrik (meeleheitel Amaliele). Kuidas wõite seda lõendada?

Amalie (rullib plakati lahti, mille pääl suurte tähtedega on kirjutatud. „Täna suur poksiwõistlus. Esipoksiija

Widrik Karukäpa ja neeger Jact Kriki wahel). Siin — lugege jeda kuulutust! (Hoiab kuulutuse tõrgel.)

Rõik. Ah!

Widrik. Rõigewägewam!

Nada (loeb). „Widrik Karukäpa ja neeger Jact Kriki wahel täna õhtul Grand Marinas“ — Widrik see oli ka weel üks üllatus?

Widrik. Ja milline weel!

Nada. Ja just oma sünnipäewal! Kuidas jee mind röömustab!

Widrik. Ja mind weel!

Nada (laialt). Widrik, see on ilusam päew minu elus!

Widrik. Minul ka!

Nada. Wiimaks ometi wõin ma sind potšimas näha! (Etstaasis.) Lapsed, meie lähme kõik sinna!

Rõik. Lähme! Silmapilk! Rõik „Grand Marinasse.“

Widrik (wajub toolile tottu). Noh, see marmelaad on eht!

E s r i e.

Teine waatus.

Esimese waatuse lawa. Kuulutus, mis teatab poksiwõistlusest, on silmapaistwale kohale üles riputatud.

Widrik (jookseb ärritatult edasi-tagasi).

Leht (waatab seda pääd raputades väält). Kas sa ei tahaks fõrd seda igawest edasi-tagasi jooksmist jätta?

Widrik (päris segaselt). Wõin ka! (Seisab nüüd mõtlewas poosis.)

Leht. Nüüd seisab sa jälle nagu õnnis Lembit. Kas sa ei tahaks mulle fõrd õelda, mis see fõik tähendama peab?

Widrik. „Mis see tähendama peab“ — juurepärane! Kui nüüd minu naine täna õhtul „Grand Marinasse“ läheb, on see terwe poksilugu wäljas! **Leht** — see on minu suur lõpp! (Mäitab kuulutust.) Sää! on ta mind juba wõllatõmmand.

Leht. Nüüd aga külma werd.

Widrik. Seda ütlen mina ka! (Jookseb jälle tääd selja pääl ringi). Külma werd, külma werd!

Leht. Jää siis ometi fõrd seisma. Nii ei saa mõtteid fõguda!

Widrik (ärritatult). Palun, fõgu neid, (wihaselt) fõgu!

Leht. Sinu naine ei tohi sinna minna!

Widrik. Nii fõugel olin ma juba poole tunni eest! Palun, ütle talle seda! Ta teeb juba toaletti! (Kaebawalt). **Leht**, fõige meelsamini oleksin ma fõrnud!

Leht. Võta ometi aru pähe! Sina pead teda igal tingimisel takistama, et ta sinna ei läheks. Ütle talle lihtsalt: Sina ei saa poksjida, kui tema päält waatab.

Widrik (loult). Miks ei peaks ma siis mitte võima?

Leht (wäga mõjuwalt). Sest et see sind roopast wälja wiib. Poksjija peab terve oma jõu kontsentreerima teha jõu pääle. Wähemgi segamine nõrgestab tema bizepsi.

Widrik. So? Mis asja?

Leht. Bizepsi. Ja kui sa tead oma perekonna päältwaatajate hulgas olewat, ja kui sinu naine nägema peab, kuidas sind rohelisteks ja sinisteks peksetakse, see segab sind, ja kaotad tasekaalu sinu wastane annab sulle uperkuudi nina pihta, schwingi wastu lõuga ja solarpleuruse kõhu pihta ja sina oled wõidetud. Kui nüüd sinu perekond sinu wõitu soowib, peab ta terwes omas koosseisus koju jääma. On see sul selge wõi ei?

Widrik (wõtab tema kätest kinni). Leht, ma pidasin sind ikka —

Leht (wähele, meelitatult). Ah jäta!

Widrik. Lase mind wäljarääkida. Pidasin sind ikka wanaks kaameliks, ma olen eksind, sa oled geenius! Seda ma teen, jeda ma teen. (Järstu mõttes.) Kui ta jeda ainult usub!

Leht. Sina pead kõik talle wäga dramaatiliselt walguses paista lastma, nii et ta meeleldi koju jääb.

Widrik (hääs tujus). Seda ma teen, jeda ma teen! Kuidas oli see nüüd selle bifleksiga?

Leht. Bizeps!

Widrik. No jah, ja, ja ma ütlen ju bikkels. Tead sa, neid tehnilisi oskussõnu pead sa mulle etteütlemä, mul pole possist aimugi. — Aga mis siis edasi saab?

Leht. Sa lähed üksi „wõitlusse“. Sa lah-
kud oma Madast nagu Hektor oma Adromacheseist. Siis jood sa „Kuld Inglis“ omale tarwilise meeolelu ja tuled loorberitega kroonitud oma perekonna rüppe tagasi!

Widrik (waimustatult). See on otse tore! Suurepärane! Inimene, kust sa seda kõiki wõtad?

Leht. Wahepääl walmistan ma sinule siin toreda piduliku wastuwõtu. Meie terwe büroo personaal moodustab spaleeride rea! Ja lõpuks ilmub Wiperling oma keegli sõpradega ja annawad, tädi Ottilie hõbe peetri kui wõidumärgi sulle üle.

Widrik. See on tore! See otse suurepärane!

Wiperling (par. 2, lödijedes, punase ninaga, paks rätik ümber taela. Käterätik ja märjad supelpüksid käes; aewastab). Hattsih!

Mõlemad (ees, ilma waatamata). Proosit!

Widrik. Wiperling, kust siis sina tuled?

Wiperling. Otse ujumast! Hattsi!

Leht. Kuidas sa wälja näed?

Widrik. Kui ära külmand pesulapp!

Wiperling. Hattsi! Teie keetsite mulle toreda supi! Minu Amalie wiis mind tõepoolest ujumiskluppi ja ei jätnud enne järele, kuni ma tõepoolest külmas wees siplestin.

Widrik. Waesete!

Leht. Oli siis see nii paha?

Wiperling. No, ma tänan! Wett neelajin ma kui mõni haikala! — Ja kui ma poole tunni pärast arwasin, et nüüd on küllalt, annab minu naine ujumisõpetajale jootraha ja see jarwiline lasseb mind weel tubli pooltundi sipleda!

Widrik. Waene pois!

Wiperling. Aga see ei ole weel midagi: minu Amalie annab ennast ka naiste ringi üles ja homsest pääle ujume meie mõlemad koos perekonna ringis!

Widrik ja Leht (naerawad).

Wiperling. See ei ole weel midagi! Kibewett mureses tema ka juba. Ja kui mina selle wiimaks õnnelikult kirsiwee wastu ümber wahtand olin ja seda pisut maitsta tahsin walab minu Amalie omale ka klaasi läis ja ütleb: „Tobias, meie elame koos, meie ujume koos, ja me joome ka koos!“ Seda kibedawee nagu oleks teie nägema pidand, kui ta kirsiwee eest leidis.

Widrik. Noh, see marmelaad on eht!

Wiperling. Lapsed, teie peate mind sellest supist wälja päästma! (Aewastab.) Kui mina weel kord peaks külma wette minema, kustub minu eluküünal jäädawalt!

Widrik. Wiperling, meie aitame sind. Aga enne pean mina siin enese kupatuse korda seadma. (Kuulatab.) Pöht! Minu naine tuleb.

Nada ja Lote (wasatult 1. Mõlemad tübarates).

Nada (mustas siidileidis, ärritatult). **Widrik, Widrik,** ja pead ennast forraldama hakkama; on ülim aeg! (Läheb tema juure.) Ah, mees, et mina sind täna kui päewakangelast weel näha saan, ma ei oska sulle seda öelda, kui õnnelik ma olen!

Lote (samuti wäljaminekuts walmis). Ja mina weel!

Widrik (ei tea kuidas alata). Häm! Häm! Lapsed, see asi selle poksimisega on nimelt nii — ma arwan, tal on — — ehk ütleme, see wõib — — (wõtab hoogu). Kallis Nada! Armas tütar! Ma mõtlesin kaua selle üle järele, miks ma teid kaasa wõtta ei saaks. Lõpuks leidsin ma seda! Kujuta enesele ette minu kallis Nadata, mina astun minaski, ah — maneski, eh maneeshi.

Leht. Ringi!

Widrik. Ringi jah, niisugune ümargune, ümarik ring. (Tõusuga.) Wõid sa seda kujutella, Nada? (Koomilise tõsidusega.) Wõid sa kujutella?

Nada. Ja, ja!

Widrik. Siin seisab mina — eks ole? — ja säääl minu wastane — eks ole? Niisugune hiigla suur jõmsikas, neeger! Seda pead sa enesele päris mustalt kujutama. (Saarab Nada tae.) Wõid sa seda kujutella, Nadata?! (Saarab Lote tae.) Lote, wõid sina seda enesele kujutella?!

Nada ja Lote. Ja, ja!

Widrik. Mina kontsentreerin kogu oma jõu! Waadake, nii! Igasugune kõrwal mõju nõrgestab minu bifleksi!

Leht. Bizeps!

Widrik. Just nii ma ka ütlesingi. — Mina löön! Neeger lööb! Mina löön! Neeger lööb juba jälle! Meie lööme siia, meie lööme sinna! Peksame igale poole, see ei ole raske! (Tahab jälle Nada täht haarata.) Wõid sa seda enesele kujutada?

Nada (taganeb eest ära). Ja ja!

Widrik (Lote poole). Wõid sina seda enesele kujutleda? (Lehele.) Leht, wõid sina enesele ette kujutada? (Annab Lehele ühe tõuke, see lendab Wiperlingi otsa, kes diivanil istub.) Kui ma ainult üks heff seepääle mõtlen, et minu palawalt armastatud naine, ja minu õitew tütar seda wõitlust päält waatawad, kaotan ma enesewalitsuse. Minu wastane saawutab ülekaalu. Ja juba saangi ma näkku — ühe kõwertuudi!

Leht. Upertudi!

Widrik. Seda ma ütlesin ju. Ära siis alalõpmata mind sega!

Ada. Kui hirmus.

Widrik. Seda ütlen mina ka. See on üks tõsine tõesõna! Wõitlus läheb edasi. Ma muutun kindlusetuks, ma saan kartlikuks! Ja enne kui ma suudan ümbergi waadata, on mul perplexus kõhus, nii et mul silmist kogu elektri walgus kustub!

Ada. Kui kole!

Lote. Oise hirmuärataw!

Widrik. Seda ta on ka! (Adale). Ja seda tahaksid sina näha? Oma armsa kalli silmadega seda waadata, kuidas sinu mees põrmus lamab? Täitsa knockanditud?

Ada. Ei, Widrik, (wõtub tübara ära) kui see nii on, seda ei wõiks ma oma terwel eluajal enesele andeks anda! Lote, meie jääme koju!

Widrik. Bravo, Adake, bravo! Sa oled tõepoolest klassiline suurus. Wõta wastu see suudlus (suudleb teda otsaette) Maria Stuart! Ja ka sina (suudleb Lotet) ja Orleani neitsi! Müüd ei wõi ükski jumal minult mu wõitu wõtta!

Wiperling (aewastab).

Widrik (shestiga Wiperlingi poole). Tema finitas seda! — Ja nüüd mu kallid, walmistage oma wõitjale pidulik wastuwõtt — kandleid ja pasunad hüüdte!

Ada (suurelt). Ja, minu Widrik, jumalik wõidu söömaaeg peab sind ees ootama! Um-muses keedetud mustajuurikate supp wahapehmed spinati kotlettid sibulatega, kurgisalat ja titerberikompott paksu piimaga.

Widrik (hoiab tõhtu finni). Noh, see marmelaad on eht!

Frits (wasakult 2, toob Widrikule kübara ja palitu ja ühe tühja, suure klappidega reisitasku). Iha sa pead nüüd minema, on ülim aeg! Siin on sinu reisirast — —!

Widrik. Ja muidugi! Pakkima! Sisse pakkima! Kui ma õigel ajal pärale ei jõua, usub wiimaks weel see rumal neeger, et mina teda kardon! (Helistab).

Frits. Mina saadan sind!

Widrik. See puudus mul weel! Ei, mu poeg, sa oled haige! Sina heidad woodi ja jood kummeli teed!

Roosi (paremalt 2).

Widrik. Roosi, tooge pakkimise paberit!

Roosi (ära paremalt 2).

Wiperling (on sohwa otsa pääle istund ja wõitleb oma nohuga). Hatschi!

Rõik (korraga). Terwiseks!

Frits. Ma usun, ija, ja wiimaks ei usu mind weel. Mul on tõepoolest palawik!

Widrik (on reisirastu lahti floppind ja sohvale pannud). Ja, ja.

Roofi (paremalt 1; toob suure hulga pakkimise paberit).

Widrik (Roofile). Tänan! (Wõtab mõned poognad.) Sellest jätkub mulle küllalt. Leht, too minu tarvilised asjad siia!

Leht (ära paremalt 1; tuleb tagasi käes trüko, possipüksid jne).

Uada. Siin on postikindad! (Widrik patib, kuna talle Uada, Lote ja Leht waheldamisi asju kätte annawad.)

Frits. Jaa, ma pean tingimata 14 päewaks Pärnu sõitma!

Widrik. Nüüd tuleb see poisj juust postil festel oma Pärnuga! Kas on waremalt sarnast asja nähtud!! (Wõtab wihaselt postamendilt Beenuse, mähib ta paberisse ja paneb reisirastu.)

Uada. Lote, pane kingad paberi sisse! (Wõtab pääd raputades kaju ja paneb ta oma kohale tagasi.)

Wiperling (nagu enne). Haptschi!

Rõik (torraga). Terwiseks!

Widrik (Fritsile). Hoia minu palitut! — (Frits hoiab mantli selga tõmbamiseks walmis, Widrik wõtab mitmel korral hoogu, selga tõmbamiseks, saab aga iga kord selles toimingus jälle eksitatud.)

Widrik. Kus siis minu trüko on? (See antakse talle kätte.) See on mulle nii mõnigi kord juba oma teenistust üles näidand. (Suudleb trüko ja paneb reisirastu.)

Lote. Siin on ka mustlikõwendaja!

Widrik. Jumala pärast, ja! Siia temaga. (Paneb selle wihaselt kohwri.)

Frits. Reis Pärnu pole jugugi nii wäga kallis. Terwe see nali maksab kõigest 10 krooni.

Widrik (wihaselt tema poole). Tead, poisj,

ära ärrita mind, muidu lähen ma hulluks.
(Wõtab teist fõrd Beenuse ja pakk ta sisse.)

Wiperling (nagu enne). Hatschi!

Kõik (forraga). Terwisets!

Widrik (tahab palitut selga panna, läheb Fritsi juure).

Frits. Kui ma arsti juure pean minema, läheb see weel palju kallimaks.

Widrik (tes just parajasti palitut selga tõmbamas oli, ei tee seda ja pöörab järsku ümber). Jäta mind rahule!

Uada. Aga Widrik, juba jälle oled sa Beenuse sisse pakkind!

Widrik. See pois teeb mind päris segasets.
(Fritsi poole, wihaselt.) Noh, kas hoiad sa wiimaks palitut wõi ei?! (Paneb selga.) Kui ma tagasi tulen, siis räägime selle üle.

Frits (läheb ette). Selli ajani tuleb Coletta siia, siis istun ma pigis!

Widrik. Kas en kõik sisse palitud?

Uada. Loodetawasti ei ole midagi unustatud! (Annab talle tasku).

Widrik. Kas on kõik bizepsid kohwris?
Noh, siis „wõitluse julgesti Torero!“ Elage hästi! (Ta surub esmalt Wiperlingil, siis Lehel mõlemaid täsi, siis Fritsil). Minu Wiperling! Minu Leht! Minu Frits! (Nüüd kallistab ta Uadat, Lotet ja Roojat, tes kõrwuti seisawad.) Ela hästi! Ela hästi Ela hästi! (Restelt ära.)

Uada (täies waimustuses). Ja nüüd asume wääriolist wastuwõttu walmistama. Rooji, ma tulen kohe järele —

Rooji (ära paremalt 2.)

Leht. Me peame tingimata weini tooma.

Aada. Aga härra Leht: alkohool!

Leht. Noh täna — tema aupäewal!

Aada. Teil on õigus: täna ta tohib wähe patustada! —

Leht. Ma lähen ja tellin kohe tarwilised asjad. Tule ühes, Wiperling, sinul on ka weel üks misjon! (Mõlemad ära paremalt 1.)

Aada. Ja mina pean kõiki — (Tahab minna.)

Frits. Ema, kas sina mulle need kümme krooni ei annaks?

Aada. Jsa ütles sulle ometi ja, pead ootama kuni ta lagasi tuleb. (Tahab minna.)

Frits (enejele). Siis on see hilja! (Waatab tella.) Ta wõib iga minut tulla!

Lote. Ema, anna mulle enne wastust kuni see juubeldus siin hakkab.

Aada. Aga laps, mul pole praegust sinu reijitutwuste jaoks aega.

Lote. Ma kohtasin teda ennist, ja jää ütles ta mulle, et ta weel täna siia tuleb. Meie ütleme juba teine teisele „sina“.

Aada. Lase ta rahulikult tulla. Ta leiab ija ees parimas meeleolus ja kui ta meile meeldib —

Lote. Niisugune tore mees — ja ei peaks meeldima! —

Aada. Siis pead ja tema saama ja meie õnnistuse pääle selle! (Helistatakse.)

Frits (karjatab). Hä!!!

Aada. Ära siis ometi teisi nii ehmata! Kes see küll wõiks olla?

Frits. See on tema! (Ruttu paremale 2, pöretab Amalie wastu.)

Amalie (suures ärewuses, paremalt Fritsile). No, no, no! — Tere õhtust — —

Ada. Proua kantseleinõunik?! — Nii är-
ritatud?

Amalie. On teie mees juba läind?

Ada. Ja, ta läks just praegu — pokšima.

Amalie. Nii, nii! (Istub hingetult ja koputab
togu aeg wihmawarjuga põrandale.) Ja teie ei läind
pokši päält vaatama?

Ada. Ta palus mind eraldi siia jääda.

Amalie. Nii, nii! Tema palus teid!

Ada. Teie olete nii iseäralik, proua kant-
seleinõunik! — —

Amalie. Mul on selleks ka väga mõjuv
põhjus! Ma olen oma mehe juures asjade pääle
sattund, asjade pääle! — — (Rõhatab ja tähendab
Adale pääga, et wiimane Vote ära saadaks.)

Ada. Asjade pääle? Vote, mine waata
spinati järele!

Vote. Meelelbi, ema! (Ära paremalt 2.)

Ada. Mis asjade pääle te siis olete sat-
tund, proua Wiperling?

Amalie. Olete teie juba korra seda kibewett
maitnud, proua Karukäpp?

Ada. Ma ei saa aru — —

Amalie. Minu mees tahtis mind petta!
Ribedawee pudelis oli firsiwein!

Ada. Pole wõimalik!

Amalie. Ja muidugi! Seda ta omast
pääst ei wõtnud, seda peab ta siit õppind olema!

Ada. Ma pean teid siiski väga paluma,
proua Wiperling (Tõuseb.) Teie mees wõib teha
mis tahab, minu mees aga, armuline proua, on

eeskujulik abielumees! (On puhwetist vudeli wõtnud ja nuusutab kohtunult.) Naps !!!

Amalie (tõuseb). Noh, näete! Ma teadsin seda!

Ada. Minu mees, keda ma nii usaldas! See oleks ju! — —

Amalie. Ja muidugi, üks on samasugune kui teinegi! Minu oma on mul lõas. Minu oma peab tõepoolest ujuma. Aga kas teie oma ka tõesti poksib, — seda teab ainult armas jumal!! Jumalaga, proua Karukäpp!

Frits (tormab, juures ärewuses paremalt 2 sisse põrkab uksel jällegi Amaliega kokku).

Amalie. Waadake siis ometi ette! (Ära par. 2.)

Frits (togeleb). Ema, ema sääl on juba jälle üks daam, kes — teda ei tohi sina wastu wõtta!

Ada. Pois, ja näed tõepoolest haige olewat!

Frits. Ja, nüüd ja näed seda, kus see liig hilja on! (Ruttu wajakult ära.)

Coletta (paremalt 2, väga ärritatud, weel alles ukse taga). Kus olnud see Karukäpp? (Tormab sisse). Santo Dio, kus olnud see Karukäpp?!

Ada. Lubage, kes teie õieti olete?

Coletta. Mina olema see kuulus tantsijanna Coletta Corolani!

Ada. Ja palun, mida te siit otsite?

Coletta. Mis mina saama otsima? Mina otsima oma tantspartneri, minu oma Karukäpp!

Ada. Sääl näite küll aadressiga esind olewat.

Coletta. Mina? Sugugi mitte esima,

mina tulen mitte ükskord jüa sisse! Aga ma tean, tema tahtma ära minema ja jätma mind istuma!

Aada. Kellest teie õieti räägite?

Coletta. Mina räägin see Karukäpp, kes siin elama, kes minuga tantšima olema üks suur kuulus pokšija!

Aada. Pokšija? Teie arwate pokšijat Karukäppa.

Coletta. Ja, proua, teda arwama mina. (Jookseb ringi). Kus ta olnud? Kus ta olnud?

Aada (pühib otsaesist, enesele). Mul hakkab pää pööritama. Peaks minu Widrit? — — Aga ei! (Waljusti.) Mida teie härra Karukäppest soowite?

Coletta. See wõima teid sugugi huwitama!

Aada. Lubage, see huwitab mind koguni wäga.

Coletta. Nii! Siis olema teie küll tema ema?

Aada. Mina olen tema naine!

Coletta (siljatab waljusti, wiha hoos). Tema naine? Tema naine? (Jookseb ringi). O maledetto, o maledetto! See suur petis olnud abielus! Abielus üks nii wäga wana krokodilliga!

Aada (karjatab ja ahmib õhku). Wana?! —

Coletta (segamatult). Ja tema olema olnud minu ees põlwe pääl maas ja olema minule wandund, et tema olema mitte abielus!

Aada (istub). On see tõsi, mis teie sääl räägite?

Coletta. Do, see olema wäga tõsi! Weel täna hommikul olema tema üttema minu wastu, Coletta, olema tema üttema, kui mina ta pokšima

käega, jalgega meie tantsime läbi terwe see elu! (Omale). Ja tema olema nii ilus jalad, see Frederico, nii ilus jalad!

Nada. Waitige! Minu mehe jalad ei lähe teile põrmugi forda.

Coletta. Oh, teie ustuma, mina panema seda tähele? Teie tundma väga halvasti Coletta Corolani: need olema minu jalad!

Nada (sõnu otsides). Kas teie warsti lõpetate?

Coletta. Lõpetama? Minu algama alles pääle! Weel eila mina puhkama tema kõwa rind wastu — ja meie olema tantsinud, tantsinud!

Nada. Mis teie alalõpmata tantsust räägite. (Võõb laua wastu.) Minu mees ei tantsi üldse.

Coletta. Ei tantsima mitte? (Võõb samuti laua pihhta.) Tema tantsima väga ilusast, tema tantsib toredast, tema tantsib kui üks jumal. Tema tantsib minuga see uus schlager! (Tantsib ja laulab.) „Mimi, magus Mimi, tule me tantsime see ihimmy!“

Nada (enelele). Ma kaotan mõistuse!

Coletta. Tema lubama tegema mind oma naine ja olema kinkima minul see sõrmus! (Näitab sõrmust sõrmes.)

Nada. Ja raha andis ta teile ka?

Coletta. Ei, see olema just see hull! Tema ei olema isegi maksma minu tantsukostüüm eest. Siin olema see mitte makstud arwe! (Wistab arwe lauale raskib jälle ringi.) Aga tema pidama tundma õppima Coletta! Kus olema minu Frederico? Sinu Frederico? Meie Frederico?

Nada (tähendab kuulutuse pääle). Sää! ta ripub! Ta poksjib parajasti „Grand Marinas“

Coletta. Do, see olema hää, wäga hää! Mina minema sinna ja tegema üks skandaal, üks skandaal mis ei olema weel olnud! Mina kratsima tema pääst wälja film! Mina hammus-tama temal ära nina!

Ada. Tehke seda, ta ei ole paremat ära-teenind!

Coletta (Ada poole minnes). Waene wana proua, tröösti ennast! Tema olema minu pet-nud ja olema sinu petnud. Anna minul oma käsi!

Ada (annab talle tahtmata käe).

Coletta. Meie tahme olema hää sõber! Nagu kaks õde! (Väheh keht. usjeni, tuleb jälle tagasi.) Mina pidama andma sinule üks musu. (Saarab ta pää ja annab imestand Adale lastuwa musu otse huultele.) Caramba maledetto! Tema peab mind tundma õppima! (Ruttu kehtelt ära.)

Frits (wasakult 1). Jumala pärast, mis siis lahti on?!

Ada (jookseb edasi tagasi). Ei, seda mulle! Seda mulle! (Sülgab). Pfui!

Frits (tõrwale). Ta teab kõik. Ta sülgab juba minu pääle.

Ada. Pole võimalik, pole võimalik, pole võimalik! Need on õudsed asjad, mis ma sääl praegu kuulsin!

Frits. Noh, ema, nii paha see sugugi polegi.

Ada. Pole paha? Noh, ma tänan! Ühe tantsjannaga!

Frits. Aga sarnane asi on ometi andes-tataw, ema!

Ada. Soo!? Ja sinu ema peaks wiimati jah ja aamen selle kohta ütlemas?! Inimesed

saawad sõrmedega meie pääle näitama. Ei, ei, ei, oma perekonnale sarnast häbi teha!

Frits. Aga ema, sa wõtad seda liig traagiliselt!

Mada (jättates). Ja seda kõike pärast kahekümnewiie-aastaist õnnelikku abielu!

Frits. 25 aastat? Luba, ema kellest ja õieti räägid?!

Mada, Noh, kellest peaks ma siis rääkima? Sinu isaist, sellest kõlwatust.

Frits. Häh?! (Jääb ammuli suuga seisma).

Mada. Selle wastu ei olnud jina muidugi ettewalmistatud.

Frits (tähendusriffalt). Ei, selle wastu ei olnud ma tõesti ettewalmistatud! (Enejele.). See on aga tore lugu! Waene isa, mis ma nüüd peaks peale hakkama.

Mada. Siin võib ainult ühte teha. —

Frits (ruttu sellest finnihaarates). Ja muidugi selle daami juure minna ja temale teataw jumma pakkuda — ütleme nii kümme krooni — et ta siit ärareisiks. Mis sa arwad, kas pean mina selle raha talle wiima?

Mada. Oh ei! Sina pead rahulikult jüa jääma! Ta peab ise vaatama, kuidas ta sellest kekijast lahti saab. Minu pärast võib ta terwes korteris temaga ringi tantsida, mina teen talle ruumi!

Frits. Aga, ema, waata korraks —

Mada. Jäta mind rahule! Kui jina oma isa poole hoida tahad, oled ja minu poeg ainult olnud! (Helistab). Kus on sõiduplaan?

Frits. Ja kuhu tahad ja siis sõita?

A d a. See on ükspuhas fuhu! Minult wälja sellest mülkast! Aga enne teen ma weel isaga lõpuarwe! Hirmsa lõpuarwe! (Näitab waf. 1.)
Mine otji mulle sõiduplaan!

F r i t s. Sää! olen ma midagi õige ilusat forda saatnud! (Ruttu waf. 1 ära.)

A d a (loeb weel kord arwet). „Coletta Corolani — üks tantsukostüüm — pool meetrit shif-foni!“ Wäga pikk ei näi see kostüüm just olnud olewat. (Wiskab arwe wihaselt lauale.)

R o o s i (par. 2.) Armuline proua?

A d a. Tooge kõik minu kohwrid alla! (Pa-
neb wihaga oma kübara tagurpidi pähe, nii et sulg üle
otsaesise langeb.)

R o o s i. Kuulan. (Par 2.)

L o t e (kestelt). Ta tuleb, emake, ta tuleb! (Ree-
rutab imestand Aadat kaks korda ringi.)

A d a. Kes tuleb?

L o t e. Tema, tema, tema! Lilledimp on tal
käes. (Näitab). Nii suur! (Waatab Aadale otja.) Ja,
aga kuidas sa wälja näed? Sul on kübar ju
tagurpidi pääs! (Wõtab Aadal kübara ära ja silub
ta juukseid.)

A d a. Mina ei wõi täna kedagi wastu
wõtta! Minul on pää nii täis —

L o t e. Aga emake! Sa ei wõi teda ometi
ära saata! Tema ei lasegi, asja eest teisi taga
ennast ära saata! Selleks on ta liig häbematu!
Tema jalutab lihtsalt sisse!

K a r u k ä p p (on à tempo kestelt sijestund. Käes
hiiglasuur lilledimp ja farp kompweffe). Armuline proua!

L o t e (hõõsates Aadale). Mis ma ütlesin!?

A d a (Karukäpale). Minu härra, teie kohtate
mind wäga ebasündsäl hetkel.

L o t e (wähele taja). Ära tee rumalusi. Kui tema minema pistab, on minul sellest wäga kahju. (Karukäpale). Minu armas Friedel — (Madale). Ja nimi on Friedel, kas pole ilus nimi, mis? (Karukäpale). Minu ema on wäga õnnelik, sinuga tuttawaks saades. Ja lilled ning maiustus anna ka otsekohhe siia! (Wõtab mõlemad talt ära, seab siis kaks tooli istumiseks walmis. Graatsilise käeliigutusega Madale ja Karukäpale.) Palun, wõtke istet! (Minnes.) Mis waewa küll nägema, ei pää, enne kui sa tihlatud saad. (Waf. 1 ära).

K a r u k ä p p (näitab mõlemile toolile huumoriga). Armuline proua, kas me ei wõtaks seda pakkumist wastu?

M a d a (istub). Palun.

K a r u k ä p p (istub). Tänan wäga! Armuline proua, lubate, et ma otsekohhe oma eesmärgi poole purjetan. Ma wõin arwata, et teie enne seda, kui oma nõusoleku annate, minu kohta kõik külgsjeid teateid joowite.

M a d a. Nii kaugel me esialgu weel üldse ei ole! Kõige päält pean ma ometi teadma, kes teie olete?

K a r u k ä p p (naeratades). Ja, waadake, armuline proua, kui ma teile otsekohhe äraütlen kes ma olen, saate teie wõib olla, weel surmahirmu, sest minu elukutset kujutatakse õige tihti nii Rinaldo Rinaldiinina.

M a d a (terawalt). Warjata teie seda ometi meie eest ei saa.

K a r u k ä p p. Wäga õige. (Tõuseb.) Ma olen kuululus esipokkija Widrik Karukäpp!

M a d a. Ma pole naljatamise tujus. Palun rääkige mõistlikult.

Karukäpp. Armuline proua, kahjatjen wäga, aga mõistlikumalt mina enam rääkida ei saa. On ju wäga kena teist, et teie mind wõib olla mingist „kõrgemaks“ pidajite, aga ma olen tõepoolest poksiija Karukäpp.

Ada (irooniliselt). See kes Walgas Pliuhkami löi?

Karukäpp. Wäga õige!

Ada. Ja kes Kesteeesti meister on? See olete teie ka?

Karukäpp. Igatahes!

Ada. Ja see (näitab tuulutust) olete wististi ka?

Karukäpp. Üks ja seesama. (Seisab tõsi näoga.)

Ada (waatab üks hetk uuriwalt Karukäpa otsa, siis purstab südamest naerma, waatab teda jälle, kõrwale). Selle juures ei näi kõik korras olewat! (Waljusti.) Lubage küsida, kas teil ei ole sääl ülewal (näitab nimetisfõrmega otsaesist) nii išeäraliisi tundmuusi? (Läheb siis ruttu temast eemale).

Karukäpp. Ei, säält olen ma päris terwe. Miks kahtlete teie minu mõistuse juures?

Ada. Seist, et ma poksiijat Karukäppa juba 20 aastat tunnen!

Karukäpp. Ah, ei!

Ada. Ta on nimelt minu mees!

Karukäpp (tõmbub tagasi). Pagan wõtaks! (Näitab fõrmega otsaesist.) Sel hääl proual ei näi päris. — (Waljusti.) Lubage küsida, kas teil ei ole sääl ülewal (näitab) nii išeäraliisi tundmuusi? (Läheb ka ruttu eemale.)

Ada. Armuline härra, ma pean siiski wäga paluma! Et teil minu mehe spordi

wastu nii palju huwi on, tunnete teie ka muidugi seda raamatut (näitab).

Karufäpp. Ja muidugi. See on minu poksiõpetus.

Ada. Noh, jarnast häbematuist ei ole ma veel warem näind!

Karufäpp. Lubage — mõtlete teie sellega mind?

Ada. Igatahes! Müüd on sellel naljal kord lõpp! Teie tulete siia, tahate minu tütre kätt paluda ja julgete mulle seda näkku öelda, teie olla poksiija Karufäpp!

Karufäpp. Müüd katseb lõpuks ka minu kannatus, armuline proua. Üks meist kahest on pörund. Küsimus seisab ainult selles — kumb!

Ada. Palun! (näitab diploomi.) Oskate teie lugeda?

Karufäpp. Do ja. Nii kaugele ulatab minu koolitarkus kindlasti.

Ada. Mis see on?

Karufäpp (loeb). See on wõltsitud! Kui see diploom õige oleks, oleks ta minu omadus!

Ada. So! (näitab kuulutust.) Siis minge palun „Grand Marinasse“. Teie jõuate veel parajasti. Sää! wõite minu meest neeger Jack Kriifiga poksimas näha!

Karufäpp. Seda ma ei usu! Neeger Kriif pole nimelt sugugi kohale jõudnud ja terve see poksiwõistlus tuli kahjuks ära jätta!

Ada. Pole wõimalik!

Karufäpp. Neeger sai Riias haagi, (näitab) näete nii, et tal kõrwatrumm lõhkes. Sarnast asja juhtub küll harwo, kuid mõnikord siiski.

Uada. On see tõesti tõsi?

Karukäpp (võtab taskust illustreeritud ajalehe).
Palun, lugege. (Annab talle lehe.) Wahest ehk sil-
mitsete ka wähe seda pilti. Olen see mina wõi ei?

Uada. See on hirmus! Siis oleks ju
terwe minu mehe poksimine pettus?! — Na,
nüüd hakkab ma aru saama, seda teeb ta kõik
selle Mimi pärast.

Karukäpp (mitte arusaades). Palun, kuidas?!

Uada. Ei midagi, mitte midagi! (Käib ärrita-
tult edasi-tagasi.) Rahu, Uada — rahu! (Järsku.)
Aga ei — ei — muidugi! Kui teie see pok-
sija Karukäpp olete, siis olete ka teie kes, kes,
— selle isituga — — (ikka järjest suurenew fergendus
naer) hahahaha! Mul kukub kiwi südamest.
(Läheb suurte sammudega üle lawa ja surub tänades Ka-
rukäpa tätt.) Ma tänan teid, mu härra, tänan
teid tuhande wõrra!

Karukäpp. Palun wäga! — Tõhin ma
wast küsida, mis eest?

Uada. Et teie see poksija Karukäpp olete!
(Laialt.) Siis on minu mees selle naisolewuse
loos täitsa süütu!

Karukäpp. Mis, kuidas, mis siis lahti on?

Uada (jättates). Siis on teil see ühendus
selle tantšijannaga?

Karukäpp. Minul üks ühendus?!

Uada. Noh, ärge wigurdage. Ma tean kõik!

Karukäpp. Kas teie ei tahaks selgemini
wärskendada?

Uada. Do ja! Ma ütlen ainult. (Laulab.)
„Mimi, magus Mimi, tule me tantšime see
šhimmy!“ (Waatab talle küsiwalt otša.)

Karukäpp (tähendab käega otsaesisele). Sel on aga tublisti!

Uada. Ma tean veel enam. Teie olete selle tingeltangel prinssesjile luband, et teie tema naiseks wõtate. Aga teie jätsite ta istuma ja isegi ei maksnud tema kostüümi wälja!

Karukäpp. Mis ma olen?

Uada. Ürge mängige süütut, siin on arwe! (Annab Coletta arwe.)

Karukäpp (wistab pilgu sellele). See on liig.

Uada. Ja, see on liig! Ja teil ei ole häbi, tulla ühte korralikku majja ja süütu tütarlapse kätt paluda! ßfui häbenege!

Karukäpp. Tuhat sada sarwilist ühte kofku! Nüüd hakkab minu juures ka kripeldama, õnn, et teie naissoost olete. Mitte ainult, et teie mees minu nime kurjasti tarwitab, endale diploome wälja anda lasseb, minu raamatuid omadena wälja annab, ta on ka veel minu nimel Casanowat mängind ja weedab kummalisi öid ühe tantšijannaga!! Armuline proua, minu kompliment jarnase mehe puhul! (Käib ärritatult edasi tagasi.)

Uada. Tähendab, teie ei tea tantšijannast midagi?

Karukäpp. Ah, mis, tantšijanna — ma ei osta üldse tantšida. Aga teie armsal härra abikaasjal lasen ma wähe tantšida, ja takti (teeb paar terawat potši liigutust) sinna juure — Iõõn mina, et tal kuulmine ja nägemine kaob!!! (Wõtab oma kübara.) Armuline proua, ma tulen veel tagasi!!! (Tormab kestelt wälja.)

Uada (talle järele hõigates). Ja, andke talle tubliste, sellele walelikule, sellele abielumurjale!

— — Ah see on see! — — Noh oota, mu poisju, tule ja mul ainult koju!!

Leht (paremalt 1 weinipudelitega). Ta tuleb, proua, suur wõitja tuleb! Praegu sõitis auto ette! (Paneb weinipudelid ära ja raputab Nada käsi.) Ta wõitis, proua Karukäpp, ta wõitis!

Nada. Mis teie ütlete, ta wõitis?

Leht. Ja weel kuidas! Päältwaatajad olla wärisend! Tema wõit rõõmustab ometi ka teid?

Nada. Tsegi wäga! Ma jõuan waewalt tema tulekut ära oodata! Dieti peab ta teile selle eest wäga tänulik olema, härra Leht.

Leht. Kuidas nii — mulle?

Nada. Teie wiisite ometi teda sellele jumalikule mõttele — hakata poksijaks!

Leht. Tgatahes, seda ma tegin. Ja olen ka wäga uhke selle pääle! Mis ta oli? Wäike, tähtsujeta marmelaadiwabrikant! Ja mis on ta täna? Üks suur, suur —

Nada. Petis!

Leht. Palun, kuidas?

Nada (wäga selgelt). Petis!

Leht. Aga, proua Karukäpp, sääl pean ma —

Nada. Ma tean kõik! Minu mees see suur „kuulus wõitja“ ei ole üldse iial poksinud!

Leht. Noh kuulge! Tema olla selle neegriga ümber käind just nagu —

Nada. Neegriga? Kes sugugi ei saabund, sest et tema kõrwatrumminahad Riias on lõhkend.

Leht (seisab abitult awasuul). Kõrwatrumminahad?!

Nada. Ja muidugi, kõrwatrumminahad. Terwe see poksiwõistlus ei leidnud üldse aset!

Leht (tahab istuda). Oh, ja sinine silk!

Nada, **Ärge** istuge, sääl pole tooli.

Personaal (sifestub lehitades ja juubeldades).
Ta tuleb! Ta tuleb! Tema wõitis! Tema wõitis!
 (Seawad endid mõlemal pool uft üles ja lehitawad tas-
 furätte.)

Leht (meeseheitel). Ja mina walmistasin talle
 jelle ilusa wastuwõtu!

Nada. Miina teen talle jelle wastuwõtu
 weelgi ilusamaks!

Frits ja **Lote** (was. 1). **Ja tuleb! Ja**
tuleb!

Frits. Ta näeb wälja just nagu **Julius**
Caesar!

Roosi (was. 2 hiiglasuure loorberpärjaga). **Wõitja**
tuleb! Wõitja tuleb! (Seab end ka ufje juure.)

Leht (enesele). Kui ma teda ainult kuidagi
 wiiji hoiatada saaks!

Widrik (turnipükstes, ülewal triibuline trikoo, 3
 suurt auraha. Spordisukad, paljad põlwed, poksi kingad.
 Käes poksi kindad. Pääs wiltu asetatud loorberipärjate,
 üks ilm siniseks tehtud. Tal on mantel üle wõetud ja tuleb
 wõidusammudega üle weranda).

Personaal ja **Roosi**. **Hurraa!**

Widrik (wõitja poosis seisma jäades). Siin ma
 olen! (Wiskab mantli ära.)

Rõik (pääle Nada ja Lehe). **Elagu! Wõitja**
elagu! Hurraa!

Roosi (wõtab ruttu mantli üles ja paneb ta oma
 käsiwarrele).

Widrik (paatosjega). **Tänan teid! Tänan**
teid kõiki! Tänan! Tänan! Ma olen liigu-
tatud! Piisarateni liigutatud! (Surub Nada, Lote
 ja Fritsi kätt. Esimene seisab kiwistanuna.)

Lote. **Jutusta ometi, isa jutusta!**

Frits. Lase lahti!

Roosi. Ah ja, härra Karukäpp!

Widrik. Lapsed, see oli suur päew täna! Suurim minu elus! Nada, seda oleks sina pidand nägema, kui mina ringi astusin!

Nada. Nii, nii!

Widrik. See oli unustamata hetk! Leht, kui sina seda oleks näind! (Ta waatab esimest korda Lehe otsa.)

Leht (seisab Nada taga diiwani juures, nii et wiimane tema taskurätiga antawaid märke ei näeks).

Widrik (enejele). Aha, Leht annab märku! (Ta saab walesti aru.) Ah nii. (Lehwitab ta.) Nad lehwitajid taskurätidega! Lehwitajid! (Waatab jälle Lehele kes itka weel wehib, et ta waitiks.) Ja, ja nad lehwitajid, ühtesoodu lehwitajid! (Waatab jälle Lehte.)

Leht (lööb käed üle pää kofku).

Widrik (enejele). Mis sel Lehel peaks küll olema?! (Jälle walesti arusaades.) Nad löid käed üle pää kofku (teeb seda) suurest waimustusest! (Waatab jälle Lehte.)

Leht (trambib nüüd meeleheitel jalgu).

Widrik. — ja siis trampisid nad, trampisid! (Teeb seda, kõrwale.) See Leht teeb mind päris segaseks. (Waljusti.) Ja kui see neeger ringi astus — (waatab jälle Lehte).

Leht (paneb taks sõrme suu pääle, et ta ometi kord waitiks).

Widrik — — oli kõik waid! Mitte üks piuks! Isegi kärbsse kuffumist, isegi nõõpnõela lendamist oleks wõind kuulda, Nada!

Nada. Mis sa ütled! Ja seda elajid sina kõik läbi?

Widrik. Päh, see pole weel midagi! Jäme ots alles tuleb!

Aada (rõhuga) Seda usun mina ka!

Widrik. Nüüd seisime meie vis-à-vis wastamisi! (Jutustab suurte shestidega.) Mina siin — jääl see neeger. (Näeb et Leht pääd raputab.) Ei, siin mina — ja jääl see neeger! Kui ma nüüd selle neegrile korra otja waatan, läheb mul silme ees päris mustaks! Meie anname teineteisele kätt ja läheme üksteisest ringis mööda. Ma saadan palwe taewa poole, mõtlen oma naise, lapse ja kodu pääle ja siis läks lahti! (Teeb wõimatuid poksi liigutusi ja ise karjub.) Hü — uh! Hü — uh! (Lööb.) Bums! Sää! oli neegril esimene käes!

Aada. Neegril?

Widrik. Ja muidugi, neegril!

Leht (shestituleerib ägedalt ülesse õhtu).

Widrik (enesele). See Leht wiib mind raamist päris wälja. (Waljusti.) Nüüd aga muutub neeger metsikuks. (Hüppab ka nagu Leht.) Ja wupsti, sain ma ühe silma pihta. (Näitab wale silma.) On praegugi weel sinine! Ei siin, see on sinine.

Aada. Neegeri käest?

Widrik. Neegri käest!

Leht (wehib ja tähendab kõrwade pääle).

Widrik (näeb seda). See Leht teeb mind päris närwiliseks! (Waatab talle jälle otja).

Leht (sostistab nüüd Aada selja taga). Trumminah!

Aada (ruttu ümber pöörates). Ütlejite teie midagi, härra Leht?

Leht. Ei, ei mitte midagi! (Annab nüüd trummi löögi liigutustega märki.)

Widrik (liigutus, et ta Lehest aru ei saa). Nüüd lasen ma lahti ja (waatab Lehte) trummeldan neegrile nina pihta — ja trummeldan — ja trummeldan —

Leht (wõtab nüüd naha mis diiwani ees on ja tahab sellega „kõrwa trummist“ märku anda).

Widrik (näeb seda). Ja pekšan läbi selle jõmjika naha — naha — naha!

Leht (hoiab meeleteitel mõlemad käed näo ees ja pöörab end ära).

Widrik. Kuni talle wiimaks ühe sol — ei — perplexusega knockandi andsin. Ma olin wõitja! Nüüd puhkes waimustuse torm lahti, seda ei oska teie enestele ettekujutada! Karukäpp! Karujäid nad, Widrik! Widrik!

Aada. Ja neeger lamas sinu jalgade ees?

Widrik. Nagu tühi kott. (Suur shest). Siruli minu jalgade ees!

Aada (annab talle ajalehe). So, siis loe koraks, mis siin seisab!

Widrik. Kas seisab sääl siis juba midagi ülewal? Uce, sina Leht!

Leht. Mina?

Widrik. Inimene, loe siis ometi ford! Mul on kindad käes, ma ei saa ju ise lugeda.

Leht (loeb). „Neeger Jack Krik ei saa poksiwõistlusest osa wõtta, sest et temal Riias poksid des kõrwatrumminahad lõhkessid.“

Widrik (enesele). Noh, see marmelaad on eht!

Aada. Ja selle pääle waatamata poksiwad sina neegriga?

Widrik (tes ennast wälja tahab rääkida, patrab

nüüd lahti). Ja muidugi, s. t. kas ta nüüd just see Krik oli, wõib olla oli Trit. Aga see oli neeger ja see on pääasi! Ja mina wõitsin teda ka, nii tõesti kui ma poksjaja Karukäpp olen!

Uada. Igatahes, nii tõsi on terwe see lugu! Seit õiget poksjijat Karukäppa õppisin ma praegu tundma ja tema ihaldab wäga, ka sind tundma õppida!

Widrik (enefele). Noh, see marmelaad on eht!

Uada. Waletand ja petnud oled sa mind!

Widrik (karjub). Uada!

Uada. Wait, sa! . . . Ka sinu wahekorrast selle tantsijannaga olen ma teada saand, sinu tantsijanna!

Widrik. Häh? Mis siis lahti on?

Uada (weel waljumini). Wait! Ma ütlen ainult! (laulab) „Mimi, magus Mimi, tule me tantsime see shimmy!“

Widrik. Hä!?!??

Uada. Meie oleme omadega walmis! Mina lasen ennaft lahutada! (Seisab Karukäpa ees, ja möödad teda ülevalt alla.) Häbenege, härra Karukäpp! (Energiliselt waf. ära.)

Uote (ruttu pääle seda niisama). Häbenege, härra Karukäpp! (Ära waf. 1.)

Frits (just niisama). Häbenege, härra Karukäpp! (Ära waf. 1.)

Roosi (niisama). Häbenege, härra Karukäpp!

Widrik (tõstab käe). Tee, et sa wälja saad, neetud nõiamoor!! (Poksib Roosi waf. 1 wälja.)

Personaal (ehmunult par. 1 ära).

Widrik (ringutab käsi). Leht, kas sa kuulsid? Mis nüüd? Mis nüüd? Inimene, mis ma nüüd pääle hakkas?

Leht. Kui sa ka sarnaseid asju teed, et ühe „Mimica“ „himmyd“ tantsid!

Widrik. Aga Leht, ma ei tunne ühtegi Mimid!

Leht. Siis on see poksiija terwe selle supi teetnud!

Widrik. Muidugi! Tseeneseist mõistetaw. Noh, see peab mind tundma õppima! Peaks ta ainult tulema! Ma olen parajasti hoos! Selle hõõrun ma marmelaadiks ja müün päewakursi järele maha! Sellele põletan ma ühe — ühe — ü — ü jäält tuleb ju keegi! — — (Pöörab end hooga ümber.)

Karukäpp (tuleb „põletan“ juures keskelt).

Widrik (haarab Lehest finni). See on tema! Le — Le — Leht, ära jäta mind temaga üksi, kes teab mis tal minuga ees on!

Leht. Ole omeli mees!

Karukäpp (läheb raudse rahuga Widritu poole, ehitades). Karukäpp!

Widrik (kummardab saamatult). Do, palun, tänan! Just nii samuti!

Karukäpp (samuti Lehe poole). Karukäpp!

Leht. Minul ei ole terwe selle asjaga midagi pistmist. (Siilib ruttu par. 1 wälja.)

Widrik (enejale). Müüd läheb aga lõbusaks! (Pakub liialdatud wiisakusega tooli.) Kas teie ei tahaks nii lahke olla ja armulikult istet wõtta?

Karukäpp (külmal). Tänan! (Istub.)

Widrik (istub). Palun! (Tahab juttu alustada.) Ilus ilm täna!

Karukäpp. Ja! (Waatab talle läbipuurides otse.)

Widrik (tõmbab selle pilgu all end kofku, siis jälle sõbralikult). Wähe umbne!

Karukäpp. Do ja! (Nagu enne.)

Widrik (nagu enne). Näib äikest tulewat?

Karukäpp (rõhuga) Ja weel misjugust! Teie olete siis poksiija Widrik Karukäpp?

Widrik. Poksiija? Ei, ei sää! teie eksite! Näen siis mina poksiija moodi wälja? (Istub ruttu oma käte pääle.)

Karukäpp. Ei, tõesti mitte! (On laualt diploomi wõtnud ja waatab seda.) Teie ei ole ilmaski ennast minu pähe wälja annud?

Widrik. Aga kuidas tuleks mina selle pääle. (Kõrwale). Kui ta ainult selle diploomi ära paneks.

Karukäpp (ikka weel diploomiga mängides). Ilus diploom! Ja Walgas saite teie Reskeesti meistridiploomi poksis.

Widrik. Täewake, kuidas sarnast asja saab! Puha pettus!

Karukäpp (paneab diploomi ära, tõuseb ja silmitseb Widrikut, kindlalt). Terwe selle pettuse tegite selleks, et oma kõlbmata armastusaffääri läbi wiia?

Widrik (hüppab wihaselt üles). Härra, kui teie ka selle Mimiga tulete, siis lähen ma teema! Olete teie juba waremalt üht keewat marmelaadi wabrikanti näind?!

Karukäpp (päris rahulikult). Ei! (Wõtab kune ära.)

Widrik. Mina ka mitte. Aga see on hirmus, seda wõin ma teile ütelda, saate minust aru?! Ja sarnast häbematuist keelan ma, teie — teie — teie —

Karufäpp (teerab sõnalausumata sargi warutaid üles).

Widrik (enešele). Mis tal küll ees on? (Waljusti.) Sei teie, mis te jääl teete?

Karufäpp (ifta weel sellega ametis olles). Midagi, mitte midagi! Keege aga rahulikult edasi!

Widrik. Ja, ma keen edasi! See ei imponeeri mulle põrmugi! Minu pärast wõite ka oma püksijääred üles keerata, saate aru? Teie — teie —

Karufäpp (annab, silmipilgutamata, Widrikule lühitse elegantse löögi tõhtu).

Widrik (ahmib õhtu). Hupp! (Kaeblikult.) Mis see siis oli?

Karufäpp. Üks wäike solarplexus.

Widrik. Nii näeb siis larnane perplexus wälja! (Hõõrub tõhtu, förwale.) Üks jöle inimene!

Karufäpp. Kas annate järele, et teie minu nime kurjasti tarwitasite?

Widrik. Mina ei anna midagi järele!

Karufäpp (annab löögi).

Widrik (tarjub). Annan järele! — Neetud!

Karufäpp (ajab tuba mööda taga). Ja et teil armuühendus selle Mimiga on?!

Widrik. Ei tule mul meelegi!

Karufäpp (annab jällegi hoobi).

Widrik (fõwerduš ja põgeneb). Annan järele! (Kõrwale). Ma usun ta löi mul midagi karki!

Karufäpp (ajab teda taga). Et see diploom wõltsitud on?!

Widrik. Ei!

Karufäpp (annab lõuahaagi).

Widrik (teeb fõwera suu, nagu oleks Karufäpp ta lõua fõwerafs löönd, räägib waewalt arusaadawalt).

Noh, lubage korrafs — (näitab) waadake seda korrafs — (Lööb mõlema rusitaga ülewalt ja alt wastu pään, et löug jälle paigale läheks. Teeb suu lahti ja jälle finni.) Aga sarnast asja ei tehta ometi!

Karukäpp (ajab teda taga). Ja annate järele, et teie petis olete.

Widrik. Ei! (Saab hoobi). Ja! Ja! Mul tuleb õhust puudus! (Tahab põgeneda, Karukäpp järgneb temale.)

Karukäpp (annab hoop hoobi järele). Ja, et mina pokhija olen?!

Widrik. Ja! Ja! — Au! Au! Annan järele, annan järele, kõik mis te tahate — jätke juba kord järele. (Ta jookseb ümber sohwa, Karukäpp jälgib teda ja jagab hoope). Appi! Appi!! (Lühikeste tagaajamise järele põgeneb Widrik ahju otsa, istub ruttu jalad risti all ja näitab pikka nina.) Päh!

Karukäpp. Nii! — Säält ülewalt ei laje ma teid nii pea alla, seda wannun ma teile! (On kuulda werandal lõbusat marsimuusikat, tugewate trummilöötidega). Nonoh?

Wiperling (on kahe härra saatel üle weranda sisetulnud. Kõik kolm on frakkis, tsilindris, walged kaela sidemed. Wiperlingil on paremas käes hõbedane pokaal. Ta hakkab kohe suure paatosega pääle.) Suurele meisterpokhijale —

Karukäpp. See pokaal! (Wõtab pokaali ära, Widritu poole.) Proosit!

Widrik. Noh, see marmelaad on eht!

Wiperling (jäab lahtisi suuga seisma.)

E s r i e.

Kolmas waatus.

Sama dekoratsioon.

Õhtul. Tuled põlewad.

Widrik (istub itka weel ristis jalgadega ahjul).

Karukäpp (istub ahju ees toolil, laual seisawad weinipudelid nüüd juba pooltühjad. Lühitese pausi järele joob).

Widrik. Proosit!

Karukäpp (armastuswäärsele). Tänan!

Widrik (enelele). Warsti on ta kogu weini juba nahka pistnud. (Waljusti, tõstab kae nagu koolipois üles) Teie — härra — wabandage — ma pean forraks wälja minema.

Karukäpp (rahulitult aga kindlalt). Teie jääte üles!

Widrik (enelele). Kas on waremalt sarnast asja nähtud! (Waljusti). Andke wähemalt mulle siia üles üks klaasike weini. See kõrge õht siin on väga kuiw!

Karukäpp. Ei mõtlegi! Proosit! (Joob.)

Widrik. Tänan! (Enelele.) Wastik inimene!

Karukäpp (läheb rahulitult — käd püksitaskus — weranda poole ja wilistab ükskõiksena üht tuttawat wiisi).

Widrik (wilistab kaasa ja tahab sääljuures salaja ahjult alla hiilida).

Karukäpp (pöörab à tempo, turjalt Widritu poole waadates, ümber).

Widrik (kes juba pooleldi all oli, lipsab ruttu oma endisele seisukohale üles). Ma pean wist küll oma elu lõpuni siin ülewal kükitama?!

Karukäpp. Ja muidugi! (Käib edasi-tagasi.)

Vote (was. 1, ei näe Widrikut). Friedel?! Sina siin?! Sellest polnud mul aimugi! (Lendab tema kaisju.)

Karukäpp. Minu Lotefe! (Südamlit juudlus). Minu wäike, magus Karukäpake!

Widrik (enejele). Noh, see marmelaad on eht!

Vote (Karukäpale, kes teda ifka weel kaisus hoiab). Aga Friedel, kui nüüd keegi tuleb ja seda näeb!

Karukäpp. Seda ei näe keegi! (Sheft taewa poole.) Ainult see jääb kõrgel ülewal!

Widrik (enejele). Täitsa õigus!

Vote (ohtega). Ah, ma olen nii wihane! Meie kihlus ei nihku sugugi edasi! Ja kõik ainult isa lolluste pärast!

Karukäpp. See rumal isa! Mis läheb ta meile korda!

Widrik (enejele). Wäga õige!

Vote. Aga Friedel, ma ei ole weel täisealine! Ma wajan tema nõusolekut!

Widrik (enejele). Näed nüüd!

Karukäpp. Sää! ära tee enesele muret, mu kallid, isa on mul taskus. Ta peab!

Widrik (tõwasti). Noh -- siis wõid ja kaua oodata!

Vote (pöörab ehmunult ringi). Isa?!

Widrik. Tere õhtust!

Vote. Mis ja siis jääb ülewal teed?

Widrik. Ma maitsen üksildust!

Karukäpp. Nii siis, mu armas äi, teie kuulsite kuidas siinsed aktiivad seisawad. Sirutage oma käed wälja ja andke oma õnnistus.

Widrik. Ma ei mõtlegi selle pääle!

Karukäpp. Noh, tehke juba, et kord alla saate!

Widrik. Ah ei! Tulge teie ülesse!

Karukäpp (walmistab minekuts). Kui teie seda just fingimata tahate — —!

Widrik (tarjub). Kolm samm eemale, teie nõid! Mul aitab juba teie perplexsides! —
Lote, garanteerid sa mulle, et ta minule midagi ei tee?

Lote. Aga muidugi, isake. Ma wannun!

Widrik. Na, na, ja ei tunne teda veel küllalt hästi! (Ronib alla.) Siis aita mind alla!

Lote (aitab Widrikut).

Karukäpp. Teie annate siis oma nõusoleku?

Widrik. Teie, oma wahaesegamisega, rikujate mul terwe selle ilusa poksiloo ära!

Lote. Aga isa, kuidas ja wõisidki?!

Widrik. Sellest ei saa sina aru. Ole ja korraks terwe, teguwõimeline mees ja lasse end hommikust õhtuni rohuga toita! Mul oli pöörane nälg, wajasin wabadust ja sääls hakkasin ma poksijaks!

Karukäpp. Sääls wõin ma teile kaasa tunda! (Sirutab talle käe wastu.)

Widrik (teeb suure hüppe tagasi, ta arwab, et Karukäpp teda poksida tahab). Jätke järele!

Karukäpp (naerab). Andke ago siia!

Widrik (ulatab talle ühe ja Lotele teise käe). Kas olen ma tõesti nii suur kurjategija?

Mõlemad (korruga). Ei.

Lote. Sa oled waene kannataja!

Karukäpp. Taimetoidu ohwer!

Widrik. Wäga õige! (Surub mõlemal tänu-
tundes kätt.)

Karukäpp. Ja nüüd, kus ma teid tunnen, peate ka mind tundma õppima. Ma tahan teie abikaasat weendumusele wiia, et teie tõesti „ära-wõitmata“ poksiija olete! Dlete nõus?!

Widrik. Inimene, nimekaim, wäimeespoea, (tõukab Lote ta kaisju) jeda tahate teie teha?! Mis peaks ma teile andma? Rahju, et mul veel üht tütart ei ole!

Lote. Nüüd, Friedel, tule — lähme ruttu ema juure!

Karukäpp. Teist poolt õnnistust tooma! (Mõlemad üle weranda ära.)

Widrik (järele woadates). Päril kena inime, — seni kui ta ei poksi! (Läheb weiniklaasi juure). Nüüd wõin ma lõpuks oma jänu kustutada. (Kallab omale ühe klaasi täis.) Proositt, Widrik! (Joob.)

Roosi (par. 2. kahe käsitohwriga lähleb üle lawa waf. 1, waatab Widrikut ülevalt alla). Päh!

Widrik (jätab joomise, enesele). Nonoh! Nee-
tud naijetükk! (Wiskab talle poksiindaga järele.)

Kojamees (par. 2 suure kohwriga seljas, waatab samuti Widrikut, naerab, ära waf. 1).

Uada (kui kojamees ära on, par. 2 wäikse käsitasku, tübaratardongi ja wihmawarjuga tahab waf. 1 minna).

Widrik. Uada!

Uada (möödab teda ülevalt alla). Ma ei tunne teid enam!

Widrik. Ma wõin ennast tutvustada. (Kummardab.) **Widrik** **Karukäpp!** (Teretab loorberpärjaga.)

Uada. Tänan! Ma ei hooli sellest! Minge oma Mimi juure! (Ruttu waf. 1 ära.)

Widrik (kes nüüd wiha hoosje satub, tõmbab omal loorberpärga pääst). Nüüd katkeb ka minu kannatus! Kui ma selle olewuse peaks kätte jaama, selle Mimi . . .

Leht (was. 1. Widritu riiete ja tsilindriga, mis ta teises waatuses ära minnes kandis) — oma shimmiga! (Maerab.)

Widrik. Leht, tee mulle ainsamat meele hääd, mine kõigisse kabareedesse ja waata kus see Mimi seda shimmit tantsib ja kellega!

Leht. Seda ma wõin! Aga see lähed kaunis kalliks! See lähed kõik sinu arwele! Siin on sinu riided! (Annab talle). Aga sa wõid ka niisama ümberjooksta, see poksiija rüü jobib sulle toredasti! (Paneb talle tsilindri pähe.)

Widrik. Jäta oma halpused! (Tahawad was. 2 ära minna.)

Leht. Ei, päris tõsiselt! Ja tsilinder selle juure! Just nagu nuku!

Widrik (wihaselt). Kui sa nüüd teaks, Leht, mis ma sulle ütelda tahan!! Aga ma pole nii kaswatamata! Nägemiseni! (Terwitab tsilindriga, was. 1 ära.)

Leht (waatab weini). See on hää wein! Ma tegin ta ekstra harufordselt hää! (Kallab klaasi täis ja joob.)

Wiperling (par 2, suwepalitus, ilma kuue, westi ja kübarata, taskud täistopitud, söögipakid ja worstid ümberingi nõõpide otša riputatud, waatab ettewaatlikult ringi ja tuleb kiliwarwul ette).

Leht. Wiperling, sa näed wälja nagu lendaw warstikaupmees!

Wiperling (saladusrikkalt, sõrm suu pääl). Leht! — Leht, tee kurb nagu pähe, mina tap-
sin ennast 10 minuti eest. Ma olen furnud!

Leht. Oled ja pörund?

Wiperling. Just wastand, nii mõistlik ei ole ma veel kunagi eluilmas olnud. Oma Amalie tarwis ei ole mina enam elawate nimefirjas!

Leht. Mis see siis peab tähendama?

Wiperling. Ma panin oma kuue, westi, kübara ja kepi jõekaldale ja pääle panin ma lahkumistähefese. Loodetawasti on ta minu „jäänused“ juba leidnud! — — Siis wõisin ma hoiutasjast kogu oma raha wälja ja ostsin selle summa eest worsti, sinki ja mune. Kõik taskud on mul täis! Siin on munad. (Näitab parempoolseid püksi taste.)

Leht. Ja seda tahad sa kõik —

Wiperling. Siin teie juures ära häwitada. — Ma istun kui surnud Wiperling wait-
sesse nurka ja ei tõuse enne üles, kui terve see kupatus ärasjöödud on. Üksford elus tahan ma oma kõhu täis süüa!

Leht. Inimene, kui see naine sinu riided leiab, kaotab ta mõistuse!

Wiperling. See poleks suur kaotus!

Leht. Ta kattub oma juuksed pääst!

Wiperling. Tehku seda — tehku! Seda wale parukat ei kannatand ma nii kui nii!

Leht. Ta jääb keeletuks!

Wiperling (ohtab kergendatult). Oh, see oleks fena! (Äge kell.) Taewa pärast ega see ometi tema pole?!

Leht. Tule, läheme büroosse. Säält ei tea ta sind otsida.

Wiperling. Teeme seda, Leht, teeme seda! Lapsed, see on aga tore nali! (Ta lööb enesele „tore

nali" juures käega! parema pükitasku pääle.) Härje, ma lõin oma munad kaffi! (Tõmbab püksid ihust kaugele.)

Amalie (lawa taga.) Seda õnnetust, seda suurt õnnetust!

Wiperling. Sää! ta juba on! Müüd aga minema!

Leht. Ruttu, ruttu, muidu saab ta sind weel kätte! (Tõukab ta par. 1 wälja ja läheb ise talle järele.)

Amalie (huludes par. 2). Seda õnnetust, seda õnnetust! (Tal on Wiperlingi riided ja üks sedelike käes.) Seda õnnetust, seda õnnetust küll! (Hulub ja jookseb ringi.)

Nada (ehmunult waf. 2). Mis on juhtund?

Amalie. Seda õnnetust, seda õnnetust! Mõtelge ometi, minu hää, armas Tobias, minu ainuke mees, on wette hüband! Oh, seda õnnetust, seda õnnetust! (Hulub.)

Nada. See on kohutaw! (Läheb waf. 2. ukse juure, hõitab.) **Widrik,** tule õige forraks siia!

Widrik (lawa taga). Üks minut, kohe!

Nada. Proua Wiperling on siin!

Widrik (nagu enne). Siis tulen ma kahe minuti pärast!

Nada. Siis tule ometi. Sinu sõber Wiperling on wette hüband!

Widrik (waf. 2, weel riidessepanemisega ametis). Mis selle Wiperlingiga on juhtund?

Amalie (langeb Widrikule kaela). Seda õnnetust, seda õnnetust!

Widrik (wabastab end temast). Jätke juba ford. Kust te üldse seda teate — —?

Amalie (tõstab riided kõrgele). Siin, tema

riided, mis ma leidsin! — Kaldal! (Sulub, näitab firja.)

Ja jün — tema wiimane terwitus!

Widrik (kuiwalt). Mis ta siis kirjutab?

Amalie (loeb suure paatoslega).

Sa oma kaalika ja kapsa püreega

Tõid kaela surma mulle weega.

Nüüd istuta mu hauale dahlie

Mu wiimne ohe oli Amalie.

Widrik. See on uskumata!

Ada (suurelt Widritule). Niikaugele wiisid
jina teda oma ujumisklubiga!

Widrik. Aga luba omeli! — —

Amalie. Ja muidugi, härra Karukäpp, teie
ajasite ta surma! Ühtegi rahulikku tundi ei pea
teil enam olema, tema waim hakkab teile kodu-
käijaks! Nüüd lähen ma politseisse, et nad ta
wähemalt üleski leiaks! Seda õnnetust, seda õn-
netust küll! (Tormab par. 2 wälja.)

Ada (temale järele waadates). Waene naine!
(Põlastawalt Widritule). Roimar!! (Talle järele.)

Widrik. Roimar ütles ta. Ja kuidas ta
seda ütles. Päis kanaanahk tuleb pääle. (Jstub.)
Et see igawene sarwiline lupart pidi ka — —
ei ma ei taha pattu teha. — Rahju on mul
tast liiski, waene Wiperling. Hirmus, hirmus!
Ma just nagu näen teda enese ees wees lama-
mas ja kuulen tema ahastawat hüüdu: Widrik!
Widrik!

Wiperling (par. 1 sissehüüdes, ta on enesele ühe
suure salfräti üle pää wijsand. Hüüab samas toonis). Wid-
rik! Widrik!

Widrik (libiseb toolilt ja langeb põlwele). Wi-
perlingi waim! (Waatab teisele poole, pateetiliselt.)
Kao ära!

Wiperling (waatab rätiku tagant wälja). Lääs ta ära?

Widrik (hirmul). Jumala pärast, ära tee mulle midagi, ma olen üksi.

Wiperling. Aga, Karukäpp, mis siis sinuga on? (Wõtab rāti ära ja pühib pääle küllusrikast einet juud.)

Widrik. Wiperling, kas sa siis surnud ei olegi?!

Wiperling. Just wastuoksa, nüüd alles hakkas ma elama!

Widrik (katsub teda). Ta on tõesti see! (Südamlikult.) See wana hää luukere! (Tõuseb.) Hahaha! Ma olen nii rõõmus, nii rõõmus, et sa jälle elus oled. Mis sa ainult soowid, seda pead sa minult saama!

Wiperling. Kas sul ei ole minu jaoks teiji riideid. See kleebib kõik.

Widrik. Büroos on üks minu ülikond.

Wiperling. Ja siis anna mulle midagi juua. See kuiw wärk jäi mul kurku kinni.

Widrik. Siin säh wõta see wein! (Annab nõuga.) Wõid sellest enesele ilusa kilgi pähe juua!

Wiperling. Seda ma teen ka! Ja siis peaks minu wanamoor tulema. Tänahest päewast pääle sõon ma mis tahan! Ja näritud ei saa üldse! Nüüdsest pääle ma ainult neelan! Minu lõõg on täis saand! (Weiniga par. 1 ära.)

Widrik. See pole sugugi nii rumal, kui ta wälja näeb.

Wada (par. 2, tahab energiliselt mööda minna).

Widrik. Wada!

Wada. Jäta mind! Meie oleme üksteisega walmis!

Widrik. Jäta palun see komöödia! Seda wõib Collen Moore (wõib ka muu nimi olla) enesele lubada, aga mitte sina! Meie peame kord üksteisega rääkima!

Ada. Nii kaua kui sa seda Mimi lugu pole ära seletand, oleme meie lahutatud ja sellega lõpp! Weel täna reijin ma ära! (Was. 1 ära.)

Widrik. Wanasarwiku wanaema silmamuna, kui ma ainult teaks, kes see naisolewus on! Ma käänaaks külma rahuga ta kaela kahetorra! (Liigutus.)

Roosi (tuleb). Palun, astuge lähemale: siin on meie härra poksiija Karukäpp!

Coletta (tormab rusikas kätega Widriku poole). Santo Dio, oleme mina sinu kelmi wiimaks kätte saama! (Waatab üles.) Oh, teie olema sugugi mitte sina!

Widrik (enejete). Sellel on aga isewärki rääkimisewiis! (Waljusti.) Kellega on mul see au?..

Coletta. Do, teie tundma mind mitte? Mina olema ometi see Coletta Corolani!

Widrik. Pole aimu!

Coletta. Mina tantsima terwe selle ilma ees see kuulus shimmy!

Widrik. See on ju Mimi! Teie tulete mul õigel ajal! Rõõmustab mind wäga! Palun, wõtke istet, minu armas, armuline preili! (Istuwad mõlemad) Kuidas wõite teie häbemata olewus julgeda, minu naisele pähe ajada, et mina olla teiega mingisugust Mimishimmid tantsind?

Coletta. Mis? Mina teiega?!

Widrik. Ja muidugi! Sina minuga!

Coletta (hüppab üles ja hakkab südamest naerma). Hahaha! Mina olema tantsima ühe niisuguse

karikatuuriga? Üks inimene, kes pää päält väljakukkund kõik juuks?! Kellel üks niisugune paks kõht? Ja kellel kõwerad jalad?

Widrik (kõrwale). Wäga armastuswäärne naine! Nii awalik — nii loomulik! (Waljusti). Kuulge teie — — —

Coletta (naerab istsa edasi). Sarnase häda-waresega üks shimmy? Hahaha! Kui mina selle pääle mõtlema, ma wõima lõhki minema!

Widrik. Jumala pärast, ärge seda tehke, ma wajan teid weel hädatarwiliselt! Teate mis, kõik need komplimendid mis teie nii armastuswäärselt mulle kaela puistajite, peate teie minu armsa abikaasale etteklameerima. Teid saatis mulle taewas ise, teie wäike, must saatan. (Wõtab ta käe.) Teie olete õieti päris kena wäike laps! Mul on peaaegu kahju, et ma teie juures nii süütu olen. Ma tänan teid ja saan seda asjalikult ülesnäitama. (Kõrwale.) Mis ma talle õige wastutajaks annaks? (Koputab oma raha tasku wastu, siis keerutab oma sõrmust.) Ah mis — ma annan talle ühe muju! (Kaisutab teda tugewasti ja suudleb.) Seda peaks minu wanamoor nägema! (Suudleb teda weel kord.)

Nada (on juba esimese suudluse juures sissetulnud ja neid waadand). **Widrik!**

Widrik. Nada!

Nada. Nii siis! Siin on mul tõendus!

Widrik. Oho! Just wastuoksa, see on minu tõendus! Palun preili Coleta Mataroni, ütelge minu naisele — — —

Coletta. Mis? See olema ka tema mees? — Do, teie olema kaks mehed?!

Widrik. Mis, sul on kaks meest?

Uada. Ja, aga kas teie siis jelle härraga ei tantsind?

Coletta. See härraga? Hahaha! Üks mees ka, kes nii wälja nägema? Niisugune karikatuur? See olema üks haawamine!

Widrik. Wäga õige!

Coletta (näitab). Kellel niisugune otsas pääpaljas!

Widrik. Paljaspää! Suurepärane!

Coletta. Ja üks niisugune (näitab) paks kõht!

Widrik. Brawoo!

Coletta. Olema mina pidama tantsima!?

Widrik. Pea! Kõwerad jalad unustajite ära!

Coletta. Niisugune inimene wõima ja ei sugugi tantsima. Tantsi kord kas ja wõima. Ruttu, ruttu. Tantsi kord üks shimmy! Hapla! — Ruttu! Ruttu! Ruttu!

Widrik. Noh, kui teie seda just tingimata soowite. (Tantsib labajalga.) Humtata! — Humtata! Humtata — humtata! (Ähhis.) Oli see nii õige?

Coletta (naerab südamest).

Widrik. Oled sa nüüd weendund, Uada? See polnud mingisugune shimmy, kõige rohkem wast shimmy polka.

Coletta (südamlikult). Armuline proua, mina olema wäga rõõmus, et sina ei olema see minu poksiija Karukäpa naine. Kui mina ainult teadma, kus tema peituma! Siin mina olema teda kõtama, siin jelles tuba! Minu armas, magus Frederico! (Teises toonis.) Kus olema see kelm!? Maledetto, kus olema see kelm?! Kui mina

saama kätte teda elus, tema olema surnud! Elage hästi, wana proua! (Surub Adal tugewasti kätt.)
Sina olema kõigiks ajaks minule õde!

Ada (taganedes). Minult mitte jälle suudelda!

Coletta (Widriku poole). Ja sina minule wend!

Widrik. Kui ehk wahest mina? — (Pühis suud.)

Ada. Widrik!

Widrik. Uhaa, noh jäägu siis pääle!

Coletta (raputab mõlemate kätt). Elage hsāti! Mina saama oksiima minu Frederico terwe linna, sees kõik tänawa sees, kõik platji sees! Ja Santo Dio — kui mina tema olema leidnud!! (Wõtub taskust rewolwri.) Siin see rewolwriga mina tegema tema ots! (Tormab par. 2 wälja.)

Widrik ja Ada (hüppawad ehmunult kõrwale ja peidawad end laua ja diiwani taha).

Widrik (tema järele waadates). Noh, sellega ei taha mina ka miskit tegemist teha! — Ütle nüüd, Adake, kuidas ma nüüd sinu ees seisan? Just nagu walge liilia rohelisel aasal! (Poos.)

Ada. Seda naiste lugu tahan ma nüüd sul uskuda. Seda ilusat „Fredericod“ ma tunnen ka. Aga sinu häbemata poksiwalet —

Widrik. Hallo, tšjem! Wale?! Oho! Kuidas nii wale?! Mina olen poksiija, eksamineeritud poksiija, isegi raskelt katsutud poksiija, (katsub mitmest kohast oma läbi peetud kohti) Seda võib sulle iga asjatundja tõendada.

Ada. Aga Widrik, kas sa ikka weel tahad tõendada —

Karukäpp ja **Lote** (üksteise kaenas üle we-
randa).

Widrik (Karukäppa osutades). Palun, siin on
tõendus number fakt. Armas härra kolleega,
selgitage palun, minu naisele, minu poßija
wõimeid!

Karukäpp. Armuline proua, teie wõite
oma meest rahulikult uskuda. Mina kutsusin
wälja ta wõistlusets, ja ma pean teile ütleva,
terwes omas praktikas ei ole ma weel jarnaßt —
noh — originaalset wastast kohand.

Widrik (suures poosis). Palun, Nada!

Karukäpp. Ta oli jarnaße suure liikumise
ja liirusewõimega, et kõik minu rinnalöögid talle
jelga sattusid!

Widrik (taja ruttu Karukäppale). Häbemata!
(Nagu enne). Palun, Nada!

Karukäpp. Sõnaga, ta oli igas suhtes (tähen-
dab nagu juhtumisi ahju otja). „omas kõrguses“!

Widrik (surub Karukäppa tõe alla). Palun,
Nada!

Nada. Tahad sa sellega wahest öelda, et
mina sulle ülekohut olen teind?

Widrik. Igatahes, seda ma tahan! Aga,
et ma mõni metsaline pole, tahan ma sulle seda
andestada. — Tule siia, minu kallis! (Surub
talle sügawa suudluse huultele.)

Karukäpp (wäga soojalt Lotele). Tule siia,
minu kallis! (Suudleb à tempo samuti ja jääb wähe
kauemaks sellesse poßi.)

Nada (tes seda suudlust näeb, Karukäppale). Lu-
bage teie, mis teie siis säält teete?!

Karukäpp. Ma suudlen oma armast pruuti.

Ja, et ma teid parimas tujus kohtan, palun ma teid sellega, pühalikult oma õnnistust anda!

Uada. Mis?! Teile peaks ma oma süütu lapse andma?! Kas teil häbi pole, teie südame-tunnistujeta wõrgutaja!

Widrik (fõrwale). Nüüd läheb jälle lahti!

Karukäpp. Kas teie ei tahaks mulle —

Uada. Urge rääfige enam ühtegi sõna! Just praegu oli see isik jälle siin!

Widrik (fõrwale). Oh, häda!

Karukäpp. Kas teie juba jälle selle naisega tulete?!

Uada. Ja muidugi! See tantsijanna, teda olete luband naida.

Uote (ehmatusega). Ema, on jee tõsi?!

Uada. Ja, minu waene laps, see on tõsi!

Uote (wabastab end Karukäppest). Otsas! Otsas! Kõik on otsas! Lõpp! Kui ja wähemalt oleks oodand kuni meie pulmad möödaks on. Aga enne pulmi, ja päälegi weel ühe tantsijannaga, see on juba liig!! (Zooftseb huludes waf. 1 ära.)

Uada. Lahkuge, palun, siit majast! Teist korda teie mind enam ei peta!

Widrik (lepitades). Aga Uada!

Uada. Wait!

Karukäpp. Armuline proua, ma olen teile forduwalt seletand, et mina seda daami ei tunnengi!

Uada. Aga teie tunnete teda! Teie olete mul peenike saks! Enne panete sellel waejel tüdurikul pää pööritama, siis jätate ta istuma, ja nüüd on teil weel see häbemata julgus, kõiki seda salata!

Karukäpp (lööb laua pihta). Pagana pihta, nüüd katkeb ka minu kannatus!

Nada. Mis teil pähe tuleb?

Karukäpp (ajab teda taga). Olge wait! — Mina seletan teile seega wiimast korda.

Nada (tahab wastata).

Karukäpp (ajab teda karjudes edasi läbi toa). Olge wait! (Ägedalt.) Ma ütlen teile, kui teie weel ford selle neetud tingeltangel naisega tulete, wõite weel midagi tunda saada!

Nada (on nüüd — nagu teises waatuses Widrik — ahjuni jõudnud).

Widrik (lõbusalt). Nüüd peab wanamoor kah abju otja ronima!

Karukäpp (edasi karjudes). Selle asjale teen ma lõpu! Kus mu müts on? Kui ma selle isiku kätte saan, wõib ta enesele õnne soowida! Seda wannun ma teile! (Tormab par. 2 wälja.)

Widrik (enesele). See oli õige toon minu naise tarwis, seda katsun mina ka. (Nadale.) Selle mehele oled ja ülekohut teind. See ei olnud mingi —

Nada. Oh, waata ometi, sina wõtad ta weel oma kaitse alla! Siis näid ja küll paremini teadwat, kes see aumees on!

Widrik. Noh — küllap wiimaks on see supp ikka minu kaelas!

Nada. Ja, pagana päralt, ega siis kolm poksiijat Karukäppa siin ümber ei jookse!

Widrik (topeerib nüüd kõigis Karukäppa. Lööb laua pihta). Pagana pihta, nüüd katkeb ka minu kannatus!

Nada (põlastawalt). Naeruwäärt! (Ära waj. 1.)

Widrik (kes Nada kadumist tähele ei pannud, pörutab edasi). Pea oma suu! Mina seletan nüüd wiimast korda — Olge wait! — Ja kui teie weel kord selle neetud lingeltangel naijega tulete, wõite weel midagi tunda saada!! Selle asjale teen teen ma lõpu! Kus mu müts on?! (Waa-
tab ringi.) Kus ta siis on?! Ma ütlen ka, nüüd näitajin ma kord oma naijele hambaid, ja ta ei näindki seda! Ma ei saa ega saa sellest tantsijannast lahti. Mina ei ole see, pokijaja ei ole see. Kolme kuradi nimel, kes oli see siis tõepoolest?!

Frits (tuleb rõõmsas tujus waf. 2, ta ei wane Widritut tähele, wilistab lõbusat wiisi.

Widrik. Nonoh, ma arwan, sa oled suremas haige?

Frits (ehmub a tempo). Ah so ja. Ah, mul on nii paha!

Widrik. Ja minul alles! Mis sa ütled, pois, sääl on kellegil see häbematus, minu ausa nime warjul ühe tantsijannaga tehtlemehteldada!

Frits. Pole wõimalik! Seda ei ole!

Widrik. Ja tantsib temaga shimmid —

Frits. Mis sa ütled!

Widrik. Ei tasu tema arweid —

Frits. Niijugune alatu!

Widrik. Ja lubab temga abielluda!

Frits. Di sa pagan!

Widrik. Ja sinu emale ei sa seda selgeks teha, et see mina ei ole. Aga ma ütlen sulle, kui ma selle alatu jõmsika kätte saan, kõik kondid löön ma tal segi . . .

Frits. Mul hakkab nii paha! (Soiab tõhtu finni.)

Widrik. Kui ma ainult teaks, kuidas selle jälgile saada! (Mõtleb)

Frits. Ja, ma usun ta on mul käes!

Widrik. Pea finni, mu pois, pea finni!

Frits. Sa pead kord nägema, mis üks wahwa poeg teha wõib, et oma isa päästa!

Widrik. Noh, lasse lahti!

Frits. Mina ohwerdan end sinu hääks!

Widrik. Sellest ei saa ma aru.

Frits. Waata, isake, see oleks ka mina wõinud olla!

Widrik. Sina?! (Pistab heledalt uerma.) See on suurepärane! Sarnane saamatu poisite ja tantsijanna!

Frits. Mina olen ometi lõpuks ka „Widrik Karukäpp,“ ja kui ma emale ütlen, et see mina olen, ja sina mind jääl juures aitad, siis on kõik kõige paremas korras.

Widrik (mõttest finni haarates). Pois, seda tahaks sina teha?! Minu, oma isa hääks?! Sarnast asja pole weel olnud! See on näide ajaloo! Nii siis pois, kui sina mind sellest kupa- tusest päästad, wõid sa kõik minult nõuda, mis mul üle jõu ei käi!

Frits. Ilus isa, anna mulle siis 10 krooni.

Widrik. Oled ja hull! Poole eest wõid sa seda ka teha! (Annab talle raha.) Siin on sul see mammon! — Nüüd pane siis tähele, kui see põ- rund ani jälle peaks tulema —

Frits (huwiga). Ja, kas ta siin oli?!

Widrik. Siin oli?! Ta on siin, ta on ära, ta on siin, ta on ära. See käib nagu musta pesu wahetus! Kui ta nüüd jälle tuleb, seletan ma talle terwe selle pettuse ära. Siis juhin ma

teid kofku ja kui ema tuleb, peab ta sulle hüüdega „minu Frederico“ kaela lendama!

Frits. On ta siis vähemalt ilus?

Widrik. Na — piltilus, ja pead siis nii tegema, nagu oleks sinul tööpoolest temaga wahford! Kui ja ennaft rumalalt ülalpead, nõuan ma raha tagasi!

Frits. Ma tahan waewa näha ja wõimalikult loomulik olla! (Röömsalt kõrwale.) Raha on mul käes! (Ära waf. 1.)

Widrik (temale tagaft järele waadates, shestiga). See on minu poeg!

Roosi (par. 2). See pöörane naine oli juba jälle siin! Ma wistasin ta wälja!

Widrik. Mis teil meele tuleb? Wisake ta jälle otsekohe sisse. (Roosi ära.)

Coletta (üle weranda). O maledetto! Mina lastma mind mitte wäljawiskama! — Wana mees! Mina olema teda mitte leidma! Aga üks hääl minu rinnas ütlemä minul, tema olema siin! Siin selle maja sees! O Santo Dio, kui mina tema leidma! (Käib rewolwriga ringi.)

Widrik. Ja, ja, ja . . . pange aga kõige päält see kahur ära, Sarnane riistapuu wõib kergesti lahti minna!

Coletta (teeb seda). Do, teie tundma mitte minu piina! Kui mina ei wõi maksma see õmb-leja arwe, mina saama kinnipantud!

Widrik. Ah, teie wajate raha?! See sobib suurepäraselt. Palun, wõtke istet!

Coletta (istub, waimustatult). Do, sina tahtma maksma minu uus kostüüm?! Mille grazie! Mille grazie!

Widrik. Tasem, tasem, teie keeratud nuudel!

Coletta. Nuudel? Mis see olema?

Widrik. Nuudel?! See on kompliment! Nii siis kuulake mind. Minu naist ei saa kuidagi selle mõtte päält ära wiia, et mina ja teie — noh, saate minust aru.

Coletta (hüppab üles, ahwardab rewolwriga). Sarnane häbematus!

Widrik. Ärge siis kohe ehmuge! Istuge jälle ja kuulake edasi. Minul on üks poeg —

Coletta (imestanult). Teil olema üks poeg?!

Widrik. Ja misjugune weel! Tore pois! Minu Frits!

Coletta (hüppab üles, jookseb ringi ja lööb enesele torduwalt otja ette). Do, Coletta, Coletta, mis olema sina nii rumal, nii väga rumal!! (Ärritatult.) Kus olema see poeg? Tooma sina minul filmapilk see poeg!!

Widrik. Ikka taja! Mitte nii allegro, wähekeste rohkem adagio. Poisise puutubki terwe see asi! See pois tahab ennast minu hääks ohwerdada. Saate aru?

Coletta. Mitte sugugi!

Widrik. See poisio tahabio ennastio ohwerdatio per mio! Capiscó?

Coletta (raputab pääd). Nieute!

Widrik. Kuidas nii Anette! (Enesele.) Rumal ani! (Kõwasti.) Issand Jumal weel lord — — Ta tahab minu naisele ütelda, et tema teiega — (hest) saate aru?

Coletta. Do, nüüd mina arusaama!

Widrik. Jumalale tänu! Ja kui teie nüüd ütlete, et (hest) teie temaga — — ja mitte minuga — — siis olen mina päästetud.

Coletta. Seda pidama mina tegema?!

Widrik. Ja, muidugi! Muidugi mitte tasuta. Nimetage rahulikult jumma! Ärge häbenege.

Coletta. Ilus — 10 krooni!

Widrik (fõrwale). Just nagu Fritski! (Kõwasti.) Ei! Minu poiss oli ka poolega nõus.

Coletta (tes nüüd aru saab). Do, siis andma teie minul see teine pool!

Widrik (annab raha). Rah 5 krooni! Nii! Nüüd pange tähele. Teie ootate nüüd väljas eeskojas, ja kui mina nii päris loomulikult kõhin, näete nii, (tõhib õige rumalalt) siis tormate teie sisse, lendate minu poisile kaela ja hüüate „minu Frederico!“

Coletta. Peama mina temal andma üks muju?

Widrik. Üks?! Terwe tojina! (Rahul olemata.) Kui teie seda õieti teha ei taha, ütelge parem siis otsekõhe!

Coletta (rõõmsa ärewusega). Do, mina saama seda õieti tegema! Wäga õieti! Sina pidama olema rahul minuga, sina minu armas, hää isa! (Raputab südamlikkusega tema tätt.)

Widrik. Ruttu wälja! Minu naine tuleb! (Tõukab Coletta par. 2 wälja.) „Ja“ ütles ta mulle. Noh, see marmelaad on eht.

Nada (wäga ametis olles waf. 1 kübaras ja üle-riietega).

Widrik (wäga armastuswäärselt). Noh, Nadata, tahad pisut jalutama minna?

Nada. Ja! Adwokaadi juure! Ma lasen ennast lahutada!

Widrik. Ah, ei! (Tehtud pahameelega.) Selleks oleks minul palju rohkem põhjust kui sinul.

Aada. See paneb kõigile krooni pähe!

Widrik. Kenad asjad, mille jälgile ma siin tulin!

Aada. Mis see peaks tähendama?

Widrik. „Toreda“ poisi oled ja mul üles kaswatand!

Aada. Mis ja Fritsiist tahad?

Widrik. Tead ja ka, kellel selle shimmy-mimmiga wahetord on? Sinu härral pojäl! See on sinu kaswatus! (Nagu Aada enne.) Tui, proua Karukäpp!

Aada (tõbedalt). See pole tõsi!

Widrik. Üks moment! (Läheb pah. 1 utse juure, süüdatud kärmusega.) Frits, tule korraks siia!

Frits (tuleb mahalöödult)

Widrik (nagu enne). Siin! Waata oma kahtlewat ema. Mine ja pihti temale!

Frits. Armas ema, ära ole kuri — aga —

Aada. On see kõik tõsi?

Frits (puhtast südamest). Kõik!

Widrik (kõrwale). Kuidas ta jeda teeb! Suurepäraliselt! (Koomilise wihaga.) Ja sa ei häbenegi, sa üleannetu poiss?!

Aada (Widrikule rahustades). Na, na, na!

Frits. Täewake, ollakse noor!

Widrik. See pole wabandus! Minaclin ka kord noor, aga nii noor ei olnud ma kunagi!

Frits. Ema oli liig karm!

Widrik. Seda ta oli! Säääl on sul jälle õigus! Sarnaste asjade jaoks ei olnud temal

funagi arusaamist. Nada, mina ei saa sind oma kaitse alla võtta!

Nada (järel mõeldes). Ilusasti olete teie selle wälja mõelnud! Wäga ilusasti! (Mõlemad waatawad rumalalt teine teise otsa) Sinu enese poeg ei ole sinule küllalt kallid, et ennast puhtaks pesta, ja Casanowa!

Widrik. Soo! Kana sohwa üttled ja mulle! Sarnast asja heidad ja minule ette?! Sina minule. (Kõhib). Hm, hm. (Enesele.) Ruhu ta siis jääb? (Kõwasti.) Sarnast asja üttled sina minule! (Kõhib.)

Coletta (par. 2). Sää! olema tema! (Lendab tema kaisju.) Minu Frederico!

Widrik (kõrwale). Kuidas ta seda teeb! Tema koht oleks lawal!

Coletta suudleb teda tuluselt. Miks olema sina minu jätna istuma? Tahma sina oma Colettaga mitte enam tantšima?

Widrik (kõrwale). Tore! Suurepärane!

Frits. Nagu mina ei tahaks, armsam, see tähendab, kui ema seda lubab — —

Widrik (kõrwale). Tore! Suurepärane! (Nadale.) Oled ja nüüd weendund?

Nada. Frits. sina oled seda tüdrukut luband kofida?

Frits. Ja, ema!

Nada (Colettale). Ja teie jääte selle juure, et minu poeg oma lubamist peab pidama?

Coletta. Si, si, si, Signora, mina pidama selle juure jääma!

Nada (trahwiwas toonis). Siis abiellud ja trahwiks ka selle daamiga!

Widrik (kõrwale). Noh, see marmelaad on

eht! Ei, ei, wõimata, jee ei lähe j. t. — noh, nüüd istume me aga pigis!

Amalie (par. 2 koomilises leina rüüs, lühikeste warukatega, lühikejed mustad kindad. Lehwiva walge jule asemel kübaral on nüüd must sulg. Käes leinatastu rätt musta äärega). Seda õnnetust, seda õnnetust! (Sulub.)

Widrik. Jääge ometi kord wait ja rääkige kord!

Amalie. Nad ei leidnud minu Wiperlingi (Sulub.)

Widrik. Ja, ja see tuleb sellest. Teie aja-wilja tädi! Teie kibeweekruwi!

Amalie. Kui ma teda ainult jälle näha wõiks, oma hääd Tobiast! Üht elu jaoks ta minu kõrwal elama — üht elu!

Wiperling (laulab par. 1 uste taga).

„Üht waba elu elama“ —

Amalie. Mis jee siis on?!

Widrik. See on „õnnis“ Wiperling!

Wiperling (tuleb suur worst ja klaas weini täes, wäga rahul olles tuigerdades sisse ja laulab, tal on Widriku ülikond, mis talle liig lühike ja lai, seljas).

„Üht elu mis täis rõõmu!“

Amalie (tarjub). Wiperling!

Wiperling. Rahu! Kõik on ära wiperlingitatud! Täna-sest päewast on püksid minu jalas!

Widrik. Ja needgi on minu omad.

Wiperling. Iga päew saab nüüd sealihha ja hapud kapsaid! Wait ole! Ja kui see sinule ei sobi, wõid sina wette minna! Proosit! (Tõstab waarudes klaasi tema poole ja joob.)

Karukäpp ja **Lote** (üle weranda).

Karukäpp. Härra Karukäpp, mina ei leia seda iisikut kusagilt poolt.

Aada. Palun, see „iisit“ on siin!

Karukäpp (waatab imestades Coletta otsa). Seda daami ei tunnegi ma!

Coletta. Mina seda härrat weel wähem!

Widrik (tõrwale). Uskumata! Kuidas kõik waletada suudawad!

Leht (ruttab higi pühklides üle weranda). Widrik, Widrik!

Widrik. Mis siis lahti on?

Leht. Tead sa, kes see shimmymimmi tantsiija on?

Widrik. Ei!

Leht (Fritsi pääle tähendates). Sinu poeg Frits!!

Kõik. Kees?!

Widrik (haarab pääst finni). Mul on siin wist midagi seisma jäänd!

(Fritsile.) Siis sina olid tõesti!

Frits ja Coletta. Ja muidugi, isa!

Widrik. Ja terve pettus ei olnud üldse mitte pettus?!

Frits ja Coletta. Ei isa!

Widrik. Noh, nii rumal ei ole ma weel terwes omas elus olnud!

Coletta (Fritsile). Minu Friderico! (Kaisutus).

Vote (Karukäpale). Minu Friedel! (Kaisutus.)

Amalie (Wiperlingile). Minu Wipike! (Kaisutus.)

Aada (Widrikule). Widrik, wõid sa mulle seda andestada?

Widrik (toomiliselt porisedes). Seda ei tea ma weel sugugi

Uada. Tule, wana, pühitseme lepitust!

Widrik. Jah, mu ploomimoos ja kibewesi!

Uada. Ei, Widrik, pasteedike, fasaanid ja
Saku õlu!

Widrik. Uada?! Sa oled end pöörand?!
Ja, siis ei tarwitse ma ka enam jugugi potjida!
Noh, see marmelaad —

Rõik — on eht!

(Üldine faisutus.)

E s r i e.

Lõpp.

Musu ei ole patt

H. Stromi külakomöödia 3. waatuses

Saksa keelest B. R a n g e r m a n

Tegelased

P ä r t M ä r d i t — taluperemees.

L i i s a — ta naine.

W a n a J a a k.

K a t i — teenijatüdruk.

K a u g a s — küla köster-koolmeister.

A n d r e s O r w i t — finnitusestsidirektor.

K l a a r a — ta naine.

M i l l i — nende tüdruk.

Kolme waatuse tegewustit areneb olewikupäiwil maha-
jäätud külasõpis, kus, weel leidub ebausku.

L a w a — kõigis waatusis taluõu.

T ä h e l e p a n u !

Näidendi ettekandmiseks saab L a w e t M u t s u
teatriraamatukogust mängimisloa ja tegelastele
wastaw arw raamatuid. Samuti on saadawal
„Mängujuht“, milline sisaldab üldiseid
tarwilikke juhatusi lawastajaile ühes
lawaplaani ja refwiisjite loetlusega.

Sisuseletus.

Noor taluperenaine Liisa on oma wanaemalt pärandand imepeegli, millega ta saab olla teadlik oma mehe truuduses. Nimelt arwab ta, et peegel truuduse murdmisel plekid omab, millise usu ta pärandand ühes peegluga samuti wanaemalt. Samajugust asja usub ka noorperemees Bärt. Kuid nüüd tuleb suur katseaeg. Tallu tuleb noor ja meeldiw linnaneiu, kes oma wõlu ja olekuga Bärdi mõtted päris segi ajab. Bärt tunneb ahwatlust, kuid ei julge — peegel! Ja nüüd huwitab teda waid üks asi — missugune jamm wõõra tüdrukü wastu on juba patt, mille pärast peegel plekiliseks läheks? Kas musu on patt? Kas läheb peegel musu pärast plekiliseks? — Bärt fiheleb kahewahel, — kuid juudleb siiski — aga nüüd — peegel! . . .

See on komöödia täis üliwõrratut külakoomikat, mis oma lihtsate kujude ja huwitawate dialoogidega mõjub lausa kütkestawalt ja suurepäraselt.

**Käesolewa pääraamatu kui ka osade
ära kirjutamine on teelatud**

Esimene waatus.

Drwit - (aastait umbes 34, wälimuselt meeldiw linnahärra, tuleb wasakult majast, märkab kaetud lauda).
Uhaa, siia on tänaõhtuks kaetud! (Welistab, mur-
rab laual asuwast waasist ükstu lille ning kiinitab selle
rinnaesisele.)

Liisa (fena ja nägus noor taluperenaine, aastaid umbes 26, wäljub keskustest ning hakkab postidele kinnitama pesunööre. Kelmitalt.)
No oodate aga Drwiku-
härä — meie lilli murdmas!

Drwit. Ma — meie fena majaproua!
Ma pean end ju ilustama, et teile meeldisjin.
Õhtust!

Liisa. Õhtust. Ja hääd tuju!

Drwit. Jumalale tänu, seda mul on!

Liisa. Ma arwan kah!

Drwit. Noh — mul on ju puhkus ning puhkusel olles peab mõnulema. Hästi magasin ma oma esimese öö teie majas, olgugi et see kinnitatud pole ja pikne igapäew siise lüüa wõib.

Liisa. No kuulgen'd!

Drwit. Ach, selles tunnete mind weel wähe, sellest jutust ma niipea ei loobu — sellest kõneleme seni, kui ükskord tõesti wälku lööma ja müristama hakkab. (Wistub lauäärsele toolile.)
Do, lapsed, kui jumalik on laisklemine! Ja milise hää isu annab ta — see on weel jumalikum!
Jaa, waadake, armas proua Märdik — söömine, joomine ja armastus — need on kolm parimat löbu siin jumala ilmas!

Piisa. No kuulgen'd! —

Drwik. Teie ei pea enam armastusest lugu?

Piisa. No jätke kord juba! (Maerab.)

Drwik. Kui ma teid nõnda säääl seismas näen, tumesinisel suwetaewa foonil —

Piisa (pöördub ümber). Te olete kiusaja! Barem lähen toon teile wõid lauale. (Restele ära.)

Drwik. Wõi! See on ka midagi jumaliku! (Talle järele waadates.) Üks meeldiw ja wõlum naisuke! (Tõuseb.) See käik, liigutused — nii palju terwist ja jõudu peitub neis! Ah! — (Sirutab käed kestukse poole.)

Klaara (aastailt umbes 30, mitte just wäga ilus, tawalise lihwa näoga. Seljas korralik, kuid maitsetu kleit, tuleb wasakult uksest). Na, na, na — (Kaputab pahaselt pääd.) Kelle järele sa nii igatsewalt oma käsi laiutad?

Drwik. Käsi laiutan? Wabaharjutusi teen ma, (Teeb wõimlemisliigutusi.) et isu saada.

Klaara. See on ju jälle midagi uut — mis ajast pääle puudub sul isu?

Drwik. Sinu kõnewiisist järeldades ei näi see nurg sulle siin sugugi meeldiwat?

Klaara. On ju ka üks jumalast mahajäätud külanurk.

Drwik. Mida sa siis tahad? Seda sa ju otsijidki. Siis oleksime ju wõind ka Haapsallu minna. (Istub.)

Klaara. Ja, ja! See oleks sulle meeldind, et säääl selle lauljannaga edasi sõbrustada!

Drwik. Oh jumal — ikka see üks ja sama laul!

Klaara. Siin pole wähemalt lauljannasid, waid külatüdrukud. (Istub.)

Drwik. Lauljanna! Mis oli lauljanna? Lauljanna oli lõunasöökiel mu lauanaaber, loomulikult pidin ma temaga mõned sõnad lobisema. Muidu oli ta mulle õhk!

Klaara (wähele.) Alma milleta ja kuidagi elada ei saa.

Drwik. No ja, muidugi, muidugi! Juba üks, juba teine. Enne lauljannat oli mul keegi lest, enne teda üks einelauapreili ja enne einelauapreilit üks naiswoorimees.

Klaara. Kui hästi ja neid kõiki mäletad, hm! —

Drwik. Mul pole mõtetki neid mäletada, kuid sina oma armufadestamisega just muudad mulle iga wõõra naise tähelepandawaks.

Klaara. Ma tean ju, et ma ilus pole!

Drwik. Mulle oled ja ilus küllalt, pagan wõtku! —

Klaara. Kui saledad su maitsele ei wasta, olesjid tüsedaga abielluma pidand!

Drwik (lööb ahastades käed otsaesisele).

Klaara. Ma ei wõi ju end nagu ani nuumata!

Drwik (tõuseb). Sa taewane isa! (Kõnnib.)

Klaara. Rongis tegid ja fogu aja tüsedatele silmi. Eriti daamile meie wastas.

Drwik (peatub ta ees). Sa ütlesid ju mulle: „waata selle tüseda daami maitsetut kleiti!“ ja siis ma waatajingi!

Klaara. Aga sa waatajid liig kaua! Sa ei waadand tema kleiti, waid tema kehaehitust.

Drwik (ringutab käsi, kõnnib).

Klaara. Korralik mees waatab waid naise nägu, mitte tema kehaehitust!

Drwik (meeleheitel). Kleit ei ripu aga näol, waid fehal! Mõistad! (Pühib otsaesist, siis rahulikumalt.) Sinu arwates ei tohi ma ühelegi naisolewusele otša waadata, see oleks juba truudusemurdmine?

Klaara. Mul on kogemusi.

Drwik. Minuga? Wõi oma esimese mehega?

Klaara. Mehed on kõik ühesugused. Professor Pajuski raamatus „Sekswaal probleemid“ näeb seda üsna selgesti. 90 protsenti meestest on truudusetud.

Drwik (naljatades). Noh, näed — on siiski 10 protsenti, kes truud on.

Klaara. Nende meeste wanus on aga üle 75 aasta!

Drwik. Ah, plära! Wiska see raamat parem tulle!

Piiša (tuleb testelt wõitoosiga). Soo, siin on siis wõi. Ohtust kah, proua Drwik.

Klaara. Ohtust!

Drwik. Palju tänu, proua Märdik! (Nikutab talle sõbralikult.)

Piiša (läheb testele ära).

Klaara. Ja, jah — wahi aga nüüd järele.

Drwik. Taewas hoidku, nüüd hakkad ja siin kah juba pääle!

Klaara. Ära ja ise pääle hakka! Seda ma sulle ütlen, kui ja seda inimest siin rahule ei jäta, pakime kohe jälle oma kohwrid sisse!

Drwik. Juba jälle! Ühe öö oleme waid paigal olnud. No, siis kolime juba parem mõnesse kasarmu, sääl on waid mehed! Niiugune rumalus!

Rati (talutüdrut, tuleb keskusest, hart õlal ja läheb aeda. Näolt inetus ise. Pastlais. Seeliku sabad wöö wahel. Jätab väga koomilise mulje. Hääldab r-tähte walesti.) Terekest!

Drwit. Mis? Kuidas? Ah soo — tere-tere!

Klaara. Waata, sellele ei waata ja ühti järele! (Etteheitwalt.) Miks ja sellele siis järele ei waata?

Drwit. Ma ei tohi ju.

Klaara. Sellele tohid küll. Kui ta ilus oleks, küll ja siis kohe oma kaela ta järele wenitaksid.

Drwit. Ole nüüd ometi mõistlik!

Klaara. Ah, jäta mind! Sa oled lihtsalt wõimatu — (Läheb ukse poole wafatul.)

Drwit. Kuhu tahad minna? Me hakkame ju kohe sööma!

Klaara. Mul pole enam isu! Söö üksi! (Läheb wafakule.)

Drwit (talle järele). Ole ometi mõistlik. Klaarake! Klaara! (Ohtab.) Oh, need naised! Et ka keegi armufadeduse wastu arstirohu leiaks! See on ju — noh, ainuke rohi on siin wist rahu! (Järgneb talle.)

Milli (weidi koketeeriw linnateenija. Kena ja meeldiv. Poissipää, lühite kleit. Tuleb wafakult uksest ja annab kanditul õhtusöögi, mille paneb lauale.)

Pärt (tallis hobuseid söötes). No kuule ja — linalakk! Pööra ennast weidi! Noh — no kas saab juba! Suku! Suku! Seisa paigal! Seisa paigal!

Milli (endamisi). Ahaa — jää! ta on! (Kõwasti talli poole.) Hobused ei taha paigal seista, herra Märdil!

Bärt (tuleb tallist, käes hobusepäitsjed. Nastait umbes 30, meeldiw, noor ja tugew põllumehe kuju. Hallid püksid, sääritud. Seljas lahtine särk). Öhtukest!

Milli. Öhtust, härra Märdik! Iikka weel tööl? —

Bärt. Nojanoh — eks nemadki taha heinu, need hobused, nagu teie saksad süüa. Teil jõot juba hakkamas, ma pole nii kaugele weel jõudnud.

Milli. Do, see ei kuulu minu tööde hulka, ma ainult toin toidu lauale. Te peate mind nähtawasti mõneks kõõgitüdrufuks, ma olen aga palju peenem tüdruk!

Bärt. Sooh? Seda ma arwajin kah!

Milli. Ma olen teatud määral proua parem käsi!

Bärt. No muidugi — see on ju kindel — seda saab ju ühest inimesest kohe aru. (Puhastab õletuustiga waljaid.) Noh, kuidas teile siis kah meie kandis meeldib?

Milli. Oh jumal — lõbusam on teadagi linnas, aga sinne elu on närwidele hää.

Bärt. Ma usun kah.

Milli. Siin naudid maa waiust ja hingad otsooni.

Bärt (waatab talle arusaamatult otsa, siis). Nojah, tõsi, tõsi.

Milli. Peaks aga ka midagi tõsist läbi elama ja tegema. See igawene romaanide lugemine tüütab juba põhjalikult.

Bärt (arwab, et jutt on tööst). Noh — tulge aga siis minuga forraks alla haganikku —

Milli (kofetilt wahela). Wõib sääl mõne romaani läbi elada!

Pärt. Mäs?

Milli (ohkab tählepandawalt, siis mõistu). Te arwate — haganikku? — Teiega üksi?

Pärt (wahib teda awasuul)

Milli (wahib teda kofetil naeratusel).

Pärt (märkab nüüd, et talle silmi tehatse ta näole weereb magus naeratus.)

Milli. Klusjad hambad on teil — noh — ja üleüldse —

Pärt (äkki waimustuses). Oh ja rabaraiesmik! (Waatab maja ja siis aja poole, ligineb talle ruttu, tahab ta ümbert finni haarata — peatub äkki ja sügab kõrwatagust). Näh — ja sarwik! See neetud peegel!

Milli (seda oodates). Noh, mis teil siis äkki on?

Pärt (haarab jälle päitsed kätte, mõistab sihilikult walesti). Need on — on — päitsed!

Milli (tahab ta käest päitsed ära tõmmata). Ah jumal — need rumalad päitsed!

Pärt. Need pannakse perudele hobestele pähe! (Paneb talle naerdes päitsed pähe.)

Milli. Jui, wõtke kohe ära need mustad ja tõrwased asjad! Te rikute ju mu soengu. (Kisub päitsed pääst, wistab maha ja jookseb wafakule, endamisi.) Mats on ikka mats! (Ära.)

Pärt (naerab talle järele). Sa rabaraiesmik! On see aga üks pagana peru piiga! (Sügab kõrwatagust.) See oleks juba midagi — aga — see peegel, see neetud peegel! (Teeb tööd.)

Orwik ja Raugas (tulewad wafakult uksest).

Orwik. Olge üsna wait! Teete meile sellega suurima meelehää, kõstrihärä. Täna õhtul einestate meiega seltsis, see on kindel.

K a u g a s (õige wanaaegne kõster-kooliõpetaja tüüp. Hall habe. Brillid ninal. Hambutu. Tõmbab tihti nuusutades nina ja mängleb moffadega. Seljas wanaaegne sabatuub). Ma ei tahaks teid kuidagi tülitada.

Dr wik. Mu jumal — nii palju sõnu mõne juutäie wastu! Tere õhtust, härra Märdik!

P ä r t. Õhtukest, Drwiku isand! Ja õhtust kõstrihärra!

K a u g a s. Õhtust, Pärt!

Dr wik (Pärdile). Jumalikult magasin ma oma esimese öö teie majas, ehkki see küll weel finnitatud pole; kuid sellest kõneleme weel kord. No palun istuge ometi, kõstrihärra. (Istub ja iostab endale toitu.) Muidu rööwite mult isu.

K a u g a s. Ei, ei — seda ma ei tahaks. Olgu siis seepärast — (Istub.)

Dr wik (Pärdile, süües). Kuidas on lugu heinateoga, härra noorperemees, kas —

K a u g a s (ristitab käed, norutab päa — palwetab sõnatult).

Dr wik (märtab seda, jätad lause pooleli, wõtab lahwi-noa, waatab kõstri poole, paneb noa-lahwi jälle ära, trummeldab diskreetselt ja weidi kannatamatult tõrmedega seni, kuni kõster palwe lõpetab. Hakkab süüa juure suuga sööma.)

K a u g a s. Hääd isukest!

Dr wik (süües) Tänan, tänan!

P ä r t (läheb heinasületäiega talli).

Liisa (tuleb tustukest pesukorwiga. Järgnema kõneluse ajal riputab ta pesu nõõrile). Õhtust, kõstrihärra!

K a u g a s. Õhtust, Liisake!

Dr wik. Ahaa — meie wõluw perenaine!

Liisa (murrab lilletastist lilli ja asetab liisaks waasi.)

Soo. —

Drwif (jüües). Ah, ah!

Kaugas (nuusutab lilli). Musjad lilled!

Drwif. Palun, köstrihärä — ulatage mulle muna!

Kaugas (möttes lilli wahtides). Ja kuidas nad lõhnawad!

Drwif. Munad wõi?

Kaugas. Ah soo, ah soo! (Uatab talle.)
Ja nuusutage ka forrats neid! (Uatab talle lille-
waasi.)

Drwif. Jaa — nelgid on mu lemmiklilled!

Kaugas. Kas teate — lilled —

Drwif (töstab klaasi). Ja — elagu lilled!
(Lööb naerdes Kaugasega kokku.)

Kaugas (üllatatumt). Jah — terwišt!

Drwif. Kuidas te raatsite ilusa wäljawaate pesuga finni katta proua Märdik!

Pärt (tuleb tallist ja wõtub wäikse kastiga eksli-
kastist eksleid).

Piiša. Noh, nad peawad ju ometi kuiwama!

Kaugas. Pesu nõõril on talupoja wapp ja lipp, härä Drwif. Nad sarnanewad signaal-
lippudele laewamastis. Nad teadustawad meile, kas majas lapsi on, kas rikkus wõi waesus walitseb wõi ehk kas hool wõi laiskus esimest wiu-
lit mängib.

Piiša (riputab parajasti üles suured ja laiad wanamoelised naise aluspüksid.)

Drwif. (osutab neid pükse, naerdes). Ja lobisewad jageli warjatud saladused wälja! Proost!

Kaugas (lööb klaasi kokku). Kõlas on kõik küla moodi, härä Drwif. Meil ei mõelda palju.

Drwif. Ei, ei — ma mõtlesin ju ka hääd waid! (Naerab) Proost, proua Märdik!

Viisa. Ah — need linnainimesed on kõik päris käest ära!

Wana Jaak (tuleb aiast ja jääb keset lawa seisma, kõnelejaid tähelepanemata. Ta on väga wana umbes 80 aastane, kuid siiski weel küllalt tugew ja julge fuju. Ta terwe olemine on täis stoilist rahu. Piip hambus. Tumehall fasis habemetüügas. Toetub tergesti kepile.)

Drwik. Tule taewas appi — no on to alles üks huwitaw fuju. Kes see siis on?

Kaugas (tasa). See on wana Jaak, üle 80 aasta wana. Oli juba Märdiku isaia juures julaseks. Nüüd lihtsalt puhkusele.

Pärt. Kuule Jaak, kas sa lehmadele rohu ette wiisid?

Jaak (waatab Pärtile waikides ja külma rahuga).

Pärt (pääle pausi). Kas karjatüdruk juba koju jõudis?

Jaak (endine mäng).

Drwik (tasa Kaufasele). Ta ei wasta üldse midagi?

Kaugas (tasa). Ta kõneleb wähe. Kui ta midagi ei wasta, tähendab see jaatamist.

Drwik (tasa). Seda meest tahan ma tundma õppida. Küll mina tal juba suu awan! (Waljusti.) Noh, mu kallid, tulge kah siia poole, lööme klaasi terwiseks kofku. (Hoiab talle klaasi wastu.)

Jaak (pöörab pakkamööda pää Drwitu poole ja waatab talle rahulikult otja).

Kaugas. Ta joob waid piima. Tal on waid üks firk — see on tubakas.

Drwik. Uhaa! Tohin ma teile ühe hää sigari pakkuda?

Jaak (endine mäng).

Kaugas. Ta suitsetab waid lühikest piipu.

Drwik. Piibutubakat mul kahjuks pole.

Jaak (tes seni liikumatult paigal seisjis, läheb nüüd Drwitu juure ja waatab sellele nii tungiwalt nätku, et sel halb hakkab). **Paberossi.**

Drwik. **Ahaa** — te suitsetate ka paberossi? (Hoiab talle toosi nina alla.)

Jaak (sülitab pihku, et wäitseid asju paremini kätte haarata, wõtab siis kõi paberossid ükshaawal pittamööda oma kätte ja läheb sõnalausumata oma wanale kohale tagasi.)

Drwik (waatab tühja toosi). **Mo**h — paberossi wõtmisega pole ta kaugelki nii tagasihoidlik, kui sõnadega!

Jaak (tjub paberossidelt paberi ümbert).

Drwik. **Monoh** — nüüd teed ja need puruks. No kuulge, wanahärra, need maksawad ju igauks oma 2 senti!

Jaak (waatab talle korroks otsa, teeb oma endist tööd rahulituna edasi, wõtab siis taskust lühitejewarrega piibu, topib tubaka sinna sisse, süütab põlema ja läheb piipu popsutades sõnatult ja wikkamisi aeda ära).

Drwik (naerab südamest). **Hahaha!** See on ju nagu mõni India fakiir!

Klaara (tuleb wajakult).

Drwik. **Jumalale tänu**, säääl ja juba oledki.

Klaara. **Wõib olla segan** ma sind?

Drwik. **Segad?** Ei — wastupidi.

Kaugas (tõuseb). **Õhtust**, armuline proua.

Klaara. **Õhtust!**

Kaugas. **Teie abikaas oli** nii lahke — nüüd häwitasin ma teie õhtusöögi —

Klaara. **Palun, palun!** Istuge aga edasi! **Mul** pole ka sugugi isu.

Drwik (tõutab talle diskreetselt külge).

Klaara. **Mo**h?

Drwik. **Kas** ja vähemalt ei istuks?!

Klaara. Ei. (Teeb pääliigutuse Liisa poole).
Ma kataksin kinni ju wäljawaate. (Lühite piinlik paus.)

Kaugas. Tja, ma ei taha teid enam
kauem segada.

Drwik. Jääge aga paigale, enne tühjen-
dame weel klaasid! (Klaarale.) Istu ometi, ja
peletad ju köstrihärragi minema!

Klaara (istub). Ja, jooge, palun, köstri-
härra. (Drwikule.) Palun, too mulle klaas wett.

Drwik (wõtab klaasi ja läheb kaewule).

Klaara. On jääl joogiweşi?

Pärt. No kuidas siis — selle weega joo-
dame ju wafikaid?

Drwik (naerab).

Klaara. Suurepärane!

Kaugas. Sää! on hää joogiweşi, armu-
line proua.

Drwik (ulatab Klaarale klaasi). Palun!

Klaara. Tänan!

Kaugas. Nõndaks, armuline proua, kui-
das meeldib teil siin meie juures maal?

Klaara. Ma ei pea maa elu millekski!

Kaugas. Aga see sügaw waitus ja rahu
wõib teile waid hääd tuua, eriti siis, kui pää-
walu on.

Klaara. Hm! Rahu! Selle eest hoolitsjeb
juba mu mees, et mul rahu —

Drwik (wähele). Proost, köstrihärra!

Klaara. Ja-jah, tšenda aga üle!

Kaugas. Terwiseks, armuline proua!

Klaara. Terwiseks! Jooge aga! On
teil mulle üks klaas piima, proua Märdi?

Piija. Aga muidugi! (Keskete ära.)

Klaara. Te ütlete — rahu! Warahommi-
kul juba hakkawad kufed nagu kotturäägitult
kõfutama ning warsti lööwad kanad kaasa.
Õhtuti ei saa kuidagi uinuda, sest et koerad ümb-
ruses nagu hundid huluwad, ja jääsed mind
weriseks imewad ja konnad krooksuwad. Ja
päälelõuna — uinaku rikuwad kärbsed ära.

Drwik (pääle pausi). Ja-ja.

Pärt (paneב pöidla ninaautu ja nuuskab. Seda
masteeritakse tugewa „s“ tähe hääldamisega läbi hammaste.)

Klaara. Tui!

Piija (tuleb testelt piimatlaasiga). Soo, siin
on piim!

Klaara. Piim teeb tüsedaks. Ma pean
tüsedamaks muutuma, proua Märdik! (Waatab
mehe otsa.)

Drwik. No hakka aga jälle!

Klaara. Teie joote wiist üsna palju piima,
pereproua?

Drwik (trumm dab lauale).

Klaara. Teil on sehake ümbermööd, mis
minu mehe meele järele on.

Drwik. No jäta juba furd, mis see peaks
tähendama —

Piija (on asund piimanõude pesemisele).

Klaara. Eks ole imelik, kõstrihärri, et
mehed harilikult ikka seda igatsewad, mida neil pole.

Drwik (piinlikkuses istuwale kõstrile). Te peate
nimelt teadma, et mu naine weidi armukade on.

Kaugas. Armukadedus, härra Drwik, on
juure armastuse tundemärk.

Drwif. Teadagi — kui seks põhjus on. Aga et mitte oma meest usaldada —

Klaara. Ükski abielunaine ei peaks oma meest usaldama.

Drwif. Noh — jää ta on!

Kaugas. Ohoo?! —

Liisa. No misten'd proua Drwif! —

Klaara (Liisale). Mina igatahes teie asemel ei usaldaks oma meest põrmugi!

Liisa. Di sa heldeke, oma mehes olen ma taljufindel!

Klaara. See on teie üks suur wiga.

Liisa. No kuule Bärt — oled ja mulle truu? —

Bärt. Sa rabaraiesmit, no kuis siis!

Liisa. Meil on ju oma findel riistapuu, mis me armastuse kindlaks teeb. (Läheb majaseinal asuwa riikli juure ja wõtab säält raamistamata wäite se käsipeegli.)

Drwif (waheajal). Nonoh? Wast ehk saan patenteerida koguni? Rikkaks saaks kindlasti! (Waatab Klaara otsa.) Ja rahu ja usaldus walitsekiid abielus.

Klaara. Wõi kõik abielud lõpeksid järgmistel päewadel.

Liisa (istub pingile ning tõmbab forraks põllega üle peegli). Noh, tule siis siia, Bärt.

Bärt (istub ta juure).

Liisa (hoiab peegli temale näo ees).

Bärt (waatab poolwiltu sisse).

Liisa. Rae aga Bärt, kui truu eit jul on, mitte ühtki wäikest plekikest peeglis. Soo — nüüd tuled sa ise! (Annab talle peegli. Mäng en-

dine, ümberpööratud järjekorras.) Rah truud, mitte kui midagi pole märgata. (Annab talle lastuwa musu.)

Mõlemad (tõmbawad à tempo warukatega üle suude).

Liiisa. Meie truudusega on kõik korras. (Paneb peegli riulile ja läheb endisele tööle.)

Pärt (hakkab uuesti päitseid puhastama).

Drwik. Bagana pihta — inimesed, mida see siis tähendab?

Liiisa (tähtsal häämeel). See on imepeegel!

Drwik ja Klaara. Imepeegel?

Liiisa (nagu ütles). Jah. Sellel on oma saamise lugu kah! Kui mu õnnis wanaema oma pulmapäewal ühele wanale mustlasemoorile terwe rubla kulda kinkis, andis talle mustlasemoor suure tänumeelega selle imepeegli ja ütles: kui üks neist abieluinimestest, kelle käes peegel on, truudusetu on, ilmuwad peeglisse kohe mustad plekid, aga kui truudusega kõik asjad korras on, jääb peegel muutusetu. Noh — kui wanaema juba aastatega nii kaugemale jõudis, et truuduse murdmist kartu polnud, kinkis ta peegli pulmapäewaks minu emale ja see andis ta jällegi mulle, kui meie Pärdiva altari ette läksime. „Tga päew hästi järele proowida“ nõnda ütles wanaema, „siis on mees alati truu!“

Klaara. Milline mõttetud! Nõnda weetakse naissi haneks!

Liiisa. Palun wäga: igal aastal waatame me järjekindlalt peeglisse aga ikka mitte ühtki wäikest plekki! Noh, ütles ise, Pärt on see siis nii raske, truu olla?

Pärt. Mis tan'd tühi raske!

Liiša. Toda arwan minagi. Ja kus oli mu Pärt poisimehest põlwest tulihark. Külatüdrukud nigu hullud lidusid teise järele. Aga ei annud pois end lõõga. Eks ja mäleta kord toda juhtumist Karjawärawa Kataga —

Pärt. No mis jan'd! — Wanu asju weel meele tuletama!

Liiša. Niiugune oli ta jah. Aga ometi on ta mul nüüd peos nagu — ja kõik see on tehtud — imepeegliga!

Drwik. Ja jellane ebaus't wõib weel waltijeda 20. aastajal!

Kati (ilmub testuusele). Kõrt on teend.

Liiša. Noh, läki siis sööma, Pärt.

Pärt (läheb sõnakuulelikult).

Liiša (sastib ta juukseid). Sina mind juba petta ei saa!

Pärt. Sina ei saa mind ka! (Annab talle patju seljale.)

Mõlemad (naerdes tessele ära).

Klaara. Milline rumalus!

Drwik. Klaarake — sarnase peegli ostan sulle homne päew. Sul oleks see wajaline.

Klaara (tihwtiselt). Ja, ja, ja — see oleks sulle moffamööda, kui mina kah nii rumal oleksin ja sarnast mõttetust usuksin. (Tõuseb ärritatult püsti.)

Drwik. Aga jäta juba kord, ole ometi mõistlik. Kuhu ja siis jälle juba lähed?

Klaara. Magama lähen.

Drwik. Nüüd juba? Kell 8?

Klaara. Ma wõin end asjatult ärritada, et naised end nii ninapidi lasewad wedada. Mul on pääwalu.

Drwik. Nojah — jäl ta on sa tead ju, et sa pääwalu saad, kui end ärritad, aga kui sul pääwalu juba on, siis oled sa ärritatud seepärast, miks ta sul on — nõnda ei parane ju asi kunagi.

Klaara. Kes jelles jüüdi on?

Drwik (alluvalt). Mina.

Klaara. Koh näed?

Drwik. Ja mida pean ma siis weel üksi siin ülewal tegema. Aga kell 8 juba täie kõhuga magama heita, see on ju —

Klaara. Jää aga siia. Küll ta jälle warsti wälja tuleb, see „proua Liisa“ ja julle aega wiidab. (Läheb mossis huulil wajakult majja.)

(Piinlit paus.)

Kaugas (waatab mõttes taewa poole).

Drwik. Ah, teate, kõstrikhärä, mõnikord on ta aga üsna mõistlik.

Kaugas (waatab talle üllatunult otša).

Drwik. Ma ütlesin teile seda wastuseks neile mõtetele, mida praegu mõllesite.

Kaugas. Aga ma ei mõelnud ju üldse midagi —

Drwik (lööb täega). Olgu siis pääle!

Klaara (awab äkki afna). Kui mu mehel üks sarnane peegel oleks, see oleks waid üks juur must plekk. (Lööb afna finni.)

Drwik. Kindel, kindel! Ainult rahu — ainult rahu!

Kaugas. Ja, ja — õnneliku abielu üks päätingimus on wastastikuse truuduse usaldus. Selles suhtes on Liisa wanaema weidi peeglit kawalusega kasutand.

Drwif (taipab). Waata aga waata!

Kaugas (naeratab). See oli üks väga tark wanainimene, ma tundsin teda hästi.

Drwif (kes tühjendond laasi, tõuseb nüüd järstu otustawalt püsti). Noh, nüüd tarwis aga sisse naise juure minna ja teda lepitada katsuda. See on mu igadhõtune toiming. Mul oleks millegist puudus, kui ma sellest armjast harjumusest loobuma peaksin.

Kaugas. Ai ai — kui te proua nüüd jeda kuuleks!

Drwif (tõwasti). Seda kuulis ta kindlasti, wõite meendund olla. Minu naisel on harjumus salaja kuulata!

Klaara (awab afna, wihaselt). Kuidas ja tohid sarnast häbematusst kõnelda! (Suleb afna.)

Drwif (naerab heledalt). Nõnda siis hääd ööd, kõstrihärä! (Läheb wasakult majja).

E s r i e.

Teine waatus.

Tund hiljem. Öhtupuna.

Milli (tuleb pöäle lühikese pausi kandituga toast ja traamib lauda. Ta ümised laulu: „Musu ei ole patt.“)

Pärt (wäljub pöäle pausi majast, on äsja lõpetand söömise ning pühib käisega suud. Ta märkab Millit, kes teda silmitsseb kofeti naeruga. Seljas on tal nüüd waid lahtine linane särk. Paljapäi.) Roh — kas ma pean teile jälle päitsjed pähe pistma?

Milli. Ma olen kuri teiega. Teil pole intelligentsi!

Pärt. Mis „fentsi“?

Milli. Dskust ühe daamiga käsituda.

Pärt. Kas te naisi arwate wõi? Roh, jelles tunnete mind halvasti. Sehafeid poisse nagu mina seda aastaid tagasi olin, meie wallas enam ei kaswatata.

Milli. Siis olete aastatega wäga palju muutund.

Pärt. Sa rabaraiesmik — sehafeiste asjadega tuleb ju naisemehe põlwes ettewaatlik olla. (Waatab maja poole.)

Milli (waatab teda naerahtades). Ma wai-
fin nagu haud!

Pärt (sügab kõrwatagust). Sa saatana saba-
alune! (Astub paar sammu Milli poole, kuid jäeb seisma.)
Kui seda neetud — (Waatab maja poole.) Teile
tahan ma küll ühe sehafeise musu anda, mida te
terwe oma eluaja mäletate. Aga wiisakalt, seda
peate teadma!

Milli. Noh — see on ju ikka alguses nii — wiisakalt — (Pöördub ümber, et weenduda, tas tedagi ei tule.) Noh!? (Möeldes: „Tulge siis juba!“) Musu ei ole patt, ütlen sul lausa tõtt!

Päri (kes jälle ümber waatab, ninna tahab, kuid siis ikkagi peatub, kratsib kõrwatagust, endamisi.) See neetud peegliraisk! (Kõwasti.) Ja nüüd ma kaon magama, waat mis!

Milli (waatab teda pilkawalt, wõtab kanditu ja pöördub minekule.) Noh — minge siis juba kohe! Minge siis mogama! On teil aga ka temperamenti! Hahaha! Suurepärane! Noh — minge siis juba! (Wasakule naerdes ära.)

Pärt (waatab talle kaua järele siis hingab südamest). Deh! Deh! See oleks ju — üks suur truuduse murdmine oleks see! Sa rabaraiemik — see oleks ju kohe peeglist näha! (Ohkab.) Seda peab meeles pidama ja sellega südant kinnitama.

Raugas (tuleb piip hambus aiast). Soo — nüüd tõmbame üks korralik õhtupiip. (Näitab sõbralikult Pärtile ja istub.)

Pärt. Tõsi neh, kõrtsijaks, seda kulub mullegi. (Wõtab taskust wajakifu, keerab endale plotsti, süütab põlema ja istub kõstri kõrwale.)

Raugas. Ma pean küll wabandust paluma, kallis Pärt, et ma ikka õhtuti sinu aias jalutan.

Pärt. Noh — weel mis. Kui inimene aeda armastab ja omal teda pole. Dige nüüd asi kõneleda! (Lühite suitsetamis-paus.)

Pärt (waatab wajaku ukse poole ja ohkab).

Raugas (waatab teda üllatunult). No-noh — mis sind siis waewab?

Pärt. Ah — keda siis — niisama — ma oleks aga tahtnud — wõi soowind — noh, ühte wäikest — seletust.

Raugas. Noh?!

Pärt. No see on sehake, kuidas seda nüüd öeldakse — üks teaduse-meeste asi.

Raugas. Teaduslik asi? Ohoo! Waata aga, millega ja oma pääd ei waewa! Wälja siis temaga.

Pärt (hädas). No see — kuidas seda öeldagi — huwitab mind ainult nii — noh nii — ütleme —

Raugas (teaduslikult seijukohalt). Noh, ära kõnni nii kaua ümber pudru, ütle juba parem wälja.

Pärt. No waata — ma tahaks teada, et kas — no ütleme — kas üks musu — üks wiisakas ja aus muidugi — kas üks sehake musu truuduse murdmine on?

Raugas (waatab teda üllatatult piipu suust wõttes).

Pärt (ei kannata pilku wälja, pahwib kõwasti suitsu).

Raugas. Wõi nii? Rae aga, mehake teaduslik küsimus! No, ma ütlen sulle selge sõnaga: Üks wiisakas ja aus musu, tead ja, on sehake musu, kelle wastu kellelgi midagi olla ei wõi. Mõistad?

Pärt (rõõmustub, nihutub lähemale). Wot, wot, wot, wot! Wat seda ma teada tahtsingi. Nõnda et — kui wõtame näiteks — et kui keegi seda musu ei näe, et siis kellelgi selle wastu ka midagi pole.

Raugas (naerdes). Ainult aegamööda, Pärt, aegamööda! Nii ruttu asjad — päälegi teadus-

likud — ei arene! Nõnda siis: Sa pead aga juutma endas selle muju eest wastust anda — mõistad?

B ä r t (weidi pettund kratsib kõrwatagust). No muidugi — jeda ma arwan kah!

K a u g a s. See peab nõnda siis üks muju olema, mida näiteks wäiksele lapsesele antakse, wõi õele.

B ä r t (raputab endamisi pääd, pääle pausi pettunult). Ahah!

K a u g a s. Mingit teist tunnet selle juures olla ei tohi!

B ä r t (nagu ülal). Uhaa!

K a u g a s. Oled ja nüüd rahul?

B ä r t. No — no — tead ja — täitsa ikke weel mitte. Tähendab üht neiu — kui ta — kui se nii juhtub — ei tohi musutada?

K a u g a s (muigab). Muidu oleks parem, B ä r t, kui selle tegemata jätafs. Ehk see olgu siis üks sehake muju, mille wastu su naisel kah midagi pole.

B ä r t. Millest ma jeda aru saan?

K a u g a s. No firewase pihta, ja oled aga ka põhjalik. Seda peab ütlemä!

B ä r t. Noh — see nagu huwitaks mind.

K a u g a s. Ja-ja, jeda ma märkan kah. Nõnda siis: kui sa üht neidu tahad musutada —

B ä r t. Ei noh — ütleme ainult näituseks nõnda —

K a u g a s. Ja muidugi — näituseks jah! Ega jul siis tegelikult sarnaseid mõtteid pääs ole!

B ä r t (pahwib tugewasti suitsu).

K a u g a s. Siis peab su sisemine hääl ütlemä, kas ja jeda tohid wõi milte.

Bärt (jügab pääd). Sa rabaraiesmit — seep see aji ongi, see sijemine heal kas tead, kõjtrijaks — waata seda healt — seda mul ei ole!

(Lawa taga hulub foer.)

Kaugas. Kuuled, kuidas Muri hulub?

Bärt. Mifs mas' kuule, kuulen küll.

Kaugas. Nõnda on ka südame hääl; see hulub weelgi kõwemini — aga talle ei saa suu-
korwi pähe panna. (Täpsemalt.) Ja nüüd tahan sulle midagi öelda, et teooriast praktikasse üle minna. (Rehitab ihtmél.) Waata siis. Mõttele oma peegli pääle. See on hinge peegel, Aru said? Nüüd tahan ma sulle midagi südamele panna, enne kui sa selle rumalusega hakkama saad —

Bärt. No sarwit söögu, lugu pole jügu-
minus, seda tuleb nii muidu kõneleda —

Kaugas. No olgu siis igaks juhuseks! Uwa oma kõrwad ja kuula hoolega, mis sulle ütlen. Sa kuulsid Murit haukuwat. Koer on truuduse sümbool, wõi ütleme lihtsalt — truuduse eesküju ja märk. Nõnda siis, kui sa neiule musu tahad anda ja sulle seejuures Muri mõt-
tesse tuleb, siis on see — patt. Aru said? Ja siis ilmuwad peeglisse mustad plekid! Nõnda siis — kui sulle Muri meele tuleb, jäta tüdruk rahule. Nõnda! (Naerdes.) Nüüd andsin ma sulle märku, kuidas sa oma sijemist häält wõid ära tunda.

Bärt (tes awajuul päält kuulas, pääle pauji mõist-
matult). Ja aga — ütleme — mifs peaks siis sel ajal just parajasti Muri meele tulema?

Kaugas (tõuseb püsti.) Noh, küll siis näed, oota aga. (Teeb paar sammu aia poole ja waatab

naerdes awasuul seiswat Pärti.) Nõnda neh, kallis Pärt. (Aeda minnes.) Ebausul on kah häid omaduusi! (Ära.)

Pärt (pöördub pääd raputades publiku poole). Muri! Nüüd on mul see kah weel sabas finni! Mis pagana päralt peab siis just Muri meele tulema! Ah — tühi loba kõik! Rõõstri pää on wanadusest weidi segi läind, seep see asi ongi! (Suitsetab.)

Milli (tuleb wasakult, täes laudlina). Noh, ei magagi weel?

Pärt (endamisi). No oota ja, kaua ja enam ei kaaguta! (Tõuseb, paneb piibu lauale, waatab foraks üle ukse majja, siis aknaast tuppä.)

Milli (endamisi). Ahaa — nüüd on ta niikaugel! Olgu kuidas on, ma olen wait!

Pärt (waatab aeda, pöördub ümber). Nüüd siis kaeme perra, kas seda temperatuuri weel kontides on! (Läheb Milli juure, haarab ta pää täte waele ning kummardub suudlemiseks.)

Milli (ootab õnnelikuna).

Pärt (lühike paus. Järsku wihaselt). Sa neetud koeraraisk! (Laseb Milli lahti.)

Milli (wihaselt). Mis? Teie häbematu!

Pärt (ehmub). Ei noh — ega ma teid mõelnud!

Milli. Keda siis?

Pärt. Murit! Just nüüd tuli ta reo mulle meele! —

Milli. Kes siis?

Pärt. Muri — koeraraibe!

Milli. Muidugi peate te niisugusel silmapilgul oma koerast mõttelema. No on teil aga temperamenti!

Pärt. Sa rabaraiesmik — weel ford!
(Seisatab, pühib suud, läheb türelt Milli juure, haarab selle pää ja mõtleb suudelda.) Sää! on ta lits jälle!

Milli. Kes siis?

Pärt. Koeraraibe!

Milli (wihaselt). Te olete hull pääst!

Pärt. No kas te' teda ei näe?

Milli. Ma näen ainult üht eeslit!

Pärt. Gesel ei loe. Kui aga koeraga tegu on, siis on musu patt.

Milli. Teate te ka ise mis te mulle teete? Walu! Mulle pole kunagi warem sellesarnast juhtund. Münd on nii mõnigi mees suudelnud, jeda wõite uskuda, aga ükski pole sellejuures koera pääle mõelnud! (Wahakule ära, wihaselt.) Argpüks!

Pärt. Sää! ta on — jää weel narriks päälegi! Kunagi pole mul see koeraraibe meele tulnud, aga just täna!

Rati (ilmub uksele käes plekkauks).

Pärt (endamisi). Uhaa — tüdruk! Rati! Nüüd tuleks õige järel proowida, kas mul tema juures kah koer meelde tuleb. See on waitne nagu surnuhaud!

Rati (tuleb trepilt alla ja tahab minna aeda).

Pärt (hõõrub ja tehitab käsi nagu mõne suure töö eel). Usume siis aga pihata! (Wõtub Ratil mõlemast käest seljataka kinni ning pörutab lohutawa häälega). Pea! Seisa!

Rati (ehmub). Esjufe — mis on siis, peremees?

Pärt (waatab talle näkku, raste õhtega). Egas mas' midagi halba, ma niisama! (Kõrwale.) Aga

jelle juures peab küll silmiad kinni litsuma!
(Kõwasti.) Waata — mina — ma tahan sind
õige forraks — noh — musutada — nii õelda
teaduse pärast — (Endamisi.) Sa rabaraiesmik,
on selles aga wurrud!

Kati. Ei mina saa aru mitte kedagi!

Pärt (farmilt). No oota ometi! Waata
nüüd — filmapilk! (Shtab raskesti.) Noh —
nõnda siis — mis pagan sul sääl kausis on?

Kati. Ma wiin Murile süüa.

Pärt (laseb ehmunult Kati lahti). Haa! Sääl
on ta jällegi juba! Muri! Katsu, et kaod,
wanamoori konks!

Kati. Sa esuße — koer peab ju ometi ka
kedagi süüa saama! (Ruttab aeda.)

Pärt. Nüüd tahan ma aga teada, mis sel
koeraraipel selle looga pihtmist on. (Wistub wasatul
asuwale toolile nõnda, et jääb seljaga wasaku usse poole.)
Ah mis! Sehakeste rumalate asjade üle pääd
murda! Kurabile nendega! (Wõtab taskust piibu
ning täidab tubataga.)

Milli (tuleb wasakult ussest, märkab Pärti ja ra-
putab kaastundlikult pääd. Siis tärlab temas plaan —
ta joosseb selja takka Pärdi juure, haarab walgutiirul
ta pää oma käte wahle ning juudleb teda.)

Pärt (pöördub imestunult ümber).

Milli (naerdes). Noh — kas nüüd kah
Muri pääle mõtlesite?

Pärt. Sa rabaraiesmik — mitte mõhkugi!
(Hõõrub põlwi ning naerab kõwasti.) Seda tegite
aga hästi!

Klaara (hääle majaft). Milli!

Mõl e m a d (kattestawad äkki naeru ja waatawad
ehmunult hääle juunas).

Milli. Pst! (Paneb sõrme huulile, siis hüüab toa poole.) Ma tulen — (Tasa Pärdile.) — kohe tagasi. Doto weidi. (Kaob majja).

(Pimeneb. Widewit.)

Pärt (tõuseb ja ringutab meelehäääl). To oli wast alles midagi, no to oli wast midagi! (Wajub äkki hirmunult kofku.) Sa rabaraiesmit! Kui nüüd — (Zootseb seinariiuuli juure, wõtab säält ruttu peegli ja waatab sisse. Suurima üllatusega.) Mitte midagi! Ei ühtki plekki! No mis ja kostad. Musu ei ole patt! Nüüd aga huwitab mind tõsiselt, kus see patt siis pääle algab. Seda peab järele proowima — teadagi teaduse pärast. (Paneb peegli tagasi riiu-
lile, tuleb esiplaanile, ringutab mõnuledes, kuid siis rapu-
tab rahulolematult pääd). Aga üks kaabak olen ma ikkagi. (Siis tergemalt.) Ah, tühi temaga, see pole ju kellegi patt, Mitte mõhkugi ei saand ma Muri pääle mõelda. (Mõttes.) Bea! (Laskutab teelega.) Istun weel korraks õige seljaga ukse poole ja ei mõtle Muri pääle. (Istub endiselt.) Soo — nüüd wõib ta jälle tulla! (Koputab piibu tühjats.)

Liisa (on wiimaste sõnade järele majast wäljund, märkab istuwat Pärti, waatleb teda armatsewalt naeratades, tuleb siis ettewaatlikult ta selja taha, haarab ta pää oma käte wahel ja suudleb teda).

Pärt (naerdes, ümberpööramata). Säääl oled ja juba jälle.

Liisa. Juba jälle? Mulle näib, et ma wiist liiga tihti tulen?

Pärt. (hüppab püsti, ehmunult). Ma sina oled?

Liisa. No mis jutt see siis olgu — kes teine peaks sulle siis musu andma!

Pärt. No muidugi — kes teine mulle muju peaks andma! Sellepärast ma ju ütleni et — „ah sina oled!“

Liisa. Ja mis ja enne seda ütlesid: jääd oled ja juba jälle.

Pärt. Noh — alles ja mind musutasid, kui me ennist peeglisje waatasime.

Liisa. No kui sellest juba palju on, siis hakkab ma teistele meestele järele vaatama.

Pärt. No kae nüüd! Kuule — ma toon peegli lagedale!

Liisa (istub toolile). Ära asjata kardada, ma olen sulle sama truu, nagu sina mullegi!

Pärt (teeb libeda näo ja sügab kõrwatagust).

Liisa. Mis näo ja omale ette teed? (Tõuseb püsti.) Aga nüüd tule magama. (Läheb teistusse juure.)

Pärt (waatob haledalt wafaku ufje poole, kuhki Milli läts, lastutab sõrme, siis haledalt endale). Oh häda, nüüd juht magama!

Liisa (pöördub ta poole). Noh — miks jap' ei tule?

Pärt. Ah tead ja — mul löi äkki sehake jänu kõrisse —

Liisa. Ah ja kawal waim — wõi tahad onu Andrese poole minna! Wõi ma wiist ei tea, et jellel õlu käärimas!

Pärt. Keda man'd õlle pärast üksi, eks mul ole jääd muudki asja. Näe talguliste pärast peab ju kah reafima.

Liisa. No mine aga pääle siis. Aga ära ja õõjeks ära jää! Ja kaartidest hoiad eemale, kuulsid?

P ä r t. No muidugi, tuis siis.

L i i s a. Hääd ööd siis, ma lähen ära magama.

P ä r t. Hääd ööd jah, Liisa. Maga siis rahulikult ja tugewasti!

L i i s a. Võta siis Muri kaasa, las lip-pab teine weidi ümber! (Läheb majja.)

P ä r t (kohtub tagasi). Mu — mu — muri, kurat! Juba jälle Muri! (Sügab meeleheitel püües.) Üks suur kaabak olen ma ise küll! Ja mihake hää naine mul on. See on ju peris — ah, tühi loba kõik, egas ta kellegi truuduse murd-mine ole, peegel ju ise näitas! (Kuu on wahapääl terkind. Aid seisab heledas kuuvalguses, kurna majaesijele langeb wari.)

M i l l i (astub wajakult wälja, kõhatab). Hm, hm!

P ä r t (endamiis). Sää! ta ongi! (Pöördub pittamiis ümber.)

M i l l i (kawalalt). Minu saksad magawad juba ammugi!

P ä r t. Soo? Mul pole ka praegu siin midagi pääle hakata, üks lobiseme natuke.

M i l l i. Või weel! Mida te minust õige arwate. Ma olen korralik tütarlaps. Ma lähen nii nagu kord ja wiisakus nõuab majal akka ma-gama ja panen lakaluugi jeespoolt haaki.

P ä r t. Ja mina lähen naabri tallu kõri loputama! (Tahab minna.)

M i l l i. Nüüd, kus warsti pimeneb — ei siia ei taha ma jääda, ma olen wiisakas tütar-laps — aga — aga lakaluugi jätan ma lahti.

Bärt (seisatab nagu walgust rabatuna). Sa rabaraiesmik!

Milli (tofetilt). Ma olen ju nii palju neist lakaluufidest kuulnud, ja lugend, see wõib tõesti huwitaw olla! (Tõuseb redelit mööda üles.)

Bärt. No kae kus kuriwaim! Ära ütles selle sõna, mida ma kartsin. No mis ma nüüds' pääle pean hakkama? Mis nüüd? (Ohtab rasket.) See on ju tšipa rohkem juba kui paljas mušu. (Kõnnib ärritatult edasi-tagasi, sügab pääd ja seisatab jälle.) Kui ma aga teaks, kust see patt pääle hakkab — see nähtaw patt — peeglis! (Ohtab.) See tuleb mul ikke järele proowida, muidu ei lähe — teaduse pärast. (Waatab üles.) Sa tuline siik — Muri ei tule kah mõttesse, see on ju ka üks hää näpumärk. No mis asja ma ometi peaks ette wõtma, no mis asja ometi! (Jookseb ringi) Ei — parem lähen Dru taati kaema. (Teeb paar otsustawat sammu, peatub pöörduv ümber, läheb redeli juure ja katsub seda.) Ei tea, kas peaks teine ka tugewasti paigal seisma?! Kufub weel keegi alla ja murrab jääreluud. (Katsub redelit.) Kõwa küll. No nüüd on mu süda siis rahul, nüüd wõin minna. (Läheb pikkamööda ajawärawani, kuid peatub jääl.) No hääd ööd wõiksin ma talle ju ife öelda — mis see siis nii ära ei ole. See on ju peris wiisakas tegu. (Läheb redeli juure ja hakkab üles ronima. Keset redelit peatub.) Julgust, Bärt, muud ei ühti! (Ronib edasi. Lawa taga, taugemal, hulub koer. Surmahirmul.) Esjufe, Maria ja Joosep! (Koer hulub jälle, Bärt tergendatult.) Noh — see et olegi Muri, see on kõstri Krants! (Üks peene häälega koer hakkas huluma.) Nää — nüüd hakkas

Oru kutsikas kah pääle. (Muri hulub õige lähedal.)
 No jah — muidugi — nüüd lasjeb Muri raist
 kah kisa lahti. (Üldine wali koerahulung.) Sa raba-
 raiesmik ja kõik kuradid sabapidi kokku! (Wõtab
 jalast susi ja wistab ähwardawalt talli nurga poole
 wihajelt.) Bidage lõuad, raiped sehakased! Ma
 tulen ju jälle kohe alla! (Tahab pahajelt alla tulla,
 kuid toas kuulufje ufje triuksumist ja keegi nagu hakkab
 akent awama.) Sa püha taewas — Piisa! No
 mis mul siis weel muud üle jääb! (Kaob ruttu
 lakka, ning suleb luugi enda järel.)

Piisa (awab akna, waatab ümber). On sääl
 keegi? — Hei! On sääl keegi? — Ei kedagi!
 (Kõwasti.) Ei sa suu pead sääl, Muri! Põe
 ruttu kongi ja ole wait! — Nojah, Muri unus-
 tas see Pärt ikka kaasa wõtmata! (Suleb ümise-
 des akna.)

E s r i e.

Kolmas waatus.

Sama sissejääd. Hommit. Nowalgus.

Esriide fertides piff, waitne paus. Siis tiseb kauge-
gemal tuff, millele järgnewad pääle waheagade teised
mitmesugustes heliwariatsioonides. Rukkede laulu sekka
tuuldub jäme lehma ammine. Pääle pausi lööb maja
ssemuses wana jämedatöaline seinakell neli pauku. Pääle
selle, kui kõik jälle jäänd waitfets, ilmub lataluugist wälja
Pärdi jalga ja otsib kobades redelipulka. Järgneb ta Pärt ise,
üks süss näpus. Tuleb alla, jääb wiimasele pulgale istuma
ning waatab pääd sügades maja poole. Ta juustes on
weidi jassis. Ehtseen mängitakse nii distreetselt kui wõima-
lik. Muri haugastab paar korda.

Pärt (lööb wäsinult käega). Nüüd on juba
liiga hilja! (Ohtab sügawalt.) Sa pagana pat-
sakas — nüüd olen ma tõesti suur kaabak. Es-
suke, essuke — peegel! See neetud peegilokats!
Nüüd peab ta tõesti plekiline olema. Kas üks
plekk? Jumal seda ise teab! (Lööb kurwalt käega.)
Las läheb kõik kus see ja teine! Sa rabaraies-
mit! Ja noh — siia istuma jääda pole kah-
mõtet. Päike warsti taewas — (Tõuseb, wõtab
talli seina najalt teise sussi ja ajab jalga.) Noh —
Liija manu ma nüüd minna ei tohi. (Istub oha-
tes pingile.) Et sa alati ikka pärast pead kahet-
sema, mitte kunagi enne! (Meelheitel.) Et neid
saatana naisi üldse ilmas poleks! Zoomise wõib
maha jätta, suitsetamise wõib maha jätta, wan-
dumise wõib maha jätta — aga naisi sa kuidagi
maha jätta ei saa! Nagu riist kaelas! Aga sel-
les on ainuüksi see kõstriraike süüdi oma teadus-
tega. Mis pagan läheb mulle korda tema tea-

dus? Päh, möga! Sedasi ta on — waewalt jõuad midagi mõtlemata hakata, juba ongi rumalus tehtud!

Jaak (tuleb aiaist ning seisatub wärawal. Waatab tardund näoga Pärti ning haigutab magusasti.)

Pärt (ta ümmusest ehmund). Ah — see oled sina, Jaak. Nii wara juba! (Pahaselt.) No kes sind nii wara koikust wälja ejas — inime ei näe magada!

Jaak (waatab tunnistades redelit).

Pärt (jälgib ta pilku). Näen'd noh, mis sa sest redelist põrnitsed — kas ennem näind pole wõi?

Jaak (waatab talle otša ja raputab pääd).

Pärt. No mis sa raputad?

Jaak (waatleb teda weel tähelepanelikumalt ning ta tõsi näo üle wajub paljuütlew naeratus. Ta läheb pitil sammel jälle aeda, minnes selga kantsides).

Pärt (waatab talle awasuul järele). Ma arwan see saatan taipab wiist midagi. Sellel on ju silmad ees ja taga. (Majas kõliseb äratuskell. Pärt wäjub hirmununa kottu. Sa taewas — äratuskell! Nüüd — nüüd on ju Liisa juba ammu ülewal! Ja mind ei ole ikka weel woodis! Mis mas' nüüd teen! Püha taewas — mida ma talle ütlen? Pea! — Ma teen näo ette, nagu oleks ma juba ammu ülewal. (Silub juukseid, kõhendub.) Weidi wärskemaks! Ruttu pesema! (Zootseb kaewu juure, tõmbab ämber wett üles ja peseb siis käsi ning nägu, hoolega puristades. Olles pesnud, otsib asjatult riidetükki, millega kuiwatada. Märkab siis nõõril kuiwawat pesu, waatab luurawalt ringi. ja kuiwatab näo-käe kuiwasse pesusse Majauks kriusub.) Nojah — ja raba-raiesmif — säääl ta ongi juba! (Zootseb ekslikasti juure, tummardub sügawale sisse ja hakkab sees midagi toimetama. Töötab üleloomuliku kiiruse ja hoolega.)

Liisa (tuleb majast pesutorwiga). Mhaa —
jää! ja oledki, Pärt. Tere hommikust!

Pärt (tõwasti töötades). Hommikust, Liisakene!

Liisa. Ma mitte kuulnudki, millal ja täna
hommikul üles tõusid. Oled ikka wa hoolas
mees!

Pärt (endamiisi kasti). Üks kaabak olen ma!

Liisa (laotab pesu nõõridele). Magasid ka
hästi täna öösel, ah?

Pärt (juhhib jutu mujale). Eksliid päris lõpu-
korral, tuleks teisi warsti lõikama hakata.

Liisa. Ma küsijin kas ja ka hästi magasid?

Pärt. Põrgu hambawalu oli mul, ei saand
silmagi kinni.

Liisa. Oh ja waenekene. (Läheb ta juure
ja haarab kinni ta pääst.) Annan sulle selle waigis-
tuseks ühe mehise musu. (Suudleb teda.)

Pärt (end unustades). Üks kaabak olen ma!

Liisa (imestades). Mi-ii-s?

Pärt. Üks — üks kaabak, sest et — et
ma oma hammast sehaese walu pääle weel suust
wälja ei tõmmand.

Liisa. Jäta aga see minu hooleks, küll
mina ta sul nii wälja tõmban, et ja ise ei tun-
negi. Kohe lähen toon jupi nõõri.

Pärt (hirmunult). No pea ometi pea, egas
lugu nii hull kah pole — ta enam juurt ei wa-
lutagi, külap läheb üle warsti. (Läheb ekslikastiga talli.)

Liisa (sofutab pesu kallal).

Pärt. (tuleb tühja kastiga tallist).

Liisa. Millal ja täna öösel koju tulid?
Ma mitte kuulnudki. (Toob seinariikulilt peegli.)

Pärt. Noh õige warsti! (Töötab innuga.)

Liisa. Ma küsijin — kunas?

Pärt. Noh — õige pea — ma ei saa ju reaktida.

Liisa. Mis sul siis wiga on?

Pärt. Hammas walutab.

Liisa. Näh, juba jälle! Las ma ikke lähen toon nõõri.

Pärt. Ega tas' waluta, aga ta hakkab walutama, kui külma õhku saab.

Liisa. Siukest nüüd keegi aru saab! Tule parem siia ja waata korrafs peeglisse. (Istub pingile ja pühib põllega armatsewalt üle peegli.)

Pärt (laseb hirmunult kasti kuttuda, endamisi). Nüüd tuleb kõik wälja!

Liisa. No tule siia!

Pärt (tumardub nii sügawasti kasti, et ainult tagumine tehaosa nähtawale jääb).

Liisa. No kas ja ei kuule, Pärt! (Waatab üles). No mis ja hull teed, ja kufud ju kasti!

Pärt (ajab enese püsti). No ei tea, mis mõnu see teeks!

Liisa. Tule siis siia.

Pärt (töötab hoolega edasi). Homme tarwis heinu hakata wedama, külap warsti ikka wihma tuleb, näe mul konnasilm walutab juba teist päewa.

Liisa. Wõib olla küll. Meie peegel —

Pärt (wähele). Peegliga — ee — Kustasega rääkisin ma nõu kofku — ta tuleb mulle appi.

Liisa. Eks see ole hää küll siis. Tule nüüd truudust proowima!

Pärt (waatleb päitseid). Sa tuline saatan. Punu on jälle oma päitsed läbi nühkind. Ega aita aga muud, kui sõida jälle poodi naha järele. Sa raibe niisugune!

Liisa. Noh, paar päewa peawad weel wastu küll, küll siis pühapäewal aega poodi minna kah. Tule nüüd peegli manu.

Pärt. Näed — pole aega ju. Mis ja jändad — eile õhtul alles wahtijime.

Liisa (naerdes). Aga öösel ja käisid wäljas. Mine ja tea, kuhu lakka ronisid.

Pärt (surmani ehmund). Lakka, lakka — kuhu lakka mas' õige pidin ronima! Reaksin Dru Andresega paar sõna, oligi kõik. Lubas mulle appi talgule tulla.

Liisa. Noh, ära siis kohe nii ägedalt! Küll peegel kõik asjad jälle jutti ajab. (Tõstab peegli üles.) Tule, waata korraks sisse!

Pärt. Ah, mine! Jäta mind rahule. Ma usun sind nõndasamutigi, usu ja mind kah. Jäta see peegliloks nüüd paariks nädalaks rahule. See — liig sagedane wahtimine — see — rikub weel wiimati klaasi ära — läheb teine weel wiimati — plekiliseks! —

Liisa. Waata kui rumalasti ja reagid. (Wõtab ta käest finni ning tõmbab ta pingi juure.) Ega sind hullu tea, oledki wiimati weel kuskil lakas käind. Noh! Waata sisse!

Pärt (järgneb talle wastu tahtmist). Ah, lasse parem lahti! Mul on hambawalu! (Saarab põsest finni.) Mi — ja rabaraiesmik!

Liisa (surub ta pingile istuma). No kuule, Pärt — ja näed nõnda wälja, nagu oleks sul tõesti midagi südamel!

Pärt. Mis — mis — südamel?

Liisa (peaaegu tõsiselt). Runas — kunas tulid ja öösel koju, ah?

Pärt (pigis). Sa esjube — no on sul aga ka küsimused — ja heldeke küll!

Liisa. No kuule, Pärt!

Pärt (meeleheitel). No waata siis juba kord peeglistse, et ma rahu saaksin.

Liisa (hoiab peegli enda näo ees, jälle rahuldatud). Noh, näed — minul pole ühtki pleki raasugi. Aga nüüd sina. Võta!

Pärt (võtab peegli, eneses). Nüüd läheb ta puha kirjaks! (Hoiab peegli silme ees, kuid süleb hirmust silmad.) Noh?

Liisa. Mitte midagi! Pärt — sa oled mulle truu!

Pärt (avab silmad ja wahib talle üllatunult otsa; siis otsib peeglist igast nurgast plekke. Ohtab kergendatult).

Liisa. Anna jii! (Wiib peegli riitulile.)

Pärt. Ära maha pill! Ära aga jumala eest maha pill!

Liisa. Küll ma juba selle eest hoolitsen!

Pärt (eneses). No mis sees' oli? (Kõwasti.) No seda peab päris imestama, kui õieti ta lits näitab! Hurraa! (Juubeldab.) Hurrah! No on see aga alles üks kallis aparaat!

Liisa. Issakene küll — omal hambawalu, aga karjub nagu hull!

Pärt (endas). Ah soo jah! (Hoiab walusal trimasjil põste.)

Liisa (läheb pesukorwiga kuskust majja).

Pärt (surutult). No on see aga üks pagana riistapuu! Sää! ta on! oleks ma seda uneski aimand — no siis oleks ma alles . . . hehehe! (Waatab korrats lataluugi poole). Lähen õige üles

ja wiskan paar sületäit heinu alla. — (Enda-
misi.) Wõi läks ta juba teisest luugist alla? (Ronib
ülesse. Muri haugub. Pöördub ümber.) Uhaa —
lõuga nüüd niipalju kui tahad! (Laska ära.)

(Wäike paus.)

Kati (tuleb aiaist, käes ämber ja lähneb taewule,
kus hakkab pesema piimandusid).

Piiša (tuleb pesukorwiga majast).

Kati (lööb pilgu taewa). No lõomendab teine
aga jälle! Küll to ite äikest haudub keda muud.

Piiša. Kas sa pead oma — kallil heina
ajal tema kõneleb äikestest. Kas sul muud kõne-
leda pole?

Kati. Ei noh, ma niisama. Eks selle hei-
naga tulekski rutata, näe nuabritel juba warsti
heinad saras, me muudkui ähwardame aga alles
niitma hakata.

Piiša. Homme hakkame täie jõuga pihata.
Näe nuabri Andres oli luband kah meile appi
talgule tulla.

Kati. Mäh? Nuabri Andres? Meile appi
talgule! Tule ja esjufe appi!

Piiša. No mis sääl nii imestada?

Kati. Nuabri Andres pole ju kodugi!
Juba teist nädalat teine siruli linnas haigemajas.

Piiša. Mis loba jan'd aad! Pärt eile
õhtul alles käis teisega kõnelemas.

Kati. Ja kõneles kah wõi?

Piiša. Ikka et kõneles. Täna hommikul
wast reakis, et Andres luband talgule tulla.

Kati. Hihihhi Waata aga! Aga teine
juba teist nädalat linnas siruli, jalg laudade
wahel! Hihihii! (Naerab kawalalt.)

Liisa. No mis see's on? Siis — siis pidi küll Pärti raibe mulle luiskama?

Kati. Egas' see juur ime olegi!

Liisa. No kuule sa!

Kati. Sihii see truudus ja kõik! (Lööb täega). Mihakse ta poisimehe eas oli, nigu jäde! Ja nüüd peaks wiist teine wagane talleke olema? Tead sa mis, perenaine — mehed on nigu kufed, Ühest kanast ei aita neile kunagi!

Liisa. Mine õige kus see ja teine! Sinu lõuawärki juba tuntakse. Mine parem kambrisse ja kohenda peremehe woodi ülesse.

Kati (warjatud kahjuröömuga). Tea keda mul seal enam kohendada ongi wõi — peremees pole täna öösel woodit puudutanudki!

Liisa. Mis? Pole puudutanudki? No-jah — siis oli ta kuriwaim wiist terve tänane öö — (Peatub) Aga nüüd pea peremehest oma moff kinni. (Kõne muutub wäga hoogsaks).

Kati. No wõin ka pidada, egas mul sellest kedagi —

Liisa. Ja kasi talli tööle, kuulsid?

Kati. Lähen koh. Seda peremeest ma juba tunnen!

Liisa. Kas jätab oma suu juba rahule kord!

Kati. No-noh — eile alles wõttis teine mu ümbert kinni, mokad torus —

Liisa. Mi-ii-s?

Kati. No jah — silmad omal hiilgasid pääs nagu — ja ütles teine et —

Liisa (wähele). Mis ta ütles?

Kati. — et musu wõtab!

Liisa. Sinu käest?

Kati. Eh — mehed jooksewad mu järele nagu hullud!

Liisa. Sa häbemata wanamoori raibe! Ja seda julged ja weel öelda! Seda tahan ma kohe Pärti käest küsida, eks siis näeme, kas — (Hüüab talli uksele.) Pärt! Pärt!

Klaara (tuleb maja tsekkusest, käes tühi karahwin. Ta kannab firewat hommitukuube. Juukseis lokitähardamise paberid. Jalas suurte topsudega tuhvlid.) Hommikust. Mõiksin ma ehk weidi wett paluda?

Liisa. Hommikust, hommikust! (Waatab aeda.) No kuhu see Pärt siis ometi kadus?

Klaara. Oh, ta täidab oma rüütlikohustusi — aitab Millile lastest magadiskottide jaoks õlgi alla wijata.

Kati. Uhaa! Waata aga!

Liisa. Mis, minu Pärt peaks —

Klaara. Sa helde taewas — noor mees ei peaks ühele ilusale tüdrukule lasta appi minema.

Kati. Sihihii!

Liisa. No oota ja, ma sulle alles näitan! (Jookseb wajaku ukse kaudu majja, kuid pötkub uksele kottu wäljuwa Pärtiga.) Uhaa säääl ja oledki. No tule aga siia, jinuust need jutud meil siin olidki.

Pärt (rahulitult). Noh?

Liisa. Kus ja tuled praegu?

Pärt. Majast tulen.

Liisa. Seda ma näen. Kus ja olid?

Pärt. Noh — majas!

Liisa. Kas see kõlbab ühele korralikule mehele noore tütarlapsaga seltsis lasta minna?!

Pärt. Sa esuke — ükspäini pimedas lastas —

Liisa. Ennem võib ta säääl hirmust wäri-
teda, aga sul pole wiisakas talle kõhe järele ronida.

Pärt (pigis). Ja noh — mis sul siis sellest
on, kuidas ja selle pääle tulid?

Liisa. Inimesed reagiwad —

Pärt (ruttu wahesele). Ah, mis inimesed!
Inimeste plära! (Tahab temast mööduda ja aeda
minna.)

Liisa (hoiab teda tegasi). Pea! Mul on
julle midagi öelda. Kas ja eile Andresega tal-
gute pärast reakisid?

Pärt. Muidugi reakisin.

Kati (h'rwitab). Hihihii!

Pärt (waatab tema poole).

Liisa. Wõi nii! Aga Andres on juba
teijt nädalat haigemajas!

Pärt (awasuul). Na — mis? On — see
— õigus?

Liisa. Sina waleworst niisugune.

Pärt. Ei noh — egas mas' Andresest —
Sulle peab ta kõik nii peenelt seletama. Ma
kõnelesin ju Andrese sulast —

Kati (h'rwitab). Hihihii!

Pärt. No mis jee säääl siis h'rwitab?

Kati. Andrese sulane sõitis juba eile hom-
mikul linna peremest waatama.

Pärt (wajub pingile). Sa rabaraiesmik!

Liisa. Täna ei läind sul wiist hästi, mis?

Pärt. Ah, nüüd pean ma aga tööle mi-
nema! (Tahab Liisast mööduda.)

Liisa (peatab teda kindlalt). Kus olid ja tä-
nase öö, ah?

Pärt. Ah, mine ikke! Wõõraste inimeste ees.

Liisa. Seda peavad kõik kuulma!

Pärt. See tüdrukufonks kah wõi? (Sutab Katit.)

Liisa. Wõi tüdrukufonks! Aga eile tahtsid teist wägijä musutada!

Pärt. Kes? Mina?!

Liisa. Kati ise ju reakis.

Pärt (tormab wihasena Kati juure, haarab ta õlust kinni ning hakkab teda raputama). Wõi jina lähed perenaisele oma lõugu jahwatama, jina nii sugune kõietantsija! Küll ma sulle sarwikule näitan! —

Kati (siljub). Oi sa helde taewas! Uaa! Uuu! Ära tahab nüüd puua!

Pärt. Kas pead oma mõka kinni, sa koi-pulber!

Liisa (tahab Katit wabastada). Lase ta lahti! Silmapilk! (Kiir tempo.)

Pärt. Ja nüüd, tee et kaod! (Raputab edasi.) Wälja mu majast!

Kati. Ai sa jumaluke! Uuu-uu! Lase siis juba fõrd lahti! Ma —

Liisa. Pärt, lase ta jilmapilk lahti!

Pärt (lõttab Kati energiliselt kõrwale). Mine! Waata, et sa kaod!

Kati. Ma lähen! Maksa mu palk wälja ja ma ei näita oma nägugi enam jiiapooles.

Pärt. Kui sa mu silme alt ei kao, lasen ma Muri ketist lahti! Wälja siit! (Wõtab taimekastmise kannu, läheb ta poole ja pritsib talle wett.)

Kati (tõstab sabad üle pää nii, et pitaad ja wanoelised aluspüksid nähtawale tulewad. Pita hulunõ giga). Uuu! Uuu-uu! (Aeda ära.)

(Püütakse üksteisest üle kõneleda.)

Liisa. Aga minu käest ja ei pääse!

Pärt. No kuule, Liisa —

Liisa. Kus olid ja tänase öö?

Pärt. Jäta mind rahule, Liisa —

Liisa. Kus ja olid —

Pärt. Jäta mind rahule! Ma — ma —
mängisin — mängisin kaarte, noh, kaarte män-
gisin Jüriga!

Liisa. Aga inimesed reagiwad —

Pärt. Lase nad reagiwad! Ole ometi
mõistlik, Liisa! Meie oleme ju — (Äkki leidlikult.)
Sa rabarariesmik! Meil on ju peegel! Peegel!
See teab ju kõik! Küsi ainult temalt!

Liisa. Aga ma pean süiski —

Pärt. Oh jäta, ma pean tööle minema.
Küll me õhtul reagime edasi! (Läheb aeda.) Need
naised, need naised küll! (Ruttu aeda ära.)

Liisa. No oota, sellega veel lugu ei lõpe!

Jaak ja Kaugas (tulewad aiaast ja wahiwad
imestanult Pär dile järele. Jaak läheb talli uksele nii, et
teised teda ei märka. Kaugas läheb Liisa poole.)

Liisa (ärritatult temale wastu). Kõstrihärra
— kõstrihärra — Pärt — inimesed reagiwad —

Kaugas. Kati kõneles mulle juba kõigist.
Küll ma tema usutlemise alla wõtan!

Liisa. Kui see õige on —

Kaugas. Minult rahulikult, Liisa, ikka
rahulikult. Inimesed teewad alati sääsest elewandi.

Liisa. Kas ta tõesti ainult kaarte mängis?
Ma ei usu! Kui ma ainult teaksin, kas ta õi-
gust kõneleb!

Klaara (kes kogu aja midagi kaewul pesi). Ei ole mõeldagi! Mehed waletawad kõik! Kõik! See wõib teile troostiks olla.

Kaugas. Aga armuline proua, kuidas te wõite — on ju ka ausaid mehi —

Klaara (ikka findlamalt). Ei, neid pole olemaski!

Piisa (Kaugase laetset otsides). Ma arwan kah, et inimesed reagiwad tihti —

Klaara. Ei kõnele keegi midagi asjatult. Inimesed märkawad seda kõige enne, naine aga kõige wiimajena.

Piisa. Aga meil on ju peegel!

Klaara (pilkawalt). No jäta kord rahule see halb peegliлогу! Kuidas wõib praegusel ajal weel sarnast rumalust uskuda!

Piisa. Aga pole ühti rumalus! Beegel —

Klaara. Oh puha pettus! Puhha pettus! Kõik maailma peeglid oleks pigimustad, kui nad iga mehe truuduse murdmise eest ühe pleki omaksid.

Kaugas (enehes). Need naised, need naised!

Klaara (wõidurõõmsalt). Teil on ju wõimalus — eks katsume ise selle imepeegliiga õnne.

Kaugas (ehmub). Kuidas?

Piisa (ehmub). Mina peaksin?

Klaara. Suudelge korraks mõnd meest —

Piisa (uskumatult). Mina peaksin —

Kaugas. Aga lubage, armu —

Klaara. Ja waadake siis korraks peegliisse.

Kaugas. Aga lubage ometi üks sõnagi wafele —

Klaara (eskitamatult edasi). Ja kui peegel siis ühtki plekki ei saa, siis on ta walelik, nagu kõik mehedki.

Kaugas (laiutab käsi).

Klaara. Ja siis ei usu teie enam tulewikus rumalast pääst seda elutut klaasi, waid oma silmi! —

Kaugas (liigutatult). Kuidas wõite te teisele inimesele —

Klaara. Mu seletus on õige, kõstribäcra.

Liisa (äkki mõttest wallatult, energiliselt ja kõwasti). Ma tatsun seda peegliga! Ma tahan teada saada!

Klaara. Brawoo!

Liisa (wihas). Esimesele mehele, kes mulle wastu tuleb, langen ma kaela, wõtan ta kõri pihku ja annan talle ühe sehateise laksuwa musu, et ta hambad laksuwad! Dodake aga! (Jookseb aeda.)

Klaara. Seda tahaksin ma näha! (Tahab talle minna järele.)

Kaugas. Liisa! Liisa! Kui see nii olema peab, siis anna see musu juba mulle!

Klaara. Teie jääte mängust wälja! (Ära.)

Kaugas. See on ju noh, Jaak, mis sa ütled selle asja kohta?

Jaak (wahib teda piktamööda, muigab, wõtab piibu suust, sülitab, paneb piibu suhu tagasi. Läbi hammaste). Mõga! (Wasakult ära majja.)

Pärt (waatab kestutse wahelt aralt). Tasa — kõstribärri! Pst! Pst!

Kaugas. Ah — sina Pärt!

Pärt (tuleb ta juure). Mitte nii tugewasti!

Kaugas. Dieksin ma seda teadnud, et sul sarnased rumalused pääs on! Ah, sina — kas

ma sind ei hoiatand, mis? Kas ja Muri pääle ei mõelnud?

Pärt. Mõtlesin küll! Muri pääle küll — aga see peeglinäru, see on puha pettus!

Raugas. Wõi arwad, et see ilma peegliita wälja ei tule?

Pärt. Ei tohiks tulla. Enam ma küll seda ei tee. (Kaeblikult.) Rõstihärra teie peate mind aitama. Piisa ei tohi asjast haisu ninasse laada. Selge teie, et te minuga õõsel kaarte mängisite.

Raugas. Wõi walelikuks tahad mind teha — mind küla wanat koolmeistrit ja kõstrit. Häbene enna, inimeseloom!

Pärt (meeleheitel). Sa rabaraiemik — kui teie mulle appi ei tule — mis peaksin ma siis tegema?

Raugas. Seda ütlen sulle kohe — ja pead üles pihtima!

Pärt (kohe walmis). Tehtud — laupäew tulen lauafirikusse!

Raugas. Mitte lauafirikus. Piisale pead pihtima.

Pärt. Jah — armas jumal annab andeks, aga naine ei anna kunagi!

Raugas. Annab küll! Ole jelles kindel. Aga nüüd otji ta ülesse! (Ära aeda.)

Pärt (lööb meeleheitel enda otsaesisele). Sina igawene kaabak! Näru! kelm! (Suuremeelselt.) Olgu, ma tunnistan talle kõik! Kõik tahan ma pühalikult — (Tuleb uuele mõttele.) tagasi ajada! Kui juba' siis juba! Ma salgan kõik maha!

Milli (tuleb wasakult korwiga). Noh, kuis on? Kas ma üksi pimedasse jääkeldrisse pean minema?

Pärt (kogu järgnewa kõne taha, kuid kartlikult ümber waadates, et keegi ei tule). Jätke mind rahule! Wõi teiega ühes alla keldri? See puudus weel!

Milli. Nonoh — mis siis lahti on?

Pärt. Kurat on lahti!

Milli. Kas keegi midagi märkas?

Pärt. Muidugi märkas. Egas inimesed pimedad ole.

Milli. Di-jah — kesse märkas?

Pärt. Mina!

Milli (naeddes). Ah nõnda, teie?!

Pärt. Muidugi. Kas ma wiist ei näind?

Milli. Te olete ju päris —

Pärt. Minuse pole teil midagi ette heita. Wõiksite endid küll weidi häbeneda. —

Milli. No on teil aga jutt. See olite ju —

Pärt (järsku). Üks kama kõik, kes see oli. Kui ma ainult selle kaabaka kätte oleks saand, ma oleks ta lõmmi lõõnd. Aga ma olin kogu öö Jüri pool, mängijin kaarte ja — ja — Andres on juba teist nädalat linnas haige ja sulane sõitis teda waatama ja —

Milli (ei saa aru). Kuidas? Mis juttu te —

Pärt. Mis? Aga see pole ka mõhkugi teie asi! Ainult — ma ei sallin sarnaseid asju oma majas! Minu majas peab kord walitsema! Ma ütlen teile, firewase pihta — (Nias kuulda Liisa häält.)

Pärt (kuulahtab, saab aru Liisa häältest ja jookseb ruttu keldrist majja).

Milli (wahib talle awajuuljärele). Wat kus kawaleer! Noh — see on aga wähemalt midagi uut! (Wajafult majja.)

Viisa (hingeldades aiaft.)

Klaara (järgneb talle).

Viija. Aga ma ei saa sellega kuidagi toime! (Wiekub meeleheitel pingile.) Mu jumal küll, ma ei uskund, et see nõnda raske on!

Klaara. Näha on, et teiega midagi ei saa pääle hakata.

Viija (püsti hüpates). Aga ma pean selle peegliga selgusele jõudma! Mafsku mis mafjab! (Jookseb aeda.)

Klaara. Päh — kui koomiline! (Tahab minna majja.)

Drwik ja **Taaf** (tutewad talle ukjel wastu).

Drwik. Kuidas ja ometi ümber jooksjed — säe oma juuksjed wähemalt korda!

Klaara. Olen enda jaoks ilus küllalt. (Majja.)

Drwik (Jaagule). Teie tahate minuga rätkida? Siin olen ma aga uudishimulik, sest ma arwajin, et teie üldse ei räägi. Wast üks paberojs?

Taaf. Ei. Perenaine on teie pääle kuri.

Drwik. Mis?

Taaf. Jah. Teie ja teie plära pääle. Ma saadan ta kohe siia, las reagib ise. (Aeda ära.)

Drwik (sõnatu). Mis see siis on? Dige tore wend! Ja kõneleb kah weel!

Viisa (tuleb aiaft). Warem annan alla. (Istub wäsinuna pingile.)

Drwik. No-noh — mis see siis on? Nõnda kurb?

Liisa. Eks oma wäitjed mured ole igaühel, Drwiku-härta.

Drwik. No-noh, ilm on jumalikult ilus, hein kuiwab, rufis ja taer on hääs seisuforras —

Liisa. Aga majas pole tōik hääs seisuforras.

Drwik. Kuidas nii?

Liisa. Šelge siis iše, härta Drwik — te olete ju tudeerind mees — kas te usute seda, et meie peegel petab?

Drwik (wilitab). Uhaa!

Liisa. Wōib see wōimalik olla?

Drwik. Olete te midagi — mǎrgand?

Liisa. Weel mitte, aga see wōib tulla.

Drwik (üllatatud). Wǎlk ja pauk! (Endamisi.) Oli sel wanamehel siiski õigus? (Kōwasti.) Kuidas te seda arwate?

Liisa (ohtab). Inimesjed reagiwad Pǎrdist tōikšugu asju, aga peeglil pole ühtki plekki.

Drwik. Wōi nii on lood!

Liisa. Peaks kuidagi peeglit järele katsuma!

Drwik. No kuulge — see on wast üks idee! See oleks pidand teil ammu pähe tulema.

Liisa. Aga ma ei saa sellega hakkama! Ma ei leia ühtki meest, kellele musu anda.

Drwik. No see ei peaks ju nii raste olema! (Waatab luurawalt maja poole ja seab siis end posituuri.) Waadake siis forraks mind!

Liisa (taipamata). Mis jaoks?

Drwik. Ma olen ju nagu sündind katseoinas!

Liisa (hirmunult). Teie? (Astub instinttiwšelt sammu tagasi.)

Orwik. Aga palun, te hirmute ju päris ära. Miks siis? (Wõtab taskust peegli, et oma formalifus wäljanägemises weenduda.)

Liisa. Jumala pärast — te olete ju naise-mees! —

Orwik. No ja siis?

Liisa. Ja teie pääle poleks ma kunagi julend mõelda.

Orwik. Sellest ei saa ma aru.

Liisa. Jumala pärast — mis teie proua ütles! —

Orwik. Kui ta seda teoda saab, see oleks hirmus! Aga ta ei pruugi sellest midagi teada! (Waatab maja poole ja ligineb Liisale.)

Liisa. Jumala pärast, jääge minuist eemale!

Orwik. Ma tahan ju teid waid abistada. Praegu oli ju teil jumalik plaan imepeegli järelproowimiseks —

Liisa. See pole minu idee, see on teie proua oma!

Orwik. Seda parem! Mida tahate siis weel paremat. Kui mu naine teile sellast nõu annab, siis ei tohiks te jugugi wiivitada. Mina omalt poolt pole ühtki naise soowitust nii häälmeel le täitnud, kui käesolewat.

Liisa. Ei, ei, ma ei wõi! Teie proua —

Orwik. Ah jumal — meie toimime ju tema soowituste järele!

Liisa (tasa). Arwate?

Orwik (kindlasti). Noh, kuidas on?

Liisa (pääle sijewõitluse). Aga ainult põsele!

Orwik. Põsele? Ma arwan — sellest küll peegel plekki ei saa!

Liisa (hirmul.) Aga teie ei kõnele sellest kellelegi?

Drwik. Kuidas ma seda wõiksin?

Liisa. Oma prouale ka mitte?

Drwik. Selle pääle wõite mürki juua.

Liisa. Olgu siis — jumala nimel.

Drwik (haarab ta finni ja suudleb teda kaudu).

Liisa (tõukab ta instinktiivselt eemale ja annab talle lastuwa kõrwalopsu). Niisugune kaabakas!

Drwik (tardub awasuil, põste finni hoides).

Soo — seda tegite aga hästi!

Liisa (jookseb seinariiu li juure ja wõtab peegli, kuid ei julge sisse waadata).

Jaak (astub kõrwaile ajal talli takka nähtawale).

See läks nigu rusikas silmaauku!

Drwik. Mis? Nüüd muutuvad ka talunaised juba problemaatiliseks. Isjand hoidku — on sellel aga küüned! (Tahab sjestuda uksest wajakul.)

Klaara (tuleb wastu mehele, kes põste finni hoiab). Mis sul siis wiga on?

Drwik. Hambawalu.

Klaara (Liisale). No, kas te leidsite kedagi?

Liisa. Muidugi. Aga nüüd ei julge ma peeglisse kaeda. Oh jumal küll!

Klaara (uudishimulikult), Kuidas siis läks kah?

Liisa. Ma andsin talle ühe wastu kõrwu.

Klaara (tõhusalt). Kõrwaile? Hahahaha!

Ja ta leppis sellega! Ahahaa!

Drwik (ärritatult). No mis ja hirwitad!

Klaara (mehele seletades). Ma andsin talle nimelt nõu peegli lugu järele proowida ja eimehele wastutulijale musu anda — aga ta suks sai see eesl nüüd ühe kõrwaile. Kes see igawene tobu oli?

Jaak (rahulikult). Teie mees.
 Drwik. Inimene — olete te kuradiist?!
 Klaara (karjudes). Kes?
 Jaak. Koh — ta hoiab ju põste pihus.
 Liisa. Egas' mina selle pääle tulnud!

Klaara (läheb rusikas kätel oma mehe poole).
 Sina, sina! —

Drwik. Nonoh — aitab mulle juba ühest küll!

Klaara (wihaselt). Tupp! Silmapilk! Ja pati oma asjad kokku. Me sõidame weel täna!
 (Jookseb huludes majja.)

Jaak (naeratab tasa).

Drwik (Jaagule). Nüüd kõnelete juba liiga palju. (Wajakult majja.)

Jaak. So sellest oleme siis lahti.

Liisa (hoiab ikka weel peeglit täes, wajub pingile, nuttes). Ma ei tihka kaeda!

Jaak. Mis san'd, waata aga rahulikult jisse.

Kaugas (tuleb Pärdiga aiaast). Liisa — jiiin toon ma sinu juure ühe alandliku patukahetseja,

Pärt (rõhutult ja tasa). Liisake — ma proowijin truuduse murdmist.

Liisa (samuti). Mina ka, Pärt.

Pärt (hirmunult). Sina ka?

Liisa. Jah. Ainult peegli pärast.

Pärt. Mina ka. Aga jumala pärast, Liisa — mis sos' tegid?

Liisa. Andsin Drwiku härrale ühe musu ja kõrwalopsu kah.

Pärt. No kuule!

Liisa. Ja mis jina tegid?

Pärt. Ma — ma andsin Millise ühe —
 Liisa. No kuule!

Pärt (Kaugasele). Eialul aitab sellest. (Liisale.)
 Ma enam ei tee, Liisa! (Langeb talle taela.)

Liisa. Mina ka mitte, Pärt.

Pärt. Anna mulle andeks, Liisa.

Liisa. Anna ja mulle ka, Pärt.

Kaugas (tasa endale, rahuldatusena aeda pöördudes). Nõnda siis! (Ära.)

Liisa (uudishimuga). Ja nüüd, Pärt —
 nüüd võime siis peegliga proovida. (Waatawad
 sisse, suurima imestusega.) Mi-ii-s? Mitte kedagi?

Jaak. Berenaine — see pole ju õige peegel.

Liisa ja Pärt. Mi-ii-s?

Jaak. See on järelehtu. (Tõmbab põuest
 ühe wana samasuguse peegli.) Siin on õige peegel.
 Uuatab selle neile.)

Liisa (wõtab selle wäriledes wastu ja waatab
 ühes Pärdiva sisse). Essuke! (Waatab pilguis Pärti,
 siis Jaaku.) See on ju otsast otsani plekke täis!

Pärt (tah imestanult). Sa rabaraiesmit —
 see on ju päris pigimust. Üks suur plekk on
 terve see peegel!

Jaak. Wõi weel! Kolm inimese iga on
 ta üle eland ja ei peaks weel plekifine olema!
 (Rahulikult pääd raputades). Noh, mu wanad arm-
 sad — sehahest suurt imet ilmas pole!

E s r i e.

Lõpp.

Maarahva elust

- Minister suvitamas. Nali 3 v. Tegelasi: 5 m. 2 n.
Minister kodukülas. H. Turp. Nali 3 v. 11 m. 2 n.
Vargad. R. Blaumann. Nali 2 vaatuses. 5 m. 3 n.
Jääminek. M. Halbe. Draama 3 vaatuses. 4 m. 3 n.
Veendund poissmehed. E. Linde nali 3 v. 4 m. 3 n.
Näitejuhi äpardus. Laulumäng 3 vaat. 3 m. 3 n.
Armsam kõigist kodutalu. Laulum. 3 v. 5 m. 4 n.
Jaanipäev. J. Metua draama 3 vaatuses. 5 m. 4 n.
Mikumärdi. H. Raudsepa komöödia 5 v. 6 m. 6 n.
Sangaste Juss. Kivilombi Intsu jant 2 v. 4 m. 2 n.
Kingsepa hurtsikus. Nali 2 vaatuses. 6 m. 2 n.
Suur-Härgvere saatkond. Nali 1 vaat. 5 m. 3 n.
Hävitatud isatalu. Kurbmäng 5 vaatuses. 5 m. 5 n.
Sadamas. G. Engeli draama kolmes vaat. 4 m. 2 n.
Kaluri tütar. Nali lauludega 3 vaatuses. 6 m. 2 n.
Luigelaane postimees. Laulumäng 3 v. 6 m. 2 n.

Naisseltsidele

- Valge daam. F. Renk. Nali 1 vaat. Tegelasi: 5 n.
Ületrumbatud. E. Linde nali 1 vaatuses. 1 m. 3 n.
Preili Freschbolzen. C. Viebigi kom. 1 v. 2 m. 9 n.
Sõja-eal. Kitzberg-Pappel. Naljamäng 1 v. 1 m. 9 n.

Tuletõrjeseltsidele

- Läbi suitsu ja leekide. Draama 2 pildis. 5 m. 2 n.
Äpardund tulehäire. Naljamäng 2 pildis. 4 m. 2 n.

Nr. 1588.

Wooruslit elumees

Rahjamäng 3 waatuses. Ninetel Paul Pinna.

Tegelased.

Julius Seibold — wabrikant.

Regine — tema naine.

Gerti — nende tütar.

Maks Stiiglits — Seiboldi äriosanik.

Maria Rainer.

Walter Riiman.

Heino Fellner.

Hilda } Gerti sõbrannad.

Walli }

Anna — teenija Seiboldi juures.

Autojuht.

Tegewuspait — Tallinna.

Neg — olewit.

T ä h e l e p a n u !

Näidendi ettekandmiseks saab Dawet Mutšu teatriraamatukogust mängimisloa ja tegelastele wastaw arw raamatuid. Samuti on saadawal „Mängujuht“, milline sisaldab üldiseid tarwilikke juhatusi lawastajaile ühes lawaplaani ja rekwiisitide loetlusega.

Sisuseletus.

Wabrikant Seibold tahab oma tütarit Gerti äriõjanikule Maks Stiiglitšile mehele panna. Gerti on aga ettevõtnud ainult „wooruslikule elumehelale," kes midagi kogend, mehele minna. Nüüd peab Maks, kes armastusasjus päris wõhik, wabrikant Seiboldi ettevõttel ja õhutusel „wooruslikuna elumehena" esinema. Kuidas wõhik selle läbi wiib — hästi pealegi weel, ja kuidas ta Gerti käe saab — selle aine käsitlese huwitatavust garanteerib nimetatud näidendi juur menu.

Käesolewa pääraamatu kui ka osade ära kirjutamise on keelatud.

Esimene waatus.

Lawa. Wäikefodanline tuba.

Anna (elawa loomuga teenija katab kohwilauda, laulab oma ette mõnd tuttawat wiisi).

Regine (pahemalt poolt). Pst! Aga Anna! Ärge nii waljusti laulge! Teate ju — mu mees magab weel.

Anna. Ah, wabandage, proua!

Regine. Waenefe — tuli alles kell neli hommikul koju. Tal oli tähtis äriline istang.

Anna. Aha! (Eeskojas kõlistatakse.)

Regine. No mis sääl jälle on? Waadake kes sääl on — aga tasem — tasem!

Anna. Olen seda juba! (Kitiwarwul ära, tuleb kohe jälle.) Wäljas on keegi autojuht. Ta tahab härra Seiboldiga isiklikult rääkida.

Regine. Autojuht? Astugu sisse.

Anna (ussel). Astuge sisse.

Autojuht (tuleb paremalt poolt). Hommikust!

Regine. Mis te minu mehelt soowite?

Autojuht (weidi kohmetult). Ah, teie oletegi proua? — noh, ma wõin siis pärast weel kord tulla.

Regine. Kas teie mulle ei wõi öelda, milles asi seisab?

Autojuht. Mits mitte! . . . Ma sõidudasin täna öösel härra Seiboldi ja täna hommikul leidsin ma autoost ühe asja mida härra Seiboldile tahsin tagasi anda.

Regine. Mis asi see siis oli?

Autojuht (toob naisterahwa käekoti nähtawale).

Siin — see käekott.

Regine (waatab inestanut käekotti). See on ju naisterahwa käekott!? Seda pole kindlasti mitte minu mees kaotand.

Autojuht (naerab). Ei, tema mitte — aga see preili, kellega härra sõitis.

Regine (taswawa inestusega). Preili? Lubage — minu mees sõitis siis täna õösel kellegi preiliga?

Autojuht. Jah Raekoja platsil astusid mõlemad minu sõidukisse seal on minu harilik seisukoht. Aga Teil ei pruugi seepärast halba mõelda — see preili oli härra õetütar.

Regine. Wõi, nii! Härra õetütar!

Autojuht. Jah — vähemalt ütles preili härra Seiboldile aina „onuke ja „onuke.“

Regine. Hea küll! Hea küll! Wõtte minna — —

Autojuht. Kuidas siis leiurahaga jääb?

Regine. Ah soo! (Annab raha.) Siin!

Autojuht (waatab raha). 25 senti? Oleksin pidand selle käekoti iisklikult härra Seiboldile ära andma. Ta oleks kindlasti vähem kiski olnud! (Ära.)

Regine (wihaselt). See on juba liig. Noh, oota — seda pead sa tunda saama. (Ähwardawalt kätega paremale poole ette ulse poole wehkides.)

Anna (kes kogu seda etteastet lõbusa kahjuröömsa näoga päält oli waadand, kihistades). Aga, proua, mitte nii waljusti! Härra magab ju weel!

Regine (wihaselt). Tee, et sa wälja saad!

Anna (minnes omale). Noh, täna läheb trall lahti.

Regine (awab käefoti). See lõhn! Hirmus!

Julius (paremalt poolt). Hommikust, Giineke.

Regine (peidab käefoti).

Julius. Wabanda, et ma sind nii kaua eine pääle oodata lasin, aga istang festis täna öösel weidi kauem. Oli wiist juba kaks, kui koju tulin?

Regine (etteheitena). Kell oli neli!

Julius (imestanult). On see wõimalik!? Kuidas aeg läheb! Aga nüüd tahaks ma einet wõtta — mul on hiiglanälg. (Istub sööma.)

Regine (kõlistab). Kellega sul siis õige see eine istang oli? (Istub lauda.)

Julius. Kas ma sulle sellest ei rääkind?

— Sellega — noh, kuidas ta nüüd oligi — see

— Nõmmik — jah, Nõmmik ja pojad, Tartust.

Aнна (toob einet). Tere hommikust, härra Seibold!

Julius. Tere, Anna!

Regine. Soo, soo — wõi Nõmmikuga olid ja koos! Kes see Nõmmik õige on?

Julius. Kena mees! Olesin teda meie poole palund, aga treppidest käimine on talle piinaks. Pole imestada: tema wanaduses — ta on juba üle seitsmekümne.

Regine. Ja siis wõis ta weel sinuga kella heljani hommikul koos istuda?

Julius. Jah, eks ole imestuswäärne! Aga ma ütlen sulle, jellel mehel on weel wärskust — see on midagi uskumatut!

Regine. Aga ja ütlesid alles wähe aja eest: ta olla wana ja abitu?

Julius. Jah — päewal! Aga öösel —

ei wõi teda ära tunda! Ja iseäranis kui küsimus ärisse puutub, siis ei tunne ta wäsimust. Ja kella nelja ajal tahtis ta ikka weel edasi — jatkata! Aga seal wõtsin ma auto — panin ta autosse — ja wiisin koju.

Anna (kes toidud lauale pani, oli Seiboldi walet tagasihoidliku naeruga päält kuuland, nüüd purskab naerma ja läheb ära).

Julius (waatab talle imestanult järele). Mis sel Annal wiga? Rumal hani? Jah — millest me praegu rääkijime. (Söök.)

Regine. Autoost!

Julius. Öigus, autoost jah! (umbuslikult.) Ma ei mõista: ja tunned äkki nii suurt huwi minu äriliste asjade wastu?

Regine. Sugugi mitte. Ma tahtsin ainult teada, kas härra Nõmmikuga — kokku leppijid.

Julius. Peaagu!

Regine. Soo, soo!

Julius. See asi, oleks weel täna hõsel lõpulistult joonele läind, aga ma olin liig wäjäind.

Regine. Soo! Soo!

Julius. Ma palun — kell neli! Aga weel paar niisugust istangut — ja asi on tehtud.

Regine. Soo! Soo!

Julius (umbuslikult jätab söömise). Tead sa, ja teed mind närwiliseks oma igawese „soo, sooga.“ Mis sinuga õieti on?

Regine. Midagi! See on mulle wõõras-taw, et Sinu wana äriõber naisterahwa käekoti autosse unustab. (Näitab käekotti.)

Julius (ehmub). Di jeh! (waljusti.) Ja ei usu wiimati, et wana Nõmmik niisuguse käekotiga ümber rändab?

Regine. Ei, ma ei usu tänast pääle üldse enam midagi! (Tõuseb.) Ma ei usu ka sinu õiseid istanguid, wanade ärisõpradega, — ja kui sul tulewikus weel niisugune istang peaks olema, siis tahan ma esmalt kindlustust saada, kas niisugune ärisõber üldse olemas ongi!

Julius. Aga Giineke!

Regine. Ära püüa end süütaks teha! Sellega ei ole sul minu juures õnne!

Julius. Mulle näib see ka nii olevat!

Regine. Ma saan ju kohe aru, kui sa mulle luiskad!

Julius (otsetõhjeselt). Näed nüüd, misjugune aus loomus mul on.

Regine (tõrjuwalt). Mitab juba! Aga tulewikus — kui sa minu pääle rõhku ei pane — siis tee seda vähemalt oma täiskaswand tütre pärast.

Julius. Õigus! Selle unustajin ma jootuks.

Regine (imestanult). Kuidas?

Julius. Ma mõtlen — et ta täna koju jõuab — seda oleksin peaaegu unnstand. Millal jõuab rong siia?

Regine. Ühe tunni pärast, seepärast ruttu oma einega. Sa tuled ju ühes jaama?

Julius (haawatult). Kuidas wõid sa seda weel küsida? Kuna ma ometi nii meie lapse kojutuleku üle rõõmustan! See oli mulle raske küllalt, teda terweks aastaks Riiga lubada. (Tõuseb, paneb suitsu ette.)

Regine. Noh, minu wenna majas oli ta kindlais kätes.

Julius. Muidugi, muidugi! Aga nüüd ei laje ma teda enam ära!

Regine. Sa unustad, et Gerti mehelemise eas on! Ta on juba noor daam!

Julius. Kuidas võiksin ma seda unustada! Kuid ta võib ka väga hästi siin linnas mehele minna. Küllap ma talle juba kohase leian.

Regine (pillawalt). Sina? — Noh, sellest saab wast hülkaw partii.

Julius. Palun väga! See peab mees olema põhimõtetega, kindla iseloomuga, soliidne ja truu.

Regine (pillawalt). Nagu sina ise?

Julius. Ja muidugi! See tähendab, ta võib isegi weel truim olla! Ja kui sa teada tahad — mul on juba üks tema jaoks kindlalt filmaringis.

Regine (nagu waremalt). Seal olen ma tõesti uudishimulik!

Julius. Isegi sinul ei oleks midagi tema vastu! See on nimelt — — —

Anna (tormab paremalt poolt tagant sisse, ärritatult). Armuline proua — ah wabandage — härrased — ta ongi juba siin! Praegu sõitnud nad autos ette!

Regine. Kes siis?

Anna. Noh, armuline preili!

Julius. Mis? Juba nüüd? Rong ei olegi weel sisse sõitnud.

Regine. Autos?

Julius (läheb rõdule ja waatab paremalt poolt). Tõepoolest! Sää! seisab auto ukse ees.

Regine. See on aga imelik!

Gerti (tuleb paremalt poolt). Emake — mu armas emake! (Kaisutus.)

Regine. Gerti! Mu armas laps!

Julius (lütkab Reginet kõrwale, asub kestele). No, noh — jäta ta mulle ka wäheks ajaks. Ma olen oma lapse juures niisama 50 protsendiga kaasosanik.

Gerti. Siin ma olen! Minu hea isake! (Kaisutab ja saab sel kombel kestele.) Noh, mis teie nüüd ütlete selle üllatuse kohta? Tore näen ma wälja, mis?

Regine. Tõepoolest! Ma olen päris keeletu.

Julius. Sa tuled Läti päälinnast a-toga koju?

Gerti. Jah, mõne tunniga olime siin! Suurepärane sõit.

Anna (korjas wahepääl sööginõud kottu). Ma toon kohe preili asjad üles.

Gerti. Jätke, Anna! Mis jaoks on mul siis autojuht?

Regine ja Julius. Sul on autojuht?

Gerti. Ja missugune weel? Sää! ta ongi!

Heino (paremalt poolt; noor, elegant härra).

Gerti (tutwustab). Minu sõber Heino Tellner — minu ema!

Heino. Lõpmata õnnelik!

Julius (kõrwale). Mis see siis tähendab — sõbra on ta omale kah ligi wõtnud?

Anna (on patid ära wiind, tuleb tagasi, wiib nõud ära ühes käefotiga).

Heino (astub Regine juure suudleb kätt). Armuline proua! (Gerti poole.) See on tõesti teie proua ema? Ei ole wõimalik! Ma oleksin armulijst prouat preili wanemaks õeks pidand.

Julius See mees mõistab!

Regine (meelitatult). Do — minu härra — komplimendid! — (Pöörab häbelikult kõrvale.)

Julius. Sääluures näeb ta wälja, nagu ta oma wanaema.

Gerti (edasi ejitelles). Ja siin minu isa!

Heino (kummardab).

Julius. Müüd imestate küll? Mind pidasite wiist kindlasti nooremaks wennaks?

Heino ja Gerti (naerawad).

Heino. Härra Seibold — armuline proua teie imestate wiist küll, et ma wõõrana nii ilma milletagi majja kufun?

Regine. Aga jugugi mitte! Hoopis selle wasta: oleme üliõnnelikud — eks ole, Julius?

Julius (tagasihoidlitult). Seda küll, kuid ma ei wõi alata, et see mulle jüiski weidi ootamata tuli.

Gerti. Aga isa — see oli ometi härra Fellneri poolt lõpmata kena, et ta mind oma autos jüia tõi.

Heino. Ja — mul on au juba pikemat aega teie preili tüdart tunda. — (Reginele.) Ma käin Riias jageli teie wenna pool ja teile, härra Seibold, ei tohiks minu nimi ka üsna tundmata olla, minu isa seisab mitmed aastad teiga lähemas äriühenduses.

Julius. Ah, Teie olete kaubanõunik Fellneri poeg?

Heino. Ja muidugi!

Regine. Aga wõlke ometi istet, härra Fellner.

Heino. Wäga armastuswäärne. (Stub.)

Julius. Siis olete muidugi oma isa äris tegewuses?

Heino. Do, ei! Üruga ei ole mul midagi ühist! Mis jaoks ka? Minu härra isa on väga wirt, ta töötab hommikust hilja ööni ja ja teenib nii häbemata palju raha —

Julius. Noh — ja teie?

Heino. Ja mina annan seda wälja.

Julius (tuwalt). No ja, teil peab ju ka mingi tegewus olema! (Kõit naerawad.)

Heino. Ma pean seda koguni sotsiaalseks tarwiduseks et hoida ära liig suurt tõusu isa rahapungas.

Julius (tuwalt). Ja muidugi! Liig suur kapital tarwitab liig palju asjata ruumi.

Heino. Aga teie ei tohi mitte arwata, et ma jääljuures tühja tuult tallan.

Gerti. Do, hoopis selle wastu! Härra Zellneril on omad suured ülesanded. Ta on kuulus tenisemängija ja elufutšeline purjetaja —

Julius. Aha —!

Gerti. Purjejahil, isa! Moodsate tantsude ilmameister — ta sai esimese wõidu tantsuwõistlustel.

Julius (piltawalt). Hiigla areng!

Gerti. Jah — härra Zellner ajutas Riias „Foxrott-klubi.“

Julius (raputab piltawalt Heino tätt). Selle eest olen ma teile surmani tänulik.

Heino. Ja — teie preili tütar ja mina oleme juba nii palju koos tantsind!

Julius (fõrwale). Ülim aeg, et nad jälle üksteisest lahti tantsiwad.

Heino (Gertile). Hirmus kahju, et teie Riias lahkuma pidite, armuline preili. Nii hääd naispartneri ei leia ma nii pea.

Julius. Teate mis? Ma saadan teile Riiga oma tütre ajemele — mõneks nädalaks — meie mammi. Kuida oleks Giineke? (Teeb toomilisi tantsuliigutusi.)

Regine (pahaselt). Jäta need rumalad naljad! (Wäga sõbralikult Heinole.) Kas ma tohiks teile midagi pakkuda? (Tõuseb.)

Heino (tõuseb). Balju tänu, armuline proua, aga ma tahaks esmalt oma auto ulu alla wiia ja enda riided wahetada. Kõige parem wõõraste-maja on siin wiist „Kuld Lõwi“?

Julius. Ah, teie mõtlete siis pikemaks ajaks siia peatama jääda?

Gerti. Aga muidugi! Meie ei wõi ometi härra Zellneri kohe minema saata.

Regine. Ei mingil tingimisel!

Julius. Ja muidugi! Mul oli juba hiiglahirm, kartsin, et kohe minema lähete!

Heino (Juliusete). Uguses oli mul küll see mõte — aga kui teie nüüd mind nii südamlikult jääda palute, oleks see minu poolt tõesti wäga wiisakuseta — ja päälegi ei ole mul ka midagi tähtsamat ees.

Regine. No waadake! Siis tohin teid küll täna õhtu eineks enda juure paluda?

Heino. Wäga armastuswäärne!

Julius (tõrwale). Noh, selle eine tahan sulle hästi ärapipardada.

Heino. Aga nüüd lubate, et lahkun, (Gertile.) Armuline preili, kuidas oleks pärast ühe partii tenisega?

Gerti. Ah ja! Oleks wäga kena! Ma ootan Teid!

Heino (jumalaga jättes). Armuline proua!

Et niisugusel armastuswäärstel neiu, nagu preili Gerti, ka üks armastuswäärne ema peaks olema, oli mul algusest pääle selge, aga nüüd, kus ma teid isiklikult tundma õppisin, nüüd olen ma tõsiselt üllatatud! (Suudleb Regine kätt.)

Regine (üliõnnelikult). Aga härra Fellner!

Julius (förwale). See andis talle nüüd selle wiimase paugu!

Heino (Juliusesele). Härra Seibold!

Gerti. Nii siis, nägemiseni!

Heino (ära paremale poole taha, daamid saada-wad teda kuni ukseni).

Regine (waimustatult). Taewalik inimene! (Istub suitsetamislaua paremale poole.)

Gerti. Eks ole, ema? Armas pois.

Julius. Mis? Armas pois. Laistworst on ta!

Regine. Aga Julius!

Julius (Reginele). Sina — muidugi oled õnnelik, et ta sulle igawäwaseid meelitusi ütles nüüd sulad õnne pärast ega saa aru, et see ainult lihtne meelitamine oli!

Regine (pahaselt). Jäta oma rumalad naljad!

Gerti. Ja muidugi, isa! Isegi mina pean ütleva —

Julius (Gertile). Sina ole päris wai! Ja ütle mulle, kuidas tuled ja sellele, wõõrast inimest minu majja tuua? Mis ajast on see wiisiks, et noor tütarlaps noormehega, päise päewa ajal üksinda autos, mööda ilma ringi sõidab?

Regine. Igatahes wiisakam, kui mõni wanamees öösel üksinda noore tüdrukuga autos ümber ajab!

Julius (tuiwalt). See ei puutu asja!

Gerti. Ma ei saa aru, isa, mis selles siis on? Nendest wäikekodanlikest waadetest oleme juba ammu üle saand! Lõppude lõpuks ei ole ma enam kooliplika, kes ema sabas ripub. Kui sina minust rumalat, lolli hanekest tahtsid teha, siis ei oleks pidand ja mind wälismaale saatma! (Istub pahemale poole.)

Julius. Roh — nagu näha, oled end wälismaal hästi täiendand.

Gerti. Ja, et härra Fellner mind austab, — leian ma loomuliku. Olen ometi meeldiw tütarlaps! —

Julius. Taga paremaks lugu läheb! Nagu näha, oled ja seda noorjanti armastama hakand?

Gerti (põlgawalt). Armastama! Millised wananend waated sul on, isa! Kes armastab weel tänapäewal! Aga ma pean awalikult üt-
lema, et ta mulle meeldib. Ta on kauni wäli-
musega ja hästi kaswatatud, moodne inimene,
tal on kombed . . .

Regine. Ja väga hääd kombedki!

Gerti. Ta on huwitaw — on elumees —

Julius. Seda ta weel! Jumal teab, kui palju armuromaane tal juba olnud!

Gerti. Ah — terve kuhhi! Ta ei salga seda sugugi! Teie ei wõi endale kujutella, kui pööraised kõik naised tema järele on.

Julius. Ja see meeldib sulle?

Gerti. Aga muidugi! See ongi, mis teda huwitawaks teeb. Ja päälegi on see mulle väga meelitaw, et niisugune mees, kelle järele kõik nagu hullud — just mind jumaldab.

Julius. Noh, — peab ütlemä — toredad waated.

Gerti (tõuseb). Mu Jumal! Aga seda ütlen ma sulle kohe: kui mina üldse kord mehele peaks minema, siis ainult niisugusele, kes midagi läbi eland on. Usu mind, isake, nendest saavad kõige paremad abielumehed! Nii isake, ära tee nüüd-nii haput nägu, weel ei ole asi sugugi nii kaugel. Ja nüüd lähen ümber riietuma. Nägemiseni! (Pahemalt poolt ära.)

Julius (waatab talle lollilt järele, siis Regine poole, kes wõidurõõmsalt naerab). Noh, mis sa ütled oma tütre kohta?

Regine. Mina leian, et tüdrukul on õigus.

Julius. Noh — nüüd on asi korras!

Regine. Ja muidugi! Mul on tarwis ainult sinu pääle waadata. Sa oled ju elaw tõendus tema waadetele. Sa olid kord eeskujulik peigmees — kui meie abiellusime, ei osand sa kolmeni lugeda, aga nüüd hakkad omil wanul päiwil weel elumeesest mängima.

Julius. Ah, see ei puutu asja!

Regine. Teed böösel salaja autoga sõite.

Julius (meeleheitel). Täewane Jumal, tule ometi kord sellest autost maha!

Regine. Pean ütlemä, et ennem juba sellane mees, nagu härra Fellner, mulle armsam on, — tema teeb oma rumalused juba enne pulmi ära.

Julius. Kas sa tõesti niisugusele tuuletalajale Gerti tahad anda?

Regine. Aga miks siis mitte?

Julius. See on võimatu! See ajaks kõik minu plaanid nurja.

Regine (imestanult). Sinu plaanid? Ah õigus! Sa kõnelejad midagi sellesarnast juba — ehk oled nii armas tutwustad mind nendega lähemalt.

Julius. Meeleldi! (Istub suitsetamislaua juure.) Mina ei taha wäimeest, kes tenist mängib ja foksi tantšib, waid meest, kes ka äriist midagi teab, ühte solliidi tublit, usalduswäärset inimest, kelle hoole ma rahuliku südamega oma lapse ja oma wabriku wõin usaldada.

Regine. Ja see oleks?

Julius. Minu äriosanik!

Regine (pittawalt). Härra Stiiglits? Sinu endine raamatupidaja?

Julius. Jah! Raamatupidajana algas ta minu juures oma tegewust! Ja et ta tubli ning edasipüüdja inimene oli, sai ta ärijuhiks, siis äriosanikuks ja nüüd saab ta minu wäimeheks ja jina pead mulle selles abiks olema!

Regine. Ma ei mõtlegi seda olla!

Julius. Soo — ja miks siis mitte?

Regine. Miks? Sa küsid weel? Juba see suur wähe aastates. Gerti on wähemalt 15 aastat temast noorem!

Julius (rahulikult). Mul ei oleks midagi selle wastu, kui jina minuist 15 aastat noorem oleksid.

Regine (tõuseb). See ei puutu asja! (Läheb temast mööda pahemale poole.) Härra Stiiglits on just wastand sellele ideaalile, millisena meie laps omale eeskujuliku abielumeeist kujuteleb. Tal ei ole wälimušt —

Julius. Seda ei wõi just öelda! Pisut kõwerad jalad —

Regine. Tal ei ole häid kombeid —

Julius. Ah — et ta sinu käsi ei suudle!

Regine. Kümne aasta jooksul sööb ta igal pühapäewal meie juures lõunat ja täidab oma kõhu nii täis, et kõik nõöbid westi küljest rebenewad ja selle aja jooksul ei ole ta mulle ühtki dienuppu toon! . . .

Julius (pilkawalt). Kuidas wõid nii wäiklane olla.

Regine. Wõid sa enesele kujutella, et härra Stiiglitsi mõni naine kord armastand on? Mina mitte! (Läheb afna juure.)

Julius. Oh sa helde taewas! Kui meie tütre pääkest niisugused pöörased waated täidawad, siis on see wabandataw: ta on alles üheksateistkümnepäevane — aga kui sina oma wanaduses weel niisugust lollust kaasa teed —

Maks (tuleb). — Tere, härra Seibold! Teid ei ole täna äris nähagi, olete wiist jälle hilja koju tulnud, he?

Julius. Pst! Olge ometi wait! (Teeb salaja märku ja näitab Regine pääle.)

Maks (näeb Reginet). Ah — teie, proua Seiboldi!

Regine (lühidalt). Tere hommikust, härra Stiiglits! (Waatab teda halwatspanewalt ülevalt alla, naerab pilkawalt ja pöörab jälle afna poole.)

Maks (tasa). Mis siis teie prouaga on?

Julius (tasa Maksile). Olge natuke tema wastu armsam, öelge talle midagi meelitusjeks!

Maks (imestanult). Mis siis? Mis on siis juhtund? On tal sünnipäew?

Julius (teeb meeltheitwa liigutuse, siis waljusti Matjile). Mis Teie ütlete, Stiiglits, kuidas minu Giineke täna jälle wälja näeb?!

Maks (waatleb Reginet üle näpitsprilli, siis kuiwalt.) Paha, wäga paha! (Läheb ta poole.) Mis on siis, proua Seibold? Olete jälle tublisti wihastand? Seda ei tohiks teie aga mitte! Siis näete ikka kümme aastat wanem wälja!

Regine (wihajelt). Olete wäga armastuswäärne, härra Stiiglits! (Ära minnes). Tola! (Pahemale poole taha.)

Julius. Stiiglits! Teie olete hirmus inimene!

Maks. Kuidas nii?

Julius. Kuidas wõib ühele naisele niisuguseid asju näkku öelda!

Maks. Ma ei mõtelnud selle juures midagi halba — ja teie proua näeb ka tõesti wana wälja!

Julius. Seda ma tean! Kui teie teaks, kui palju ma ta pääle remondiks olen kulutand.

Maks. Noh, waadake! Aga rahustuge, küll ma selle jälle hääks teen! Müüd on mul tähtsamate asjade üle kõneleda. (Tõmbab ühe firja wälja.) Siin kirjutab C. M. Schürmann Walgast: „Silmaspidades teie pakkumist 12 šp., palume meile teatada“. . . (Pooleli jättes Juliusese.) Kui wana on õieti teie proua?

Julius. Kuidas? Miks see teid huwitab?

Maks. Jah — teil on õigus! Õigust öelda, ei huwita see mind sugugi. (Loeb edasi.) Nii siis: C. M. Schürmann kirjutab. . . palume meile teatada, kas —

Julius. Stiiglits, jätke parem need ärilised asjad kõrwale, mul ei ole täna selleks tuju, ma pean teiega täna millestki muust rääkima. Kõige päält — istuge siia. (Surub teda toolile, suitsetamislaua kõrwale.); Wisake see sigariots ära, siin on uus sigar, sest ma tean, et teie kirgline suitsetaja olete, — tuld annan teile kah — (annab.) — nii — ja nüüd kuulake! Täna tuli minu tütar Riiašt koju.

Maks (suitsetades). Sooh? Siis on ta jälle siin, see wäike Gerti?

Julius. Wäike Gerti?! Ta on nüüd täiskaswand noor daam!

Maks. Ja, ja, muidugi! Unustasin täiesti!

Julius. Eks ole — tore taim tast saand?

Maks (waatab kriitiliselt oma-sigarit). Noh — ei wõi just öelda, et suurem asi oleks!

Julius. Kellest teie räägite?

Maks. Ma räägin sigariist.

Julius. Noh, siis wõtke teine.

Maks. Ei, ei, laske juba! Noh, ja edasi?

Julius. Ma ütlen teile, teie ei tunne tüdrukut äragi! Ilus on ta! Milline kasw! Kuid nukk! Elegant ja sale!

Maks (waatleb sigarit). Lühikesed ja paksud on mulle armsamad.

Julius (imestanult). Kuidas?

Maks. Ei midagi! Tutustage edasi!

Julius. Ta on tark, on palju õppind, armastab muusikat, kodu, lühidalt — tal on kõik omandused, et oma tulewast meest õnnelikuks teha — ainult üks wiga on tal . . .

M a k s (kõige aeg oma sigariga tegemuses). **Ei anna õhku!**

J u l i u s. Issand Jumal, jälke ometi kord oma sigar rahule! Katsuge nendest — siit! (Matab teise kasti sigaritega.)

M a k s (võtab uue sigari, hammustab tüki otjast ja pistab selle tasku).

J u l i u s. Teie, teate, minu Gerti on mõistlik tüdruk, aga Riias on ta oma päälese igasuguste pööraste mõtetega täis tuupind ja päälegi annab mu naine talle veel hoogu.

M a k s (oma sigari pääle mõeldes). Noh, see ei ole sugugi parem.

J u l i u s (walesti arusaades). Ei, ei — minu Regine on muidu südamest hää inimene — aga —

M a k s (teerab põlewat sigarit edasi-tagasi oma nina all). Ta lõhnab halvasti! . . .

J u l i u s (wihajelt). Stiiglits! Kas tahate mind nüüd tõsiselt päält kuulata wõi sõimate waid minu sigareid!

M a k s (paneb sigari kõrwale). Rahustuge, see asi on lõpetatud.

J u l i u s. Mit siis — ilma pikema sissejuhatufeta, ma tahan oma tüdart mehele panna.

M a k s. Aha! Saan aru! Selleks otstarbeks tahate äriist oma oša wälja wõtta?

J u l i u s. Ei, seda ma nimelt ei taha! Kõik peab nii jääma, nagu ta on. Ja kui ma mõne aasta pärast äriist wälja astun, siis peate teie ükjinda kaubamaja „Seibold ja Stiiglits“ esitama Noh, mis ütlete nüüd minu ettepaneku kohta?

M a k s (äkki asjast huwitatud). Härra Seibold

— teie ettepanekud on palju paremad kui teie sigarid! (Wõtab sigari ja paneb uuesti suhu.) Aga teie tulewane wäimees — on tema siis sellega päri?

Julius (tõuseb). Inimene, Stiiglits, ärge olge ometi nii pää pääle kufund — teie ise peategi minu tütre kosima!

Maks (kohmetanult). Kuidas? Mina? — Mina peaksin? . . . (Tõuseb paneb sigari kõrwale, läheb Juliuze juure, surub liigutatult tema käsi, siis tuiwal, ärilisel toonil.) Tehtud!

Julius. No noh, nii lihtne see asi ka ei ole. Minule isiklikult olete, kui wäimees, wäga sümpaatne — aga kas teie ka minu tütrele meeldite? —

Maks (tindlalt). Seda ma ei usu!

Julius. Miks siis mitte?

Maks. Ma ei ole weel ühelegi naisele meeldind. See on tõepoolest nii! Mulle omale on see arusaamata — seist lõppude — lõpuks olen ma . . . Lapsena olin ma isegi wäga nägus — kuid aastate jooksul on näolapike weidi muutund — ometi olen ma ikkagi weel kaunis omapärane mees, eks ole? Kuid naiste juures ei wea mul! Millega wõiks seda seletada?

Julius. Üsna lihtsalt! Teie olete liig kuiw, äriline, naise wastu peab ikka üliwiisakas olema. Kui ta sijestub, peate talle wastu astuma — waadake nii! (Teeb seda kõik toomiliselt, Heinot kopetades.) Saudlete ta kätt — (tahab Majji kätt suudelda.) Noh, olge nii lahke ja silmitsjega kord oma käppi. Need on ju neegri omad! Üleni tindi-plärafaid täis.

Maks. Mul ei olnud ju aimu, et teie minu käsi suudelda tahate.

Julius. Ja üldse, kuidas näete te wälja! Kuidas te riides käite! Pole imestada, kui te ühelegi naisele ei meeldi. Sellesjamases kuues astujate minu juure raamatupidajana ametisse.

Maks. Täiesti õige! Ostin selle siis wanakraami turult.

Julius. See krae on ka wanamoodne ja walmisõmmeldud kaelajidet ei kanta enam tänapäew. Aga oodake, ma annan teile ühe omadest. (Ära minnes.) Wõtke niikauaks oma kalts kaelast ära. (Paremalt poolt ette ära.)

Maks (wõtab oma lipsu ja paneb tasku).

Julius (tuleb tagasi). Nii — siin on teile ijesõlmija, maksab 3 krooni, need wõtate teie kajakawarast maha. (Paneb talle lipsu kaela ümber.)

Maks (waatleb lipsu allarippuwaid otse).

Julius. Noh, miks te siis ei sõlmi?

Maks. Ma mõtlen — see kaelajide on ijesõlmija! (Seob abitult.)

Julius. Ja püksid! Alma presswollita... Ja torus manshetid! Hirmus. Ja see juus! Dodake — silmapilk! (Ruttu paremalt poolt ära.)

Maks (tõmbab manshetid käitsest, pöörab nad ümber ja paneb jälle kätte, siis silmitseb pükse, teeb põidla ja nimetis sõrme märjaks ja püüab pükstesse teha presswollit).

Julius (tuleb, käes tolmutaja, lamini ja juustehari). So, istuge nüüd siia. Ja wõtke ometi see hirmus näpitsprill ninalt.

Maks (teeb seda ja istub tešet näitelawa toolile).

Teil on, nagu näha, soow minust mingisugust moenarri teha.

Julius (astub Maksi tooli taha, pritsib tolmutajast temale pähe). Nii! (Wõtab kammi ja harja, kammib tema juukseid). Waadake nii! Nüüd näete juba inimlikum wälja.

Maks (tõuseb). Arwate tõesti? Kui ma niimoodi wabriku lähem, saawad kõik ametnikud naerukrambid.

Julius. Ah, lollus! Nüüd weel taskurätt rinnatasku.

Maks (wõtab kuue taskust ühe suure siniseruudulise räti wälja ja tahab seda rinnatasku panna).

Julius. Jumala pärast! Jätke see! Wõtke minu oma! (Paneb oma räti temale tasku.) Nüüd weel lill nõõpauku — (toob atnalauult lille) nii, ja nüüd keerake omad püksid üles.

Maks. Kuidas nii? Kas sajab siis?

Julius. Niimoodi kantakse praegu pükse! Ja nüüd saadan ma teile oma tütre . . .

Maks. Mis tarwis?

Julius. Noh — teie peate temaga nüüd ise kõnelema, peate talle armuawalduse tegema! (Tahab pahemale poole ära minna.)

Maks (hoiab teda tagasi). Dodake weel üks filmapilk! Ma ei tea mida ma talle ütlemä pean! Terwes omas elus pole ma weel sarnase asjaga forda saand!

Julius. Ah, lollus! Stiiglits! Teil on ju muidu päris teraw mõistus! Minult julgust!

Anna (paremalt tagant poolt toob suure lillekimbu).

Julius. Mis teie säält toote, Anna?

Anna. See lillekimp toodi praegu armulisele preilile.

Julius. Kelle poolt siis?

Anna. Härra Zellneri poolt! Proua sai weel suurema.

Julius. Uha! Pange nad seniks sinna ja paluge minu tütar siia!

Anna (paneb timbu pahemale poole lauale ja läheb pahemale poole taha ära).

Julius. Raage, näe, see pois on tunneb asja!

Maks. Kes on see härra Zellner?

Julius. Teie wõistleja! Ja üks kardetawamaist! Kui teie end nüüd kokku ei wõta, siis näppab ta teie nina alt tüdrukuga ära.

Anna (pahemalt poolt). Armuline preili tuleb kohe! (Ära paremale poole taha.)

Julius. Nii siis julgust, Stiiglits! Ma jätan teid üksi. (Ära paremale ette wõtab tolmataja, kammi ja harja kaasa.)

Maks (paneb prillid ninale, wõtab lillekimbu, nuusutab). Wäga ilus! Maksab wiist hiiglaraha!

Gerti (tuleb pahemalt poolt tagant, läheb häälmeel tema poole). Ah, härra Stiiglits! Meie ei ole weel teineteist näinud! (Anna talle südamlisult käe.) Tere!

Maks. Tere tulemast, armuline preili! (Suudleb kätt).

Gerti (naerdes). Oh, mis ajast pääle oleme siis üksteisele nii wõõraks jäänd? Üldse — teil on nii pühalik wäljanägemine —

Maks. Mina — mina tahtsin teile tere tulemast öelda.

Gerti (lõbusalt). Ah nii! — Ja need imeilusad lilled!

Maks (keerutab lillekimpu edasi tagasi, piinlikus seisukorras).

Gerti. On need minule?

Maks (kergendatult, annab talle kimbu). Ja — need lilled on teile!

Gerti. Oh — kui wiisakas! (Wõtab kimbu.) Härra Stiiglits, ma ei tunne teid enam ära! Ma ei tea — teie olete muutund! Nii väga klaanitud! Aga see ei lähe teile sugugi.

Maks. Eks ole? Aga teie olete ka tublisti muutund, preili Gerti!

Gerti. Mis? „preili?“ Selle pääle waatamata, et meie lapsepõlwe sõbrad oleme? Ma mäletan weel väga hästi, kuidas teie minuga mängisite.

Maks. Jah — teie tahtsite ikka „hopsa ratsanikku“ teha!

Gerti (naerdes). Ja kuidas ma teid piinasin! Kas mäletate weel, kuidas ma kord teie kontori tooli nõõpnõelu täis panin, ja teie siis, teadmatult, nende pääle istusite. . .

Maks (meeletuletades, naerab). Jah, teil olid ikka taewalikud mõtted! Ja nüüd olete täiskaswand noor daam — ja imeilus weel päälegi!

Gerti. Aga, härra Stiiglits! (Naljatakse) Teie ütlete mulle meelitusi! . . .

Maks (ausalt). Ei — ei — see on tõde — kui ma nii teid waatan — ja kui teie minule nii otja waatate — tõesti — imeilus! . . .

Gerti (naljakalt). Nüüd katsum, et ruttu minema saan, muidu hakkate mind weel armastama! (Tahab ära minna).

Maks (kuiwalt). Jääge rahulikult siia! On juba hilja! (Wüb teda pahemale poole tooli juure.)

Gerti. Aga, armas Stiiglits — (Langeb loomilises hirmus toolile).

Maks. Lubage, ma räägin edasi! Nüüd sain selle õige aluse kätte ja kui teie wahela räägite, siis kaob mul jutulõng. (Hooga). Gerti — kuulake mind! Teie olite minu muudetud wäljanagemise üle wäga imestanud, teil on õigus! Minuga on suur muudatus juhtund. Mitte ainult wälispidiiselt — need püksid keeras teie isa üles — tema arwates näen ma nii nooblim wälja — kuid ka minu siseinimene on ümberkeeratud, ja seda tegite teie — — —

Gerti (tahab midagi wastata).

Maks. Balun, mitte wahela rääkida, muidu on kõik mofas! . . . Kui teie siit lahkusite, olite weel laps, aga nüüd — kus ma teid jälle nägin — kui teie jäält uksest sisse astusite — neiuks kirjund — siis ütlesin ma enesele: wastik! . . .

Gerti (imestanult). Mi — is?

Maks. No muidugi: wastik! Siin jooksen ma juba nii kaua üksinda poisismehena ringi — ja ei ole ühtegi hinge, kes mu eest hoolitseks! (Näitab oma pää pääle.) Ka mu juuksed harjas teie isa — waadake — jäält tuli mulle see mõte — et meie teineteist juba nii kaua aega tunneme ja teie mind alati piinand olete — (äkki kuiwal toonil). Tahate minu naiseks saada?

Gerti (kogu selle aja teda päält kuulates, pusrstab walju häälega naerma, tõuseb). Aga, härra Stiiglits! Teie tahate mind kosida? Kuidas tulete äkki sellele mõtele? Teie olete ju muidu wäga armas ja kena inimene ja ma olen kindel, et teie naisel saab teie juures hää olema, aga teid oma mehena — ärge pange pahaks — seda ei wõi

ma enesele, kõige paremal tahtmisel, sugugi ette-
kujutella!

Maks. Na — ma olen ehk teie jaoks liig
wana?

Gerti. Ei! Wahe aastates ei hoiaks mind
tagasi. Just wastuoksa — kui ma kord mehele
lähen, siis ainult küpsjale mehele, aga see
peab midagi läbielend olema, ta ei pea ainult
minule waid kõikidele naistele meeldima — ma
tahaksin olla tema pääle uhke — ja — armas
härra Stiiglits — seda peate omeli ise tunnis-
tama — huwitaw ei ole teie mitte! . . . Teie,
wõib olla, peate mind ogaraks, aga ma ei saa
endale oma tulewast meest mitte teijiti kujutella.
Aga see kõik ei tohiks teilt teie mõtteid eemale
peletada! Teie peate naise wõtma! Tingimata!
Teie olete sündind abielumees, ja teie leiata kind-
lasti mõne teise, kes nii paljunõudlik pole —
kui mina.

Anna (paremalt poolt tagant). Preili, härra
Fellner on sääl!

Gerti (rõõmsalt). Ja! Ma tulen kohe!

Anna (paremale poole taha).

Gerti. Nii siis mitte kuri olla — ja jääme
häädeks sõpradeks! (Annab talle käe.) Eks ole?
Nagemiseni. (Ruttu üle weranda paremale poole ära,
lillekimp jääb lauale.)

Maks (üksi, waatab talle järele, läheb siis tooli juure,
ja teerab püksid alla, tõmbab oma manshetid pöörab nad
jälle endisse kujuk).

Julius (paremalt eest). Noh, Stiiglits, kui-
das on? Kõnelesite temaga?

Maks. Ja muidugi! Asi on lõpetatud!

Julius (rõõmsalt). Tõesti?

Maks. Siin on teie kaelaside (sõlmib selle lahti ja annab tagasi) ja siin teie taskurätt. Ma ei ole seda tarvitand.

Julius (imestanult). Roh, mis ta siis ütles?

Maks (wõtab oma kaelasideme ja paneb selle jälle ette). Ta ütles, et see olla minu poolt wäga häa mõte — ma peaksin tingimata abielluma!

Julius. Roh waadake! . . .

Maks (kuiwalt). Aga kellegi teisega!

Julius. Aga mis põhjusel siis tema ei taha?

Maks. Ma ei ole talle küllalt huwitaw.

Julius. Aha, tean juba — kõige selle taga peitub see auhinnaga kroonitud tantšija, see noor Fellner, see kiitleb oma armulugudega, ja see imponeerib temale! Seda oleks teie ka pidand tegema!

Maks. Aga minul ei ole weel ühtainustki armulugu olnud! . . .

Julius (imestanult). Tõesti? Inimene, teie wõiks ennast siirkuses näidata, aga seda ei ole teil sugugi tarwis minul tütrele ninale kirjutada. — Kuulge, Stiiglits! Meie asi ei ole weel kadund! Teie saate ometi minu wäimeheks!

Maks. Aga ta tahab alnult üht niisugust meest, kellel . . .

Julius (jattab). Kellel tormiline noorus on olnud! Hea, siis teeme talle seda rõõmu! Walmistame teile siis kõigepäält tormilise minewiku, ehk küll see meie kaubamaja eriala ei ole! — Kannatage, küll näete, millise huwitawa mehe ma teist teen. Nii siis: Teil on mitmeid aastaid ühendus olnud kellegi kuulsa iludusega.

Maks (inestanut). Kellega siis?

Julius (tuitwalt). Seda ma weel ei tea!

Maks. Seda ei usu teie tütar minuist kunagi!

Julius. Meie toome talle kõik andmed ette —

Maks. Missugused andmed?

Julius. Kirjad — pildid —

Maks. Kust tahate need siis wälja wõtta?

Julius. Stiiglits — teie olete tõesti hirmus saamatu! (Väheh atna juure.) Minge jinna wastu paberikaplusse, seal on müügil ilusate naiste pilte. Ostige nendest mõned kenad wälja ja tooge siia.

Maks. Kuidas? Üks puha kelle omad?

Julius. Ja muidugi! Näitlejannad, tantšijannad ja muud iludused! . . .

Maks. Teate mis, härra Seibold: ühe tunni eest polnud mul vähemaffi mõtet endale naist kosida — aga nüüd — kus teie mulle selle kärese kõrwa piistite, nüüd olen ma selle mõttega juba harjund ja kus ma teie tütart jälle nägin — ta meeldib mulle wäga ja teie mõte nende piltidega meeldib mulle ka — nii siis: hää küll — kui mull siis tingimata pöörane minewif olema peab, siis lasen enesele jääl wastas paberitaupluses mõned „ühendusjed“ wäljawalikuks ette panna ja missugune siis meeldib, selle ostan siis ära — muidugi äri kulul! (Ära üle weranda pahemale poole.)

(Tulewad Walli ja Hilda, noored tüdrukud, Gerti aasates, heledates juwikleitides, paremalt takta.)

Walli. Tere, härra Seibold!

Julius. Ah, preili Walli! Mis kodus

siis hääd tehakse, kuidas papa terwis? Ah, preili Hilda — teid saab ka kord näha!

Hilda (räägib wigaselt). Meie tulime Gertile tere tulemas ütleva.

Walli. Ta oli meie kõige parem sõbranna.

Julius. Noh, küllap ta rõõmustab. Ma saadan ta kohe siia — (tahab rõdule minna).

Walli. Tänan väga, härra Seibold! Me palusime talle juba öelda, et meie siin oleme.

Hilda. Sää! ta ka juba ongi!

Julius (ära paremale poole ette).

Gerti (tuleb aiaist üle weranda). Hilda! Walli! (Südamlik teretamine, juudlused, kaisutused j. n. e. Kust te teate, et ma juba siin olen?)

Walli. Frieda Meiesner olla sind näind autoga mööda sõitwat, ja helistas mulle kohe.

Hilda. Ja mina kohtasin preili Winteri, kes mulle ütles, et sa mitte üksiinda pole tulnud.

Walli. Ah — sina? Kes oli siis see noor-härra, kes sinuga ühes tuli?

Gerti. See on siis ka juba teada?! Ah, õigus. (naerdes). Ma unustasin, hoopis et ma jälle oma armsas kodulinnas olen!

Hilda (uudishimul). Jutusta ometi! Oled ehk kihlatud?

Gerti. Ah, loollus! Üks tuttaw päälinnast kes mind oma autos siia tõi.

Heino (tuleb ülimoodsas teniseülifonnas, festelt).

Walli. See ta wiist ongi?

Gerti. Tõhin ehk tutwustada? Härra Heino Fellner minu sõbrannad: Hilda ja Walli — kes juba igatsejid teid tundma õppida.

Hilda (toomiliselt edwistades). Oh — Gerti naljalleb!

Walli (kofeteeriwalt). Wäga rõõmustaw!

Heino. Minu daamid, ma olen waimus-
tatud!

Walli. Teie olete wist esimest korda meie
linnas?

Heino. Rahjuks! Oleks ma aimand, et
siin nii palju wärskust ja iludust eest leian, olek-
sin juba warem tulnud.

Walli. Oh — komplimendid!

Hilda (tasa Gertile). Taewalik inimene!

Maks (pahemalt poolt üle weranda, näeb toas-
olijaid). Oh, wabandage. . . (Kummardub Walli ja
Hilda poole.) Minu daamid.

Hilda ja **Walli** (külmal). Tere!

Gerti (tutwustades). Härra Fellner — härra
Stiiglits — minu isa äriosanik.

Heino. Wäga rõõmustaw.

Maks. Rõõmustan!

(Piinlik paus.)

Maks. Mul on au. (Ära paremalt ette. Hilda
ja Walli naerawad talle järele).

Hilda. Naljakas inimene!

(Roored tüdrukud istuwad ümber suitsetamislaua.)

Gerti. Lapsed, teie ei tohi tema üle naerda.
Ta on wäga häa poisjs. Täna on ta waid weidi
ehmatand! Ja selles olen mina süüdi. Ma
haawasin teda täna rängasti. Andsin talle nimelt
— korwi.

Walli. Tegid ta sulle armuawalduse?

Gerti. Mõtelge ometi — ja!

Hilda (naerdes). Härra Stiiglits! . . .

Walli. Uskumatu!

Heino. Tõepoolest! Hää nali!

Gerti (tõuseb). Härra Fellner, aga nüüd võiksite oma partii lõpule mängida. (Walli ja Hilda tõusevad ka.)

Heino. Meeleldi! Daamid ehk teevad ka kaasa?

Walli. Ei — meie vaatame päält.

Gerti. Hää — lähme siis.

(Daamid koguvad Heino ümber ja lähewad juteldes üle weranda pahemale poole.)

Julius (paremalt poolt eest Matsiga, waatab äraminejatele järele). Uha! Sää! on see tennisjunkur juba jälle. Olge hääd waadake, kuidas nad kõik tema ümber on. Nagu kärbsed mesi potis. Stiiglits, nüüd on ülim aeg! Nii siis näidake siia, mida te wälja oitsite. (Istub pahemale poole.)

Maks (wõtab mõned pildid tastust). Siin on kõik, mida leidsin. Maksin palju raha. 25 senti tükk!

Julius. Noh, vaatame siis. (Waateb esimest pilti.) See on ju Sara Bernhard. Wanemat wiist küll enam ei leidnud! Ta wõits wäga hästi teie wanaema olla!

Maks. Hää, siis wõtame selle siin! (Annab talle teise pildi.)

Julius (naerdes). Stiiglits! Olete siis Jumalast maha jäetud?

Maks. Kuidas nii?

Julius. See on ju „Monna Liisa.“

Maks. Ta on wäga kena ja sõbralik, waadake ometi, kuidas ta naerab!

Julius. Inimene! Ta on juba wähemalt 500 aastat surnud! . . .

Maks. Wõi nii? — Rahju! Ta meeldis minule kõige rohkem! Aga muidugi, siis ei lähe! (Näitab kolmandamat pilti.) Noh, kuidas oleks aga sellega? Noor ei ole ta just mitte. Weidike paksuwõitu näib ka olewat — aga tal on midagi sümpaatlikku!

Julius. Näidake korrraks siia! (Wõtab pildi ja purskab waljusti naerma.) Stiiglits! Teate ka mida te ostsite?

Maks. Kuidas?

Julius (tahab rääkida, purskab uuesti naerma). Inimene! See on võimata, et teie sellega siin mingisuguses ühenduses olete olnud!

Maks. Miks siis mitte? Kes see siis on?

Julius. See on ju Paul Pinna — „Tambowi tädis.“

Maks (waatab imestanult pilti). Wõi nii? (haawatult). Ja noh, kui teil iga ühe kohta midagi velda on . . . — Üks ainus on weel järele jäänd! (Näitab talle neljandamat pilti.)

Julius (silmitsleb pilti, kargab püsti). Pagan wõtku, see on naine. Kes see siis on? Ah — siin seisab ju — „Riia Rai?“ Ah see on tuntud finonäitlejanna. See on kohane! Selle juure meie ka jääme. See saab minu tütrele igatahes imponeerima.

Maks. Arwate?

Julius. Iseendastki mõista! Sellane tutaw kuulsus! Kas te siis kunagi ei ole kuulutuslehtedelt lugend „Ria Rai“ — niisuguste tähtedega (näitab täega).

Maks. Pole aimugi!

Julius. Noh, selle eest aga tunneb minu

tütar seda nime wägagi hästi, ta on teda kindlasti filmis näind ja minu naine kah! Nad jooksewad ühest kinost wälja ja teisest sisse!

Maks (wõtab pildi ja silmitsseb terawalt). Tähendab, siis sellega siin on mul ühendus olnud?

Julius. Ja!

Maks. Wabandage, weel üks küsimus: kas sel ühendusel ta järelduised olid?

Julius. Ah, lollus!

Maks. Noh — seda pean ma ometi teadma.

Julius. See asi on nüüd lõpetatud ja selle pildi on ta teile mälestuseks annud: ainult peaks weel midagi pääle kirjutama. Andke koraks jiia! (Wõtab taskust täitesule ja istub laua taha.) Küll ma seda juba teen — muudan weidike käekirja. Mõne sõna — midagi õige südamlikku. (Mõtleb wähe aega, siis Matsile.) Noh, wõlke wae waks ka natuke järgimõelda!

Maks (wõtab lillekimbu laualt ja paneb suitsetamislauale). Hm! Ehk wast üks salnike!

Julius. Suurepärane . . . midagi õige poeetilist.

Maks. Näitujeks: „Mis jaoks siis nutta, kui on lahkumise tund.“

Julius (irooniliselt jatkates). „Kui teisel nurgal teine ihtab, ootab sind?“ Teie olete lambapää! See naine armastab teid ju pööraselt ja armastab teid weel tänapäewgi.

Maks. Ah nii! (Kuiwalt.) Jah, siis muidugi see ei kõlba . . .

Julius. Hää, siis katsume ise midagi luuletada! See ei peaks ometi nii raske olema.

Midagi, mis „Maksi“ pääle riimub. Pidage juba käes :

Ela hästi armas Maks —

Mu hinge löid ja riis ja raks. —

Maks. Noh, selle eest teie juba auhinda ei saa!

Julius (haawatult). Olge hääd kui teie paremini mõistate !

Maks. Tarwis otsida, mis Riia pääle riimuks. Uha tean juba :

Jään igawesti sinu Riiaks

Kuid armu tung — sul läks ju liiaks.

(Uhtes poofis). Noh ?

Julius. Näen juba, sellest luuletamisest ei tule midagi wälja ! Seda peab juba lapsest saadik harjutama. Kirjutame lihtsalt : (Kirjutab.) Oma palawalt armastud Maksile — igaweses armastuses — magusate tundide mälestuseks — Riia.“

Maks. Wäga hääl ! Suurepärane. (Wõtab pildi.) Ja edasi ?

Julius (tõuseb ja paneb sule jälle tasku). Ja nüüd peame katsuma seda pilt osawalt minu tütre kätte toimetada — ehk — oodate — weel parem — minu naise kätte !

Maks. Aga kuidas seda teha ?

Julius. See on päris lihtne. Teie peate ta alguses oma tuue tasku. Need teised andke minu kätte, et eksitust ära hoida. (Paneb teised pildid oma tasku.) Nii ! Nüüd, kui minu naine siin on, peate selle pildi kogemata ära kaotama. Minu Regine, nagu juba teada on, wäga uudishimulik, ning seda pilti leides, loeb kindlasti mis sääl kirjutatud. Teie teete muidugi näo, nagu

oleksite surmahoobi saand, karjute „ha!“ ehk „mu Jumal!“ ehk „taewas!“, wõi mida ise tahate. Minu naine usub kindlasti seda kometit, jutustab sellest loost minu tütrele ja teie olete ühe hoobiga kõige huwitawam mees! Kõik muu jätke minu hoolde.

Regine (pahemalt poolt tatta). Kuule, Julius! (Näeb Stiiglitsit.) Ah, ja pole üksi — siis ma ei sega parem. (Tahab ära minna.)

Julius. Wõid jääda, meie äriline läbirääkimine on kohe lõpetatud. Silmapilk.

Regine (lähneb pahemale poole atna juure). Balun!

Julius (taja Matsile). Nüüd on kõige parem silmapilk. (Waljusti.) Nii siis, kõik on korras — teie astute selleks tarwilikke samme! (Taja.) Tehke algust!

Maks. Ja, ja. (Wõtab pildi ostamatult taskust, teeb mõned sammud Regine poole ja wiskab pildi maha.) Mul on au, proua Seibold!

Regine (pöörab weidi pääd, külmalt). Jumalaga, härra Stiiglits! (pöördub jälle atna poole — pilti nägemata).

Maks (waatab imestanult Juliusse poole, taja). Mis nüüd?

Julius (taja). Korrate!

Maks (lähneb Regine poole, tõstab pildi üles ja lasseb uuesti kukkuda). Mul on au, proua Seibold!

Regine (pöörab pääd Matsi poole). Mo jät-
sin juba teiega jumalaga, härra Stiiglits! (Pöör-
dub jälle atna poole.)

Maks (taja Juliussele). Ei hakka õnge!

Julius (annab talle märku, et ta seda ise teeb).

Stiiglits, teie olete midagi kaotand. (Teeb talle pantomiimselt selgets, kuidas sellele reageerida, tasa.)
Kohkuge!

Maks (tuiwalt). Ha! Oh, taewas! Mu Jumal!

Julius. Teie kohkujate äkki — mis on siis juhtund?

Regine (uudishimulifuts saades, tõstab pildi üles.)
Bilt? — See on ju — see on ju Ria Rai?

Julius (teeb nagu ei teaks millestki). Kes see on?

Regine. Tuntud finonäitlejanna!

Julius. Soo? Luba ma waatan kah!

Maks. Härra Seibold, ma palun teid tungiwalt — — —

Julius. Ega teil omeli oma äriosaniku ees saladusi ole? (Lütab Matši kõrwale ja astub ise kessele.)

Regine. Siin on isegi midagi pääle kirjutatud.

Julius. Jah? Loe ometi!

Regine (loeb suure imestusega). „Oma palawalt armastatud Maksile — igaweeses armastuses — unustamata magusate tundide mälestuseks — Ria.“

Julius (tehtud imestusega). Mis see — tähendab? (Matši poole). Teie olete siis see palawalt armastatud Maks? Teie saatsite siis selle daamiga magusaid tunde mööda? Ma olen keeletu! Gii-neke, mis ja ütled selle kohta?

Regine. Ma pean tunnistama, härra Stiiglits, — seda ma teist küll poleks uskund! (Raswawa huwiga, arwastuswäärjelt Maksile). Ma olen tõijiselt üllatatud!

Julius. Üllatatud? Ma olen... (Matsjile).
Mõistagi, teie isiklikud asjad ei lähe mulle korda,
aga et teil pääle niisugust minewikku weel julgust
leidub... Ah, Giineke, sa ei tea sugugi milles
asi seisab — — — julgus oli minult minu
tütre kätt paluda, — waadake see on häbematus!
(Läheb taha poole.)

Regine. Ma ei saa sinust tõepoolest aru,
Julius! Sinul oleks kõige wähem õigust moraali
lugeda! (Sige sõbralikult Matsjile) Härra Stiiglits,
minul on koguni teine arusaamine, kui Seiboldil!
Mees peab oma sarwed maha jooksuma! (Juliusjale.)
Muidugi enne pulmi — (Matsji poole) ja pää-
legi olete näidand, et teil maitset on. (Silmitses
pilti.) Niisugune ilus, elegantne naine, nagu Ria
Rai — mis ta teile küll maksma läks!

Maks (ennast unustades, fuiwalt). Kõik kokku
1 kroon!

Julius (tõutab teda, taha). Pst!

Regine (waatleb weel pilti). Küll ta wõis
teid armastada!

Maks. Ma ei kõneleks sellest meeleldi!

Regine. Mõistan teid. Ei tahagi teid ka
enam küsimustega piinata!

Maks (tõrwale). Jumalale tänu!

Regine. Härra Stiiglits, kas teie ei jätaks
selle pildi mõneks silmapilguks minu kätte?

Maks. Olge hääd!

Regine. Tänan teid! (Uatab talle sõbralik-
ult käe).

Julius (taha Matsjile). Suudelda! Suudelda!

Maks (läheb laiali laotatud kätega Regine poole).

Julius (teda tagasi hoides, taha). Kätt! Kätt!

Maks (suudleb tormiliselt Regine kätt.)

Regine. Ma ei tunne teid ära! Nii wiisakas? Ei ole jeda teie poolst sugugi harjund! —

Maks. See ei ole weel midagi! (Keerab oma püksid üles, tõmbab Juliuse taskust taskuräti paneb selle enese tasku, siis wõtab laua päält lillekimbu ja ulatab Reginele.) Tohin ma?

Regine (wõtab hiilgawa näoga lillekimbu).

Maks (saadab Regine ühtelugu tema kätt suudeldes üle weranda wälja).

Julius (naerab walju häälega). Noh, mis ma ütlesin? Mõjub, mõjub! Ma tunnen oma Reginet! Nüüd jutustab ta sellest — wärskelt minu tütrele ja ühe tunni pärast teab jeda terwe linn!

Maks (toomiiise ehmatusega). Jumala pärast! Te ajate mulle hirmu pääle!

Julius. Ei tee midagi! Pääasi on see, et meie enda eesmärgile jõuame. Ja nüüd lähme. Miin on pandud.

Maks. Kui ainult — haisu ninna ei saa?

Julius. Ah lollus! Pange tähele — noor Fellner lendab õhku ja teie olete peremees majas! (Mõlemad parmalt ette ära.)

Gerti (Reginega tülles). Mis see oli, emake? Härra Stiiglits ja Ria Rai?

Regine. Täitsa kindel, nendel on ühendus olnud.

Gerti (imestanult). Ei wõi olla!

Regine. Ole hää, waata ise — selle pildi kaotas ta siia tuppa! (Näitab pilti.)

Gerti (waatleb pilti). Tõepoolest! Tema ta on! Uskumatu!

Regine. Armas laps, kui naine kirjutab:

„Palawalt armastatud Maks“ ja „magusate tundide mälestusleks“ — sellega on kõik öeldud!

Gerti. Kus see seisab? Näita korrafs. (Näeb mis kirjutatud). Ei, tõesti! Aga seda pean ma lohe — (hüüab aeda). Walli — Hilda! Tulge ruttu siia!

Walli (aiast). Mis on siis, Gerti?

Hilda. On midagi juhtund?

Gerti. Teie tunnete kuulsat Ria Rait?

Walli. Ja muidugi. Nägime alles hiljuti finos! Praegu läheb üks suurem film temaga: „Surmas ühendatud“.

Hilda. Ah — on taewalik naine!

Gerti. Ja mõelge, härra Stiiglits on mitmed aastal tema armuke olnud.

Hilda (naerdes). Härra Stiiglits?

Walli. Rumal nali.

Regine. Kuidas nii? Härra Stiiglits on ometi väga kena mees?

Gerti. Kui te ei usu, olge lahked, siin on muft walgel. (Annab pildi.)

Hilda (lugedes). „Oma palawalt armastatud Maksile?“ —

Walli (nõndasama). . . . „unustamata magusad tunnid?“

Hilda. Ah, kui romantiline!

Walli. Aga et niisugune naine, nagu Ria Rai, kelle järele kõik mehed hullud — enesele niisuguse mehe nagu härra Stiiglits —

Gerti (haawatult). Luba — mina leidsin teda alati huwitawa olewat! Ja kui juba niisugune kunstnik, nagu Ria Rai, teda hullupööra armastab —

Regine. Siis peab ta juba teadma — mispärašt!

Hilda. Minu ema ütleb alati, et härra Stiiglits olewat kohane mees minule.

Gerti. Sinule? Palun jäta omad lootused! Ma jutustasin teile, et ta mulle armuawalduse tegi, just siin selles toas. Ja kui ma ainult tahaksin — — —

Regine. Pst! Tasa! Sää! ta orgi!

Maks ja **Julius** (paremalt poolt eest).

Hilda (waimustatult). Ta on tõesti wäga meeldiw mees!

Gerti (nõndasamuti). Wäga huwitaw mees!

Hilda (õige sõbralitult). Tere, härra Stiiglits!

Balli (niisamuti). Tere!

Regine (liialtatud sõbralikkusega). Armas härra Stiiglits. Ma unustasin teid homme lõunaks endi juure paluda! Teie teete meile seda rõõmu?

Maks. Kuidas? On siis homme juba pühapäew?

Regine. Ei, aga teie olete meile igal ajal armas külaline!

Julius (tasa Maksile). Noh, mis te nüüd ütlete? Läheb kui määratult!

Heino (aiast). Palun wabandust, minu härrased, tahaksin ainult jumalaga jätta! Nii siis nägemiseni täna õhtul. (Läheb Regina voole.)

Regine. Ah õigus, ja, meie palusime teid enda juure. Ja waadake — kui rumal — meie ei ole kahjuks täna õhtul kodus —

Julius (tasa Maksile). Näete nüüd? Sää! ta juba lendab!

Regine. Südamest kahju — wast teine kord!? . . .

Heino. Oh palun!

Regine. Meil on midagi ülitähtsat ees!

Julius. Ja, ülitähtsat! (Reginele.) Ja nimelt mis siis?

Regine. Meie lähme täna kõik sinno!

Gerti (rõõmsalt). Ah ja, emake!

Julius (lõbusalt Matjile). Kas mõistad?

Heino (üllatatult). Rinno?

Regine. Ja, uut pilti vaatama, milles Ria Rail pääsja. Tema jt olete kindlasti kuulnud?

Heino. Kuidas siis — muidugi! Riisugune kuululus iludus!

Gerti, Walli, Hilda. Eks ole! (Waatavad waimustatult Matji poole.)

Maks (pöördub häbelikult tõrwale).

Regine (Matjile). Teie olete nii armas ja muretsete meie looshi.

Maks (tõrwale). Noh, see ühendus läheb mulle aga kalliks maksma.

Regine. Teie tulete ometi ühes meiega, härra Stiiglits?

Maks. Mina? Mul on weidi piinlik . . .

Gerti (Matjile). Ah, palun, palun, tehke mulle seda meelehääd!

Julius. Tehtud! Meie läheme kõik jelsis sinno!

Gerti (õnnelikult). Ah ja! Ria Rai juure!

Maks. Minugi pärast! (Kiitwalt Juliusle.) Sel kombel õpin ma teda wähemalt tundma!

E s r i e.

Teine waatus.

Rätelawa on mõni filmapilt tühi, siis heliseb telefon.

Anna (paremalt poolt tagant). Ja, ja! Nii festab see terve päew. (Wõtab kuuldetoru.) Siin Seiboldi teenija. — Kuidas? — Kohe waatan! Kes räägib? Silmapilt!

Regine (on wahepääl pahemalt poolt takla sisetund.)

Anna. Proua Seiboldi palutakse.

Regine. Mind? (Annale). Kes jääl on?

Anna (tasa). Ehitusnõuniku proua! (Paremale poole taha ära).

Regine (tasa). Ah — see wastik inimene! (Wõtab kuuldetoru ja räägib liialdatud sõbralikkusega.) Tere hommikust, armas sõbranna! Kuidas käsi käib? — Tänan väga! — Teie käisite eile kinos? — Saite weel sisse? Räägiti, et piletid juba mitmendat päewa ette olla äramüüdnud. Nii, nii! Noh, siis oli teil õnne! Noh, kuidas meeldis? Eks ole? Ria Rai on kütkestaw. (Paus, Regine naerab). Hahaha! Ja — härra Stiiglitsil on maitset — kuidas? Teie tahate temaga kõneleda? Rahjuks — ta on wabrikus. Tohin ma talle midagi edasi anda? Ah soo — teie tahate teda homme lõunaks enda juure paluda? So, so! Teie Frieda on temasi huwitatud? Ah — mis te räägite? Noh — siis ehk huwitab see teid, kui kuulete, et härra Stiiglits on eilasest laadik meie Gertiga kihlatud. Ja, ja, tänan, tänan teid. Aga sellest hoolimata wõin ma teie kuiset

härri Stiiglitšile edasi anda — kuidas? Ah — see ei ole nüüd enan tähtis. On ka minu arwamine — olge hääd — jällenagemišeni armas sõbranna! (Paneb toru kõrwale, wõidurõõmsalt). Nüüd ta lõhkeb kadedusest!

Gerti (pahemalt poolt taffa, elegantšes, heledas suwikleidis, teisel wiisil juuksed kammitud, kui I waatuses). Tere hommitust, emake!

Regine (taistub õnnelikult Gertit). Minu laps! Minu Gerti! Kui ilus ja täna oled! Terwe sinu nägu hiilgab õnnest!

Gerti. Ja, emake, ma olen väga õnnelik.

Regine (teda waadeldes). Aga ma ei tea, ja tuled mulle nii teistšugune ette — sinu juus on teijiti kammitud?

Gerti (uhtelt). Just nii nagu Ria Rail! Ma tahan Makši üllatada.

Regine (üigutatult). Kui armas! Sobib sulle ka väga hästi!

Gerti (Mul on weel üks üllatus! Näitab üht raamitud pilti.) Siin!

Regine. Ah — tema pilt?

Gerti. Ma lasšjin ta sisšeraamida. Ejiotša jääb ta šia. (Paneb pahemale poole lauale). Aga meie kodukoldel peab tal aukoht olema. (Istub pingile.)

Regine (istub tema juure paremale poole laua äärde). Kas tead, kellega ma praegu telefoni läbi rääšjin? Ehitusnõuniku prouaga! Ta tahtis Makši enda juure paluda, (piltawalt) tema Frieda olla temast huwitet! Mis sa selle kohta ütled?

Gerti. Rumal hani oma pardinina ja tedretähtedega! Ah! On jellel ka milleštki aimu!

(Uhtelt.) Niisugusel mehel, nagu Maks, on teised nõuded!

Regine (silitab õrnalt Gerti). Muidugi minu kallike! Sa ei wõi enesele kujutella, kui kadedad kõik sinule on!

Gerti. Ma olen ka uhke oma Maksile. Ja kui nad weel tänases lehes meie kihluse kuulutust loewad — — —

Regine (õnnelikult). Siis lõhkewad nad wihaft.

Gerti (niisama). Ah ja! (Tõuseb ja läheb Regine takka läbi, paremale poole.) Ah see on — juurepärane tundmus! Aga kus siis isa on? Kui lõbus ta eila õhtul oli. Niisugusena ei ole ma teda weel kunagi warem näind!

Regine. Ei ole ime. Niipalju sekti juna...

Walli (läbi aia). Gertike! (Regine poole). Tere hommikust, proua Seibold!

Hilda (talle järgnedes). Tere, proua Seibold!

Walli (Gertile). On see tõsi? Sa oled kihlatud?

Gerti. Ja!

Walli (langeb talle kaela), Soowin sulle südamest õnne!

Hilda. Mina kah! (Suudleb teda.)

Walli (Reginele). Ka teile armuline proua!

Hilda (niisamuti temale). Südamlik õnnesoow, proua Seibold!

Regine. Tänan, lapsed, tänan!

Gerti (imestanult). Aga kust teate teie seda? (Noored tüdrukud istuwad paremale poole.)

Walli. Ehitusnõuniku Frieda jutustas sellest Terwishoiunõuniku prouale ja see rääkis jälle

kaupmees Ertelise — juhtumisi oli meie teenija
jääb ja tõi siis selle uudise koju.

Hilda. Kui õnnelik ja küll oled!

Walli. Et ja nii huvitawa mehe saad,
kellest terve linn räägib! Ah soo, oled ja kõige
wiimaseid üleswõtteid Ria Raist näind?

Hilda. Meie tõime nad julle kaasa.

Walli. Terve seeria.

Gerti. See on teist wäga armas! Näidate
ometi!

Walli (wõtab täefotist 6 pilti). Siin on ta kui
„Suurwejiiri armsam ori!“

Gerti. Taewalik — waata ema. (Annab
emale.)

Hilda (teise pildi pääle näidates). See jiin
meeldib mulle kõige enam.

Walli (kolmanda pildi pääle näidates). Ma
leian, jiin on ta kõige nägušam!

Gerti. Tõhin ma need pildid endale jätta?

Walli. Muidugi! Teate mis? Meie pa-
neme nad kõik jiia tuppa.

Gerti. Ah ja! Seda me teeme! (Kõik kolm
jaotawad pildid toas laiali.)

Maks (paremalt poolt takka).

Walli. Sääb on ju härra Stiiglits!

Hilda. Õnnelik peigmees! (Walli Hilda tor-
mawad tema juure). Soowime õnne.

Maks. Tänan, minu daamid, tänan!

Gerti. Minu Maksike! (Läheb ta juure ja
juundleb teda.)

Maks. Tere, minu magus kassike! (Annab
talle wäitese kimbutese.) Siin on julle mõned lilled!

Gerti Kui armas! Tänan sind, Maksike.
(Suudleb teda.)

Walli. Kui armsad nad üksteise wastu on.

Hilda. Kui faks tuwikest!

Regine (õige magusalt). Noh? — Ja mind ei panda sugugi tähele?

Maks. Ah, õigus! (Kuiwalt Reginale.) Tere nufuke!

Regine. Kas mušu ei saa?

Maks. Seda wõime ka teha! Täna olen ma kõige pääle walmis! (Suudleb teda.)

Gerti. Sa oled juba uutes riietes — lasse waadelda, Maks — Laitmatu!

Regine. Jah tõesti suurepärane.

Maks (ennast waadeldes.) Kontoris ei tunne nad mind alguses äragi ja kui mind meie jooksupoiss Emil nägi — kirjus ta kohe waljusti. „Waadake ometi Stiiglits on pääsute-se-sabas!“ (Kõit naerawad.)

Walli. Lähme nüüd, Hilda.

Hilda. Jah, jätame nüüd õnneliku paari üksi.

Walli. Nägemiseni Gerti!

Hilda. Jumalaga, härra Stiiglits! (Üldine jumalaga jätt.)

Walli. Jumalaga, proua Seibold! (Walli ja Hilda paremale poole taha ära.)

Regine. Nägemiseni, lapsed. Palju terwiseid omastele.

Gerti. Ema on sinu wastu nii õrn!

Maks (kuiwalt). Noh, teatud piirides wõib endale neid õrnusi meeldida lasta.

Gerti (nuusutab liiki). Need imeilusjad nelgid!
Kuidas nad lõhnawad! Sina Maksike, ütle ometi,
kas ja ei leia minu juures midagi uut?

Maks. Ei!

Gerti. Noh, waata terawalt! Kas tõesti
ei näe, et mu juus teijiti kammitud on?

Maks. Õigus jah — aga mis jaoks siis?

Gerti. Just nii kannab ka tema — Ria Rai!

Maks. Ah so! Ria — juurepärane.

Gerti. Ja waata korraks jüia! (Wüüb teda
raamitud pildi juure.) Tema pilt. Mida ta sulle
kinkis! Lastjin selle jisse raamida.

Maks. See on tõesti ilus jinu poolt.

Gerti (näitab teiste piltide pääle). Ja jüin —
ja jüin — ja jüäl — tema kõige uuemad üles-
wõtted.

Maks. Tead ja armas laps! Sa ei tohiks
ikka üht ja sedasama asja korrutada. See on
mulle piinlik. See asi on juba kord lõpetatud,
seepärast ei maksjaks sellest ka enam rääkida.

Gerti. Ah õigus — seda tahtjin ma jüinult
juba ammu küjida, mil põhjuseel see ühendus teie
wahel murdus?

Maks (häbelitult). Kuidas?

Gerti. Mil põhjuseel läkijite lahku?

Maks (häbelitult). Aga laps —

Gerti. Ei, seda pead ja mulle ütlemä!

Maks. Ja — (tuwalt) jüis pean ma seda
jüinult küjima.

Gerti (i mestanult). Kuidas?

Maks. Ma arwasin — (parandates) Seda
pead ja oma jüinult küjima. Tema teab alati kõik
paremini kui mina.

Gerti. Kuidas nii?

Maks. Ma tunnistasin talle kõik üles!

Gerti. Ah jo! Ma austan ju väga sinu awameelsust, aga waata, Maksjite, nüüd olen ma sinu pruut ja ma tahaks meeleldi kõik teada (istub Maksji põlwele) ütles mulle ausalt ja awameelselt, sul ei ole mingisuguseid tundeid enam tema vastu?

Maks. Mitte kõige vähematki! Sa ei usu muidugi, aga mul on tunne, nagu poleks ma seda naist oma elus kordagi näind.

Gerti (õnnelikult). Ja? — Ah — mul langes kui kiwi südamele! (Kaelustab teda.) Minu Maksjite! (Suudleb).

Julius (aiast). Bravo! See meeldib mulle juba!

Gerti (hüppab ehmunult sülest maha). Ah, sina oled, isa! Kui, niiviisi ehmatada!

Julius. Noh — eks püüan tulewikus enne koputada, kui oma tuppä sisse astun.

Gerti. Muidugi, kui kodus noored armastajad on, siis ei lähe see ka teijiti. Nägemiseni, minu Maksjite! (Saadab talle käemusu, paremale poole ära).

Julius (hõõrub rõõmsalt käsi). Näed nüüd wana argpüks — kui hästi meie selle asja joonde ajasime, mis? Nüüd oleme kõik kätte saand, mida soovijime. Sina oled õanelik peigmees, minu tütar sipleb kõrwni armastuses ja minu Regine on seitsemendas taewas — nüüd ei wõi meile enam midagi juhtuda.

Maks. Ja — see oli teie poolt tõesti suu-
reparane mõte, härra Seibold!

Julius. Kuidas „härja Seibold!“ Inimene, meie jõime ometi eila sinasõprust.

Maks. Ah, õigus!

Julius. See on ka kõik, mis mul eilsest päewast meele jäi. Mul oli wist hiigla kilt?

Maks. Selle eest on sul siis täna tubli pääwalu?

Julius. Ei, see ongi just naljakas. Harielikult, kui ma palju joond olen — siis on mul teisel päewal metsik pääwalu. Aga täna walutab mul jalg, nii nagu oleks keegi tundide kaupa sellel talland.

Maks. On ka nii! See olin mina!

Julius. Kõhoh? Kuidas nii?

Maks. Sa sattusid äkki rääkimise hullustusse ja oleksid peaegu kõik meie plaanid nurja ajand.

Julius. Tõji küll! Teatud silmapilgud sel õhtul ladusid täitsa uttu, nii et mu mälu enam tõeale ei wastand. (Näeb pilti.) Noh, mis siin on juhtund? Kust need pildid siia sattusid?

Maks. Gerti poolt.

Julius. Ah, (näeb laual siseruamitud pilti) ja siin see pilt. Aha! (Naerdes.) Kui nad aimaksid, et see minu kirjutatud. Jah — kõik siin majas keerleb aina sinu ümber! Mind ei pane enam keegi tähele. Aga see on mulle armas. (Kawalalt naeratades). Ma sain nimelt täna wäikeste kirjakese. Ma jutustasin sulle sellest loost preiliga autos. Ja täna lubab preili mulle, et selle kätõti isiklikult talle õhtul koju ära wõin wiia! (Matsjab Matsji.) Saad aru, kust tuul puhub?

Maks. Noh tead, Julius, pean sulle awastikult ütlemä, et sa liig kergemeelne oled.

Julius. Nagu näha, tahad sina mulle moraali lugema hakata. Sina, kellel ühendus kõigile tuntud filmidiiwaga seija taga?

Maks. Nah, sul on õigus. Aga kuidas tahad sa kodunt wälja lipata?

Julius (kawalalt naeratades). Üsna lihtsalt! Mul on kohtamine ärisõbraga.

Maks. Seda ju naine enam ei usu!

Julius (wõidurõõmsalt). Ta peab seda uskuma, wõid kindel olla! — Seda näed sa kohel! (Läheb pahemale poole utse juure ja hüüab.) Giineke, tule korraks siia! (Matjile.) Pane nüüd tähele.

Regine (pahemalt poolt). Mis ja tahad, Julius?

Julius. Tahaksin sulle waid öelda, et ma täna õhtul kodus ei söö.

Regine. Ah — sul wiist jälle õige tarwilik äriline istang?

Julius. Täitsa õige.

Regine. Tõesti, ma pean ütleva, on sul aga häbematu! Urwad ja siis tõesti, et ma weel nii loll olen, et sinu õiseid konwerentse usun?

Julius. Wõid uskuda nagu soowid!

Regine. Sooh? Ja kes on siis sinu seefordne ärisõber?

Julius. Miks ja seda nii teada tahad? See on üks meie kõige wanematest ärisõpradest, härra Riimann.

Regine (wiltawalt). Ah Riimann on tema nimi! Ja kuidas näeb ta wälja?

Julius. Oled sina aga uudishimulik! Kuidas ta wälja näeb? Ta on wäikene, paks mees, palja päälaga, — umbes minu aastates.

Regine. Ja kus elab siis see härra Riimann?

Julius. „Kuld Lõwis.“ Tuba nr. 12.

Regine. So, so! Selle üle jõuame kohe selgusele! (Vähed telefoni juure, kõlistab.)

Maks (taja Juliusesele). Nüüd oled sees!

Julius (nõndasama). Kannatust!

Regine (tõneleb). Palun „Kuld Lõwi“ wõõrastemaja — ja — kuidas? Kas uksehoidja on sääl? — Siin proua Seibold ja — Firma Seibold ja Stiiglits — Ah — kas elab teie juures, toas nr. 12-nes keegi härra Riimann? (Smestanult.) Ja? Täna hommikul sisesõitnud? — Soo! Ei, ei minu mees tahtis ainult teada — jee on kõik — ma tänan! (Paneb toru ära.)

Julius (wõidurõõmsas poosis). Noh! Jõudsid nüüd selgusele? Näed nüüd isegi — seekord oled sees!

Regine. Ära nüüd enesest Jumal teab mida mõtle, et kord ka tõtt rääkijid! Ja palun ära jää liig kauaks, kuuled sa? — (Pahemalt poolt ära.)

Julius. Ei, ei, Giineke — ole päris rahul! (Uhtelt Maksile). Noh, mis sa nüüd ütled?

Maks. Ma olen keeletu! Riimann!? Pealegi meie wana äriõber? Teda ei tunne ma sugugi.

Julius. Mina ka mitte.

Maks. Luba ometi — kust teadsid sa siis, et ta „Kuld Lõwis“ elab?

Julius. Päris lihtne. Käisin juhtumisi sääl wõõrastemajas, siis lugesin tahwilt. „Härra Riimann, tuba nr. 12.“ Seda tahan ma tulewifus

ikka teha. Kui mul jälle niisugune väike erasing tang ees — lähen esmalt hommikul wõõraste-majja ja otjin omale nimetahwilit ükskõik kelle nime wälja! See on nüüd minu kõige uuem trikk! Sa näed ise, mingisugust sissekukkumist jün olla ei wõi!

Maks. Julius, sa päris imponeerid mulle!

Anna (paremalt takka, ajaleht käes). Siin on ajaleht. (Annab lehe, läheb paremale poole taha ära.)

Maks. Meie kibluskoolitus peaks juba sees olema.

Julius. Muidugi, sääl see seisabki. (Loeb waljusti). Meie ainukese tütre, Gerti, kibluskoolitus äriosaniku härra Maks Stiiglitšiga annawad seega teada: Julius Seibold ühes abikaasaga — tõlab suurepäraselt — Reginega, sündind Kureklops.

Maks. Mis uudist muidu ka lehes?

Julius. Ei huwitagi mind wäga. Mina, kui äriimees, loen harilikult ainult kuulutusi. (Waatab tagumist külge, äkki jääb ühe toha pääle ehmunult wahtima). Mis see siin on? See pole wõimalik!

Maks (ehmataab). Mis siis? Mis on juhtund!

Julius (lasab lehe pörandale kukkuda ja langeb ise toolile). Hirmus! . . .

Maks (käsawawa hirmuga). Jumala pärast! Mis on juhtund?

Julius (nõrgalt). Säh, loe!

Maks (tõstab lehe üles paneb prilli ninale, loeb — lasab lehe kukkuda ja langeb toolile). Nüüd on kõik mofas!

Julius (õnnetult). Tähendab, ma lugesin siis õieti? Näita veel kord! (Wõtab lehe tahab lugeda). Kõik keerleb silmade ees . . . Loe jina mulle ette. (Annab talle lehe.)

Maks (wõtab wärisewate kätega lehe, loeb wärisewa häälega). Kus see oli? Ah siin! Kino „Gloria“ juhatusel on korda läind, juure waewa ja hiigla kulude pääle waatamata — ta meile tuntud ja armastatud filmidiiwat „Ria Raid“ üheks wõõrusetendujeks päälinna kutsuda. Kuulus näitlejanna wiibib praegu juba meie linnas ja tahab täna, iisklikult, senjatsioonfilmi „Batuje armastuse“ esietendusele ilmuda.

Julius (meeleheitel). Tähendab, see seisab säääl tõesti? Noh — mis me nüüd teeme?

Maks (julgelt). Ma tulen kohe tagasi . . . (Tahab ära minna.)

Julius (kargab üles, hoiab teda tagasi). Kuhu ja lähed?

Maks. Ma tahaks ainult mõned asjad sissepakkida, ole nii hää ja waata seni järele, millal järgmine laew Ameerikasse läheb.

Julius. Mis ja siis mõtled teha?

Maks (külma rahuga). Tahan wälja rännota!

Julius. Ah lollus! Ei maksa ometi see-pärajst kohe pääd kaotada. Nii hull see asi ei ole!

Maks. Noh, ma tänan! Terwe kahetja päewa räägitakse terwes linnas, igas perekonnas, iga kõrtsilaua taga minu ühendusest Ria Raiga. Kui see nüüd sellest teada saab — ja ta saab sellest teada — selle pääle wõid ja kindel olla — wõib olla, et ta sellest juba teabki, see häbi oleks

wäljakannatamata — ma ei julge ennašt tänawal näidata! Minu kuulsus on mokas, minu fihtlus läheb luhta — (kurwalt) ei — ma rändan parem wälja! (Tahab jälle minna).

Julius. Siis oota ometi! Katsume rahulikult selle asja üle järele mõelda — (telefon kõlles — wihaselt) Issand Jumal, mis see siis on? (Wõtab kuuldetoru wihaselt). Kes jääb siis on? Kes? — Kino „Gloria?“

Maks (ehmatab). Kõigewägewam, nüüd läheb lahti! . . .

Julius (Maksile). Pst! Wait! (Kõneleb.) Kuidas teie arwate? Ja, ja — härra direktor — meie lugesime juba lehest! See rõõmustab meid väga. Ah — mis te ütlesite? (Maksile.) Inimesed jooksewad kassa pääle tormi — Wabadusplats olla murruna rabwast täis! (Kõneleb jälle). Aga mida teie siis soovite? — Aha! See saab härra Stiiglitsi igatahes väga rõõmustama! (Maksile). Ta on sulle ühe loosi referweerind. Just Ria Rai kõrwal!

Maks (jookseb meeleheitel ringi). Ma wõiksin selle mehe ära kägistada!

Julius (kõneleb). See on väga armastuswääne teie poolt. Meie saadame teile weel teadust. Ja — Hääd terwist — (paneb toru ära).

Maks (lootusetult). Sa näed, katastroof on tulemas — ja seda ära oodata ma ei wõi. Ela hästi, Julius! Terwita oma naist, wõid talle ta minu poolt juud anda — Geriile tahan ma seda weel ijiklikult üle anda. (Tahab paremale poole taha ära minna).

Anna (paremalt poolt tagant, korwiga, läheb

õõmsalt Matsi poole). Härra Stiiglits, kas teate juba?

Maks (vihaselt). Mida siis?

Anna. Igal pool on suured plakatid wälja pandud. — (Näitab kätega nende suurust.) Teie endine armastus esineb ju täna ijiklikult kinos!

Julius. Teame, teame juba!

Anna. Ma tahaks — teda meeeldi näha härra Stiiglits! Kas teie ei wõiks mulle ühe priipileti kinkida?

Maks (meeleheitel). Julius — tee mulle seda ainuühest meelehääd — ja poo see naine üles!

Anna (jookseb hirmunult karjatades paremale poole taha).

Maks. Seda ei kannata ma enam wälja. (Käib ringi).

Walli ja **Silda** ajalehtedega aiaist. **Regine** ja **Gerti** neile järele.

Gerti. **Maks** — **Isa** — kas olete juba kuulnud? **Ria Rai** on siin!

• **Walli**. Meie nägime teda praegu tänawal!

Silda. Küll oli toredalt riides!

Gerti. **Isa** — ja peaks kohe kinopiletid muretsema. Meie läheme kõik ühes sinna!

Maks. Ja, kuid mind palun jellest wabastada.

Julius. Ja — **Maks** ei ole päris terve.

Maks. Mul oleks nagu õhust puudus ja külmad wärinad käiwad üle ihu.

Regine (**Gertile**). Siis jääd sina ka koju.

Gerti (tellele see ei meeldi). Aga ma tahaks meeeldi teda kord näha.

Regine. Aga **Gerti**! Mis sa õige mõtted! **Sina** — kui pruut? . . .

Gerti. Ah seepärast — Aga ma olen ju moodne uimene.

Walli. Aga meie lähme. Tule Hilda, lähme!

Hilda. Nägemiseni!

Walli. Nägemiseni! (Mõlemad ruttu ära.)

Regine ja Gerti (saadavad neid mõne sammuga).

Maks. Mul on hirmuhigi otsa ees. Ma olen surmahirmus.

Julius (tasa Matsile). Julgust! Muidu annad enese ära.

Regine (tuleb ette, Matsile). Mis sinuga on, Maks? Sa näed haiglane wälja!

Gerti (tes talle järgnes). Jah — tõepoolest!

Maks. Ah, kui teie teaks, mis tundmus mul on?

Regine. Dots, mul on wäga häa abinõu, ma lasen sulle kohe baldriani teed teeta. (Ära.)

Maks (äraminnes endale). Unerohi oleks mulle armsam! (Ära.)

Anna (paremalt poolt, teatab). Härra Fellner!

Julius. Na, minu südamesõber! Tema puudus weel!

Gerti. See edew pois on oma alaliste meelitustega on mulle igaw. Isa, wõta sina teda wastu! (Annale). Härra Seibold lasseb paluda. (Anna paremalt poolt taha ära.)

Julius (Gertile). Mine pääle, armas laps, see lendab warsti jälle wälja. (Gerti ära.)

Heino (astub paremalt, tagant sisse, kübaras ja rinnastes). Härra Seibold! (Kunmardab.)

Julius. Tere hommikuist, härra Fellner! Mis walmistab mulle au?

Heino. Tahsin daamidele fihluse puhul oma parimaid õnnesoowe jalge ette panna — see tähendab teile nuidugi ka. See minu praegune wiis on ka ühtlasi jumalagajätt.

Julius. Wäga sõbralik. Aga minu naine keedab praegu baldriani teed ja minu tütrele ei ole praegu aega — teie mõistate ju — noor õnnelik pruut! Nii siis — teie tahate juba ära sõita? Ma kõnelen sellest daamidele, nad rõõmustawad wäga. Mind palun aga wadandada, mul on tiire. Nii siis, saage hästi koju! Mul on au! (Kõrwale). Patenteeritud tola! (Ruttu paremale ette ära).

Heino (üksinda, talle järele waadates). Noh — see oli juba küllast selgelt öeldud. (Astub werandale.) Mühakas!

Anna (paremalt poolt tagant, lasub Riimanni sisse). Palun sisseastuda, ma teatan kohe härrastele. (Pahemale poole taha.)

Heino (näeb imestanult Riimanni). Teie olete, Riimann?

Riimann. Ah — Fellner?! (Annab tätt.) Mida teete siin jumalast mahajäetud pesas?

Heino. Wäljasõidul rohelisse tõi ühtlasi selle maja preili wanemate juure koju. Oma wabel — mul oli preililise wastu pisut huwi! On teine armas tütarlaps!

Riimann. Siis seekord tõsiselt? Wõi õnnesoowida?

Heino. Ei, ei! Keegi teine näppas ta mul nina alt ära. Noh — pole midagi teha. Aga mida siis teie siit otsite? Tunnete siin seda perekonda?

Riimann. Ei, aga wõõrastemajja tagasi tulles, teatas mulle ufshoidja, et keegi proua Seibold olla mulle helistand ja minu järele küünd. See on imelik. Ma ei tunne siin ühtki hinge!

Heino. Ja mis tõi teid siia linna?

Riimann (istub suitsetamise laualt pahemale poole.) Dien ta ühele daamile reisuseltjiliseks.

Heino (paljuütleva naeratusega). Mõistan!..

Riimann. Teie mõistate mind walesti, armas Fellner! See daam on minu pruut —

Heino (imestanult). Do, pardon! Mul ei olnud aimu. Lubage, minu südamlik õnnesoow!

Riimann. Tänan, tänan! Päälegi teie tunnetegi teda kindlaste — see on kuulus kino-näitlejanna Ria Rai.

Heino (kohmetanult). Ria Rai? — So — so, see on siis teie pruut. Muidugi! Dien temast palju kuulnud! — Tema ülesastumine täna õhtul ühes kohalikus kinos on palju tolmu sünnitand.

Riimann. Jah — Kinoomanik tegi talle hiilgawa ettepaneku — meie olime lihtsalt üllatatud, et niisuguses, wõrdlemisi wäikeses linnas sarnast kõrget honoraari suudetakse maksja. Aga ta näitse siin õige kuulus olewat. Tänowail on wõimatu liikuda, igauks wahib meile otja, igal pool sojistatakse: „see ta on, see ta on.“ Ja kuhu ja waatad — igalpool ta pildid wälja pandud! (Waatab taas ringi, imestanult.) Siin on neid kah! (Tõuseb üles, naerdes). See on ju uskumatu! Hullumeelsete pesa! (Näeb sifersaamitud pilti.) Ja siin on ta pilt koguni sisse raamitud! (Loeb

taswawa imestusega.) „Oma palawalt armastatud Maksile — igaweses armastuses — magusate unustamata tundide mälestuseks!“ (Ärritatult.) Mis see siis tähendab? Sellest ei ole ta mulle sõnagi lausund! — Noh — see on juba liig!

Heino. Armas Riimann, rahustuge. Ma mõistan, see on walus, selkombel — — —

Riimann (energiliselt). Nüüd õelge awalikult: kas teie teadsite midagi sellest loost?

Heino. Ma ei wõi salata. Linnas liiguwad nii mitmet moodi jutud.

Riimann. So, so! Wõi nii saab neid kauneid asju kuulda! Ja kes on siis see „Maks“?

Heino. Kui teie seda teada tahate — see on teegi härra Stiiglits — härra Seiboldi äri-
osanik.

Riimann. Ah — nüüd mõistan ma kogu seda janti Ria — Rai nimega — Arusaadaw! Seepärast siis see suur huwi! Seepärast see hiiglahonoraar, mis talle pokuti! Nüüd on mulle ka see arusaadaw, mispärast ta nimelt siia tahtis tulla! (Seinole.) Armas Fellner, tahate mulle weidi abiks olla?

Heino. Häämeelega — aga . . .

Riimann. Olge hääd minge „Kuld Lõwi“ wõõrastemajja ja küsige preili Maria Raineri järele.

Heino (imestanult). Maria Raineri järele?

Riimann. Ja — Ria Rai on ainult tema warju nimi. Õelge ma pean temaga tungiwalt rääkima ja tooge ta siia — aga palun waitige, kõigest sellest — mitte üks sõna!

Heino. Kui ma seega teise kaju toon — südamest häämeelega —

Riimann. Siis palun, rutake! (Heino paremale poole taha ära.)

Riimann (üffinda, tagasihoidud wihas, wõtab pildi ja loeb). „Oma palawalt armastatud Maksile.“ — Noh, oota sa, kawal madu! (Paneb pildi tasku.)

Regine (pahemalt poolt tagant). Wabandage mu härra, et ma teid oodata lastiin.

Riimann. Do palun, armuline proua!

Regine. Kellega on mul au?

Riimann. Minu nimi on Riimann.

Regine (imestanult). Ah — teie olete siis see härra „Kuld Lõwiist?“

Riimann. Täitsa õige! Teie olete täna telefoni kaudu minu järel küsind?

Regine. Ja. (Piinlikult teda waadeldes.) Dieti, ma ei tea — (silmitseb teda pääd raputes).

Riimann. Miks te mind nii kummalise pilguga waatlete?

Regine. Minu mees kirjeldas teid hoopis teistsugusena — palju wanemana ja —

Riimann. Teie mees? — Aga ma ei tunne teda sugugi.

Regine (imestanult). Mis? Teie ei tunne Julius Seiboldi?

Riimann. Ma kuulen seda nime täna esmakordselt.

Regine. See on imelik!

Riimann. Kas teie ei tahaks mulle lähemalt selgitada —

Regine. Silmapilk! (Läheb paremale poole ees

olewa uſje juure ja hüüab.) Julius — palun tule korraks ſiia.

Julius (paremalt poolt eest). Mis ja ſoowid, Giineke?

Regine. Waata korraks, kes ſiin on.

Julius (waatab Riimanile aruſaamatult otſa, teeb lühiteſe tummarduse, ſiis pöördub oma naiſe poole.) Kes ſee on?

Regine. Kas ja ſiis ſeda härrat ei tunne?

Julius. Ei.

Regine. See on ju härra Riimann!

Julius (ehmatanult). Kes?

Regine. Sinu kõige wanem äriſõber!

Härra „Kuld Lõwist.“

Julius. (perplex). See olete teie?

Riimann. Minu nimi on Riimann?

Julius. Siis teie olete minu wana sõber Riimann?

Regine. Minu teada, pidi ſee härra wana ja paks olema ja palja päälaga?

Julius. Oli ka! (Väheh Riimanni poole). Inimene, olete teie aega muutund! (Naiſele). Ta on Steinachi juures käind. Aga ära selleſt kõnele — ta ei kuule ſeda häämelega!

Riimann (waatab ſeda kõige kiwistand rahuga).

Regine. Jäta naljad! Sa ei taha mulle ometi jelgeks teha, et ſina ſeda härrat tunnend?

Julius. Seda ei ole ma ſugugi tõendand.

Regine. Sa annad ſiis järele . . .

Julius. Mul ei ole midagi järele anda! Ma ütlesin sulle, et minu wana sõber Riimann tuleb. Nagu näha ei ole tal enesel aega olnud.

Efs oke — ja saadab seepärast oma poja. (Eginedes, annab talle mõlemab käed.) Härra Riimann junior olge südamest terwitud. Mis isa teeb? Meie pole teineteist üle aasta näind. Ta on ikka weel wärske ja lõbus?

Riimann. Rahjuks ei. Minu isa on juba üle kahekümne aasta surnud.

Julius (pääle lühitest pauzi, suures imestuses). Ärge tehke rumalat nalja!

Regine. Nüüd on kõik selge! (Läheb Juliuselt mööda.) Wabandage, härra, et teie, kui wõõras, jelle piinliku wahetuhtumi tunnistajaks olite.

Riimann. Do palun, armuline proua! See on kaunis huwitaw.

Regine. Mul on au! (Kõne juures Juliuselt.) Meil kahel on weel mõni sõna rääkida. (Ära.)

Julius (talle järele). Palun, palun — sellega on aega!

Riimann. Härra Seibold — mul on tõsiselt kahju — —

Julius. Teie kaastundmus jäi weidi hiljaks. Mõni minut tagasi lasksite mind kui kala õnges sipelda. Ärge pange pahaks — aga see polnud teist ilus! Kui näete, et inimene kitsikusest wälja püüab rabeleda, siis olge talle ometi abiks. Aga kuidas tulete üldse minu majja?

Riimann. Lubage — kui telefoni kaudu minu järele wajadust tunti — —

Julius. Ah, mis wajadust. Wäitese pakku palja pääga Riimanni järele oli wajadus, aga mitte teie järele! Noh — muidugi — teie ei ole jelles süüdi, nii siis (häätstegewalt) Ärge kandke kauem wiha!

Riimann. Ei jugugi. Aga et ma juba juhtumisi teiega tuttawaks sain, härra Seibold, siis lubage mind mõni sõna teie äriosanifuga rääkida.

Julius. Stiiglitsiga? Kas teie teda tunnete?

Riimann. Ei, seni pole mul seda au; aga tunnen igatsust teda tundma õppida!

Julius (imestanult). Kuidas? Mida tahate temast?

Riimann. Ah — ma olen taast nii palju kuulnud ja päälegi — on meil ka ühised tutwused — —

Julius (rahustatult). So? Noh — siis saab see teda rõõmustama. Üks filmapilt. (Hüüab paremalt poolt uksest sisse.) Mats, tule korraks siia!

Mats (tartlitult paremalt eest). Mis on? On siin juba jälle midagi juhtnud?

Julius. Ei, ei! Tahan sind ainult selle härrale siin tutwustada! (Tutwustades.) Minu äriosanik härra Stiiglits — härra Riimann!

Riimann (külmal). Rõõmustab.

Maks (imestanult). Riimann? (Tasa JuliusELE.) Ega see ometi, kes . . .

Julius. Ja, ja. Nimelt see „Kuld Löwist“...

Maks. Aga Julius — kui nüüd sinu naine seda härrat näeks —

Julius. Ta on teda juba näind. See asi on juba mofas!

Maks. Tähendab, jälle sissekukkund? Hoolimata uuest wõttest?

Julius. Hiilgawalt! Aga oota, küllap mulle jälle midagi meele tuled. Palun, istuge ometi. (Istuwad.)

Riimann (tes loгу selle aja Maksi silmitsend).
 Nii siis — teie oletegi härra Stiiglits? Ja teie
 eesnimi on Maks?

Maks. Jah — juba sündimisest saati.

Riimann. Olen teist palju kuulnud!

Maks (imestanult). Minust?

Riimann. Ja — wiibin ainult mõned
 tunnid siin linnas — aga kõige selle järele ot-
 sustades, mida teist siin räägitakse — näite suur
 elumees olewat!

Maks (tasa Juliusete). Näete nüüd isegi — wõõ-
 rad teawad juba sellest. (Riimannile tagasihoidlitult.)
 Ah — inimesed liialdawad!

Julius. See oli ehk furd! Nüüd on aga
 härra Stiiglits minu tütreaga tihlatud.

Riimann. So joh! Ja — aga igal pool
 räägitakse teie ühendusest kellegi tuntud kinoditwaga.

Maks (häbelikult). Ühendus — sellega on
 weidi palju öeldud!

Julius. Jumal — meie oleme ju mehed
 enda wahel . . . Lõppude lõpuks on igal ühel
 meist wäikene tehtelmehlel olnud!

Riimann. Teadagi! Ja päälegi niisugune
 ilus naine, kui Ria Rai —

Julius. Eks ole? (Maksi pääle näidates). Ja,
 jah, — maitsest pole tal puudu!

Maks (rahutult). Aga ma ei mõista miks
 see teid nii huwitab?

Riimann (tõuseb). Seda ütlen ma teil ekohe!
 Ma tunnen seda daami nimelt ijtiklilult (Maks ja
 Julius tõusewad püsti).

Maks (ehmatah, kõrwale). Meetud! Nüüd saab
 see naine sellest kindlasti teada!

Julius (taja Maksile). St! Külma werd!
Nüüd püüame kõik maha jalata.

Riimann (Maksile). Nii, wõi wäikene tehtelmehtel oli teil temaga?

Maks. Mitte sinnapoolegi! Kuidas tulete sellele?

Riimann. Teie ju ise ütlesite —

Maks. Mina? (Näitab Juliusse pääle). Tema ütles! (Riimann läheb Maksist mööda Juliusse poole).

Julius (wäga imestanult). Mina olla „tehtelmehtel“ öelnud. (Ustawalt.) Ma kuulen seda sõna eijimest korda!

Maks. Ei — tõesti — tehtelmehtelilt ei wõi juttugi olla!

Julius. Ta tunneb teda — see on tõsi — ainult pääliskaudselt!

Riimann. Sooh?

Maks. Ja — pääliskaudselt on ka juba palju öeldud — ma ei tunne teda õieti jüugugi — ehk siis ainult näitelinalt.

Julius. Näitelinalt on ka palju öeldud — ainult paberilt — kuulutustelt!

Riimann. Minu härrad — ma austan teie diskretsiooni — (õige energiliselt) aga ma pean teid nüüd tõsiselt paluma, et mulle selget tõtt awaldaksite!

Julius. Lubage — teie eksamineerite meid siin kui mõni kohtu-uuriija! Mis õigusega, kui paluda tohin?

Maks. Ja — see on mulle ka arusaamatu!

Riimann. See saab teile kohe arusaadawaks. Mina, olen nimelt selle daamiga kihlatud.

Julius (suure ehmatusega). Taewane Jumal!

Maks (murtult). Nüüd olen ma sees!

Riimann. Minu härrad, ärge püüdke enam kõrwale põigelda. (Matsile.) Tunnistage juba mehelikult, et teie tema armuke olite!

Maks (ustawalt). Aga ei! Ma annan teile oma ausõna!

Riimann. Sooh? Ja seda pean ma uskuma? Mul tarwitsseb ainult siin toas ringi waadata — jää! — jää! — igal pool ainult Ria Rai pildid! (Läheb tahapoole.)

Julius (tasa Matsile). Pagan wõtku, kui ta nüüd seda sisseraamitud pilti näeb — wõta see ära!

Maks (tahab seda teha, imestanult). Seda polegi enam.

Julius (tergemalt). Jumalale tänu!

Riimann (kes wahapääl pilte silmitses, pöördub jälle nende poole). Nii siis palun — mis on teil selle pääle wastata? (Seisab Julius ja Matsi wahel.)

Julius. See ei ütle weel midagi. Meie oleme suured kunstiharrastajad!

Maks. Ja, jah — iseäranis austame me kinodiiwasid!

Julius. Ja seeäraast ostame nende pilte!

Riimann. Ma näen siin aga ainult Ria Rai pilte . . .

Julius. Oh, meil on ka teisi . . . (Wõtab taskust mitmesuguseid pilte wälja.) Siin, näiteks — on teil „Sarah Bernard“! Ja siin on üegi „Mona — Liisa“!

Riimann Sooh! (Wõtab taskust sisseraamitud pildi.) Ja kuidas olete selle pildi omandand?

Maks (metsifus hirmus). See pilt on tal ka?!

Riimann. Tahate ikka veel salata? Nüüd, kus ma isegi seda siin olen lugend? (Paneb pildi endise kohale.)

Julius (wõidetult). Teil on õigus, meie peame alla andma.

Maks (ausalt). Ja, ma tahan teile kõik üles-tunnistada.

Riimann. Hää — aga kui ma paluda tohin — siin selle daami enda juuresolekul!

Maks (meeleheitel). Ma palun kuulake mind enne!

Riimann. Mitte sõna enam! Ta peab iga silmapilk siin olema.

Julius. Mii — iis?

Maks (juures hirmus). Ta tuleb siia?

Riimann. Ma tahan (Maksile) teid silm-silma wastu seada. (Tahab minna.)

Maks (teda tagasi hoides). Dodake, ometi!

Julius (teda teiselt poolt hoides). Inimene! Riimann — wana sõber —

Riimann. Olen silmapilk jälle siin! (Ära paremale poole taha.)

Maks (langeb murtult toolile). Lõpp, lõpp! Nüüd pole enam mingit pääsu! Nüüd olen kogu ilma ees häbistatud . . . Häbistatud üdini! (Kargab äkitselt wihaselt üles.) Ja kellele wõlgnen selle eest tänu? Teile, härra Seibold!

Julius. Aga Maks!

Maks (ikka wihaselt). Palun mind mitte enam sinatada. Uguses luuletasite mulle ühenduse selle neetud Ria Raiga ja nüüd tõite mulle tema peigmehe ka veel kaela.

Julius. Aga mul oli täna õhtuks üht äri-sõpra waja!

Maks. Ah, mis! Wähemalt sada wõõrašt elawad „Kuld Lõwis“ ja teil oli waja just härra Riimann wälja walida?!

Julius. Inimene, cle ometigi mõistlik! Ära karju nii metsikult.

Maks (endiselt). Iga ussikene karjub — kui tema pääle astutakse! Misjugušt õnnelikku ja rahulikku elu ma elasin. Sääl tulite teie, härra Seibold, käärišite mu pükšid üles, tegite minušt elumehe ja mina pean nüüd selle supi pääle kauba ükši nahka panema. (Wihafelt paremale poole ära.)

Julius (talle meeleheitel järel hүүdes). **Maks!** Jää minu juure! (Enesele.) Et ühendusel, mida jugugi olnud pole, niisugused järelused wõiwad olla — seda ma küll ei oleks wõimalikuks pidand! (Ära paremale poole ette.)

Heino (tuleb waatab toas ringi). Nonoh? Teda pole enam siin! (Hүүab aida.) Palun, astuge šisse, armuline preili!

Ria (lõbusalt). Nүүd, palun öelge, mis see kõik tähendab? Teie tulete minu juure wõõras-temajja, tutwustate end minu peigmehe šõbrana, toote mind tema ülesandel majja, mis mulle wõõras — minu küšimiste pääle, kehitate salapäraselt õlgu . . . Kelle majas meie praegu wiibime?

Heino. Meie oleme wabrikandi härra Seiboldi majas.

Ria (raputab arusaamatult pääd). Ei tunne! (Waatab ümber.) Aga teie ütlejite ometi, et minu peigmees siin olla?

Heino. Ja — mulle on see ka arusaamatu — ta pidi meid siin ootama.

R i a. Nii siis, palun mulle nüüd öelda, mida ta minult soovib?

H e i n o. Seda ma kahjuks ei wõi! Andsin talle oma sõna!

R i a. Hää! Siis lähen ma! (Tahab minna.)

H e i n o (astub talle teele ette). Ei, palun, jääge!

R i a. Ja, kui teie mulle öelda ei taha —

H e i n o. Kui teie, armuline preili, seda nõuate — siis pole parata. On ehk ka parem, kui teie ette walmistamata oma peigmehe ette ei astuks! See on minul igatahes väga piinlik ülesanne.

R i a (imestanult). Nüüd olen ma tõesti uudishimulik!

H e i n o (piinlikult). Ja — hm! Riimann arwab endal põhjuse oletada, et armulisel preilil kellegi härraga siit linnast — kuidas seda öelda — noh — mingisugune sõprus on olnud.

R i a (naerdes). Aha! Seda ma arwasin. (Naerdes). See on ju uskumata! Isegi selles väikses peñas piinab ta mind oma armukadedusega. Kes talle siis selle kärese jälle kõrwu on pistnud?

H e i n o. Mu Jumal, ta pidi ju lõpuks sellest kuulma, kuna terwe linn sellest räägib —

R i a (imestanult). Terwe linn räägib sellest? — Nüüd on küllalt. Nüüd tahan ma lõppude lõpuks teada, milles asi seisab. (Naerdes). Kellega olen ma teda seekord petnud?

H e i n o (piinlikus seijuforras, naerdes). Riimann arwab, et härra Stiiglitsiga!

R i a. Stiiglits! (Kuiwalt.) Ta on hull! Kuidas tuleb ta sellele?

H e i n o. Ta leidis ühe teie pildi, ühe — õige kompromiteeriwa pühendusega teie poolt!

Ria. Minu poolt? Noh seda tahaks ma näha!

Heino. Palun, siin ta on! (Annab talle pildi.)

Ria (loeb). „Oma palawalt armastatud Maksile“ ... mis see tähendab? (Loeb edasi.) magusate, unustamata tundide mälestuseks.“ (Sattab waljusti naerma, siis kuiwalt.) Noh — see on häbematus — Seda ei ole mina kirjutanud!

Heino. Pole wõimalik.

Ria. See on wõltsitud! (Annab pildi tagasi.)

Heino. Ma ei saa aru — millisel põhjusel on siis keegi —

Ria. Mu Jumal, see härra Maks tahtis arwatawasti elumeest maskeerida, — seda teewad paljud meeleldi. Ta tahtis end weidi huwitawamaks teha! See on kõik.

Heina. Teil on õigus, armuline preili, nüüd on mulle ka nii mõnigi asi selge. See härra Stiiglits nägi, et majatütar minust weidi huwitatud oli, ja et mind ületrumbata, mängis enesest elumehe. Selleks oli tal aga armuühendust waja ja teid leiti otstarbekohase olewat.

Ria (naerdes). Ma tänan selle au eest! See on kuulmata!

Heina. Minule toob see leidus kasu! Selle mehe kõrwad tahan tugewasti pihku haarata!

Ria (ruttu). Ei, seda teie ei tee! Seda jätke, palun, minu hoolteks!

Heino. Mida mõtlete teha, armuline preili?

Ria. Seda saate kohe näha! Mul on juba tegewuskawa walmis ja teie peate mulle selles abiks olema.

Heino. Seijan teie käsutuseks!

Ria. Ütski hing ei tohi sellest teada — kõige päält ei tohi minu peigmehele sellest aimu olla, et ma tema kahtlustusest midagi aiman. Nii siis — juud pidada.

Heino. Minu käsi selle pääle!

Ria (lõbusalt). See härra Stiiglits peab saama mälestuse, mida ta nii pea ei unusta ja oma härra peigmehele tahan ma sel puhul ka väikese õpetuse anda, mis teda loodetawasti sellest rumalast armutadestamisest jäädawalt parandab. Tulge! (Heinoga ära aeda).

Maks (paremalt poolt eest). Ei, ei ma ei tee enam kaasa — küllalt sellest!

Julius (järgneb). Sa ei tea ju weel — mis mul ees on.

Maks. Wõin juba arwata — oled jälle mõne wale wäljaaudund, aga ei — mina ei wõta sellest enam oja. Ma tunnistan nüüd kõik üles.

Julius. Seda tehakse ainult siis, kui enam muud targemat üle ei jää!

Maks. Noh, siis tähendab — meil enam muud üle ei jää!

Julius. Sel puhul tunned oma Juliust halwasti.

Maks. Mil kombel wõid sa meid weel päästa, kuna ta iga silmapilk wõib siin olla.

Julius. Seda saad kohe näha. (Läheb ukse juure ja hüüab.) Regine, Gerti, tulge ruttu siia! (Regine ja Gerti pahemalt poolt tagant).

Regine. Mis on siis?

Gerti. On midagi juhtund?

Julius. Ja, ja õige halba.

Gerti. Mis siis isake?

Regine. Siis räägi ometi!

Julius. Minult külma werd! Ria Rai wõib iga silmapilk siin olla.

Gerti (imestanult). Ta tuleb siia?

Regine. Meie juure?

Julius. Ja — oma peigmehega!

Gerti. Ta on kihlatud?

Julius. Jo, mõelge ometi! (Reginele.) Ja tead kellega? Selle Riimanniga, keda ja meie majja ahwatlesid. Ta nägi siin seda pilti ja teab nüüd, et tema pruudil Maksiga midagi ees on olnud!

Gerti (ehmatah). Mu Jumal!

Regine. Kui piinlik!

Julius (Reginele). Näed ja nüüd, mida sa tegid? Ta nõudis isegi Maksilt seletust. See, kui aumees salgas muidugi — sellega ei jäänd aga Riimann rahule ja läks oma pruudi järele.

Gerti (täis hirmu). Maks! Mis saab siis nüüd?

Maks. Jah — kui ma teaksin!

Julius. Minult rahu! (Läheb Gertist mööda.) Kõik pole veel kadund! See naine saab kindlasti niisama salgama!

Regine. Urwad ja tõesti?

Julius. Teadagi! Kui ta sisse astub ja Maksi näeb, saab ta esimene sõna oleva: seda härrat säääl — ma ei tunne. (Maksile). Mis sina selle kohta arwad, Maks?

Maks (mõistab, mida Julius sellega arwab, naerab). Hehe! Hehe! Mii saab ta kindlasti ütlemä!

Julius (Maksile). Sina muidugi teed, nagu ei oleks ja teda kunagi elus näind.

Maks. Loomulikult, et seda teen!

Julius. Ja kõik on kõige paremas korras! (Maisele ja Gertile). Ainult teie ei tohi endid ära anda!

Regine ja **Gerti**. Ei, ei!

Julius. Nii siis: on teil kõik selge?

Regine. Ja, ja!

Gerti (õnnelikult). Ema, see on ju terve romaan!

Julius (uhtelt Maksile). Noh Maks — mis ütled ja nüüd selle pääkese kohta?

Maks (annab talle juud). Julius! Sa oled päästestelgi aumärgi ärateenind! (Riimann, Ria ja Heino sissetuwad keskelt.)

Regine (kartlikult). Pst! Sää! nad on!

Ria (tehtud imestusega Riimanile). Ja — kas sa ei tahaks mulle öelda, mis see tähendab?

Riimann (energiliselt). Seda saad ise kohe kuulda! (Waatab tупpa.) Aga sää! need härrased ongi. (Sisse astudes). Minu daamid! (Teeb daamidele kummarduse). Palun wabandust, et uuesti sisse tungin — asi puutub nimelt juhtumisse, mille selgitamisest oleneb kahe inimese elu.

Maks (enelele). Üks nendest kahest olen mina! (Istub kartlikult.)

Riimann (Maksile). Härra Stiiglits!

Maks (tõuseb kartlikult ja tõstab sõrme üles, nagu foolipois). Siin!

Riimann. Teie andsite mulle esiti oma sõna, et teil (Ria poole näitades) selle daamiga midagi ühist pole olnud?

Maks (Juliuselt mööda, ausalt). Jah, ma tõendan, seda veel kord pühalikult lõikide ees: Ma ei tunne teda — ma ei ole kunagi näind seda daami!

Ria (teatraalselt). Maks! Sa salgad seda?

Kõik (suures üllatuses). Kuidas? . . .

Ria. Kas ja siis tõesti enam nende magusate, unustamatu tundide pääle ei mõtle, mida weefime?

Riimann (suures wihas). Haaaa! Sa ei salga siis?

Ria. Maks! Minu palawalt armastatud Maks! (Risub Maksi tormiliselt oma kaela).

Maks (kes ammuli juuga päält waadand, abitult Juliusale). Julius! Mis see siis nüüd jälle on?!

Julius (lolti näoga). Nüüd olen ka mina täitsa rumal!

Riimann. Tähendab see on siis tõsi?!

Ria (Riimannile teatraalselt). Jaaa! See on tõsi. Tõuka mind enesest, tapa mind aga ma ei wõi teijiti! (Maksile poole.) Ta oli minu suur armastus, arwasin et see tunne juba ammu kustund, aga nüüd — (Maksile) nüüd kus ma sind jälle nägin, kallim, on minus jälle kõik lõkkele löönd. Sina ainuke, armjam! (Kaelustab).

Riimann (tahab kallale tormata). Ha! Sina — — — (Heino hoiab teda tagasi).

Julius. Sul oli ehk wiimati temaga tõesti midagi ees?

Maks (sallib kõike lolti näoga, koomilise anduwusega). Wäga wõimalik! Nüüd ujun ma seda juba isegi!

Ria (Mafjile). Aga miks nii külmal, kallim? Suudle mind!

Gerti. Aga lubage — härra Stiiglits on minu peigmees?

Ria (tehtud metsikusega). See on mul üks kõik! Nüüd on ta mul käes, nüüd hoian ma teda, ja ei anna teda enam kellelegi!

Gerti (langeb nuttes ema kaela). Ema!

Riimann (Riale). Minu preili, meie ei tunne enam üksteist! (Mafjile.) Ja teie, härra Stiiglits, teie tulete minuga kahewõitlusele!

Regine (surma hirmus). Mu Jumal!

Gerti (tarjatab). Maks!

Maks (murtult Juliussele). Näed ja Julius — ah — oleks ma endale parem „Monna — Piisa“ wäljawalind! . . .

E s r i e.

Kolmas waatus.

Tund hiljem.

Regine (tuleb pahemalt poolt, jookseb üle näitelawa paremale ees olewa ukse poole, teeb selle lahti ja hüüab). Julius!? Teda ei ole? (Jookseb taha paremale poole ukse juure hüüab). Anna! (Waljem.) Anna!

Anna (wäljast). Ja, mis on?

Regine. Kus on mu mees?

Anna (wäljast). Härra Seibold? Läks wälja!

Regine. Ja härra Stiiglits? Kas te teda pole näind?

Anna. Väks ka wälja!

Regine. Kuhu nad siis jooksid? (Kõlistatse). Jumal hoidku praegu külaliste eest! Ma ei tea, kus mu pää on! Oh — oh — seda päewa mäletan ma veel kaua! (Anna tuleb paremalt poolt tagant juure lillekorwiga, annab ühe kaardi Reginele.)

Regine. Mis te jääl toote?

Anna. See lillekorw toodi praegu.

Regine. Pange ta sinna. (Anna paneb korwi werandale ja läheb paremale poole taha ära.)

Gerti (pahemalt poolt õnnetult). Kuhu ja nii kauaks jääd, ema?

Regine. Ma tulen juba!

Gerti (pisaratega wõideldes). Mis lilled need on?

Regine (loeb kaarti). Vinnapäa Lohmüller abikaasaga soowivad õnne kihluseks!

Gerti (puhkeb nutma). Hu, hu, hu! Hirmus! Seda häbi. Kui see wähemast ajalehtedes weel poleks ilmud. — Kui nüüd kihlus nurja peaks minema — — — (Istub pahemale poole.)

Regine. Laps, ja ei pea kohe kõige halwemat mõtlema!

Gerti. Uju mind, sellest ei tule hääd! See naine ei lasse teda nii hõlpsasti küüntest! Sa nägid ju ise, kuidas ta end talle kaela wiskas!

Regine. Jah, see oli päris skandaal! Kui wähe, paraku, on inimestel häbitunnet, wõõras majas, sinu, kui pruudi ees — — —

Gerti. Jumal — ema — mida wõib nii-juuguselt naiselt paremat nõuda! Ja mina — loll

kana, olin weel uhke selle pääle, et Maks temaga ühenduses olnud! Ah — mul on niisugune wiha tema pääle ma wõiksin — (Näeb pilte, fargab wihaselt püsti.) Korista need pildid ära, ma ei wõi neid näha.

Regine (torjab pildid ära). Ja, ja, mu laps, ära ainult ärritu!

Gerti. Waesejt Maksist on mul kahju. Kui see lugu nüüd tõsiselt kahewõtluseks läheb ja Maksile midagi juhtuma peaks — seda ma küll üle ei ela!

Regine (teda rahustades). Küllap see härra weel enne järele mõtleb!

Gerti (uskumatult). Urwad ja? Ta oli kui hullumeelne! Temast wõib kõik uskuda!

Walli (tuleb Sildaga aiaist). Tere, proua Seibold, tere, Gerti — ja oled nutnud?

Silda (uudishimulikut). Mis teil siin juhtund on?

Gerti. Kuidas nii? Ma ei tea, mida mõtlete?!

Regine. Mis peab siis juhtnud olema? (Istub lauast paremale poole).

Walli Meie kuulsime, et Ria Rai olla siin käind?

Silda. Ja kellegi wõõra härraga!

Regine. Noh muidugi! Ta tegi meile külaskäigu!

Walli (irooniliselt). Ah — kui wiisakas!

Silda (nõndasama). See külaskäik oli küll rohkem sinu peigmehele määratud?

Gerti (peaaegu nuttes). Kui teie ainult selleks

olete siia tulnud, et mind haawata — (Väheh Sildast mööda.)

Walli (halwasti warjatud kahjuröömuga). Aga Gertike — kuidas wõid sa seda mõelda? Sa tead ju kui armas sa meile oled.

Silda. Meie tundsjime sinu pärast hirmu!

Walli. Ja seepärast, et meie just praegu härra Stiiglitji kohtajime —

Gerti (ärritatult). Miski?

Regine (nõndasama). Kus siis?

Walli. Tänaval — tal oli õige segane wäljanägemine — ta ei teretandki meid!

Silda. Ja meie jälgijime teda, kuni Bas-supi kaupluseri — säääl jäi ta seisma.

Gerti (hirmunult). Laskeriistade kaupluseri ees?

Walli. Ja. — Tüki aega jilmitses ta waa-teakent, wiimaks läks ta kauplusse.

Gerti (meeleheitel ema rinnale langedes). Ema! Kuuled? Ma aiman midagi hirmsat!

Silda (tasa Wallile). Näed sa? Ütle sin julle kohe, et siin ometi midagi juhtund on! (Julius tuleb üle weranda.)

Regine (ruttab talle wastu). Julius! Säääl ja wiimaks oled!

Walli ja Silda (ruttu talle wastu). Tere, härra Seibold!

Julius. Ah, tere! Olete ka siin?! (Kõrwale.) Reed lendawad siit jalamaid! (Waljusti). Lapsed! Mis küll kõik meie linnas ei juhtu! Nüüdsama, tulid Schnell'i tiigist mööda. Säääl tehakse praegu hüiglasilmi üleswõtteid. Ria Rai supelülükonnas wiskab end põlewalt lennumasinalt alla Schnell'i tiiki.

Walli, (ärritatult). Tõesti? Hilda, seda peame nägema!

Hilda (nõndajama). Jah — selle juures peame tingimata olema. Jumalaga! (Mõlemad ära).

Julius. Jumalaga, jumalaga! (Rõõmsalt.) Soh! Nendest oleme nüüd lahti. Ma teadsin ju, et need seda kõige suuremat lollust usuvad.

Gerti. Iha! Hää, et sa wiimaks siin oled, meie sureme juba hirmu pärast.

Regine. Kus sa siis olid?

Julius. Tahtsin seda metsikut Riimanni mõistusele wiia. Käisin tema juures wõõras-temajas, teda ei olnud kodus.

Gerti (kartsitult). Kui aga wahepääl Maks endale midagi halba ei tee.

Julius. Ah, lollus! Kuidas tulete selle pääle?

Regine (mures). Teda on nähtud Bassupi kaupluse minewat.

Julius (tuwalt). Tahtis endale lihtsalt habemeajamise shilette osta.

Regine. Sa oled nii rahulik —

Gerti. Jah, isa! Mis peab nüüd saama?

Julius. Seda jätke, palun meeste hooleks ja tehke, et siit minema saate. Küll meie selle asja ühiselt jälle joonde ajame.

Regine. Tule Gerti!

Gerti. Emake, kui ta ainult endale midagi tegema ei peaks! (Mõlemad pahemalt ära.)

Julius (langeb pahemale toolile, koonilises ahastuses). Oh see wast lugu. Koh, on see wast lugu!

Maks (tuleb aiaist, waatab toas ringi, näeb Ju-
ust, tuleb taja lähemale). Julius! . . .

Julius (näeb Maksi, kargab püsti). Maks!
Sääl sa ju oledki. Kus sa siis lontisid?

Maks (juure rahuga). Mul oli wäike asi
õiendada.

Julius. Mida sa siis Bassupi juurest
ostsid?

Maks (tumedalt). Sa oled wiist unustand,
et mul selle mehega kahewõitlus ees seisab?!

Julius. Ah — lollus, nii kaugele see ei
lähe.

Maks (tumedalt). Väheb ometi — küllap
näed! Kõik tuli teisiti, kui mina seda arwasin.
Igatahes — ma kardan kõige pahemat ja seepä-
rast hakkab end ettewalmistama.

Julius. Ja siis ostsid endale rewolvri?

Maks. Ja — kuid tähendab, see pole nii
lihtne. Selleks on lasteriistadekande luba waja.
Selletoettu ostsin esmalt selle siin. (Wõtab tassist
lapsepüsi, millel kork otjas.)

Julius (naerdes). Inimene! See on ju
wäikestele lastele!

Maks. See on ka ainult harjutamiseks!
Tahan end lastmises harjutada. Sellega õpib
hästi märki lastma. (Sihib Juliuse pääle.)

Julius. Ära mölla!

Maks. See on ju ainult kerk!

Julius. See juhtumine on isegi juba finni
forgitud. (Istub atna alla toolile). Aga nüüd ütle
mulle taewa nimel — saad sina sellest kõigest
lõpuks aru?

Maks (lootusetult). Ei. Ma ei wõta ka wae-
waks selle üle järele mõelda! (Istub talle wastu.)

Julius. Jah — pean tunnistama: mind

ei wii misti asi nii hõlpsalt tajakaalust — aga siin jääb minugi mõistus juhmits. See naine, kes sind kunagi elus näind pole — tormab sinu juure, langeb sulle kaela just nende sõnadega, missugused mina selle pildi pääle luuletasin — — see — see on ometi nõidus! Võid ja endale jeda seletada?

Maks. Ei. — Aga mind ei pane enam misti asi imestama. Kui nüüd keegi tuleks ja ütleks, et Hiina keisri teine-pool on minu väljaspool abielu sündind laps — ma usuks seda kah!

Julius. Mul on ainult waehest Gertist kahju!

Maks. Mis põhjusel? Ta ju soowis enesele peigmeest huwitawa minewikuga. Rohkem ei oleks talle selle lühikese aja jooksul, kus meie kihlatud, ka kõige suurem elumees pakkuda wõind.

Anna (paremalt poolt tagant). Härra Fellner on väljas ja soowib härradega kõneleda. (Ära).

Julius. Mida see siis jälle tahab . . . ? Nüüd tuleb mulle meele, tema oli ju selle määratseja pruudiga ühes siin. Wiimaks oligi tema see, kes meile supi keetis.

Maks. Temaist wõib juba jeda uskuda —

Julius. Õigus! Tema oli Gertist nii huwitatud. Noh, mul on praegu tema jaoks kohane meeoleolu.

Heino (paremalt poolt tagant). Minu härrad!

Julius. No — härra Fellner, millega oleme jeda suurt au teenind? Kui ma ei eksi, siis tegite juba täna oma jumalagajātu külastäigu ära.

Heino. Wäga õige — härra Seibold! Ja teie jätsite minuga arusaadawalt jumalaga.

Julius. Saite sellest tõesti aru? See rõõmustab mind. Aga seda enam paneb see mind nüüd imestama —

Heino. Et mul veel julgus on tulla? See on minule wäga piinlik, seda enam, et see ülesanne, mis mul täita, mitte just kõige meeldiwam pole!

Maks (kartiult). Ülesanne?

Heino. Ma tulen nimelt härra Riimanni juurde.

Julius (kohmetanult). Ah, härra Riimann on siis teie sõber? (Tasa Maksile.) Siis peame teda juurde hoidma.

Heino. Ja — wastasel korral ei oleks ma julend teid tülitada.

Julius (äkki õige sõbralikult). Aga, armas noor sõber — teie külastäigud on meile igal ajal armsad. Wõtke ometi istet, armas Fellner! Tõhin ehk sigarit pakkuda? (Maksile.) Ah Maks, too konjak siia!

Heino (tagasi lütates). Pean kahjuks ära ütleva! See tõjine põhjus, mis mind teie poole tõi —

Julius (wähele rääkides). Aga istuda wõite ometi! (Pakub talle tooli.)

Heino. Tänan! (Istub, Maks pahemal Heino paremal pool lauast, Julius toob tooli ja istub Heino kõrwale.)

Julius. Waadake, nii on juba lõbusam — ja nüüd räägime kord mõistlikku juttu. (Paisutab talle sõbralikult põlwele.)

Heino (õige külmalt). Bardon. — Peale kõike seda, mis siin eikti juhtus, ei jää härra Riimannile muud teed üle — kui — (Tõuseb püsti.)

Julius. Jääge ometi istuma! (Surub ta jälle toolile.) Selle üle võib ka rahulikult ja sõbralikult kõnelda. Ma kinnitan teile, et see kõik oli lihtsalt arusaamatus!

Heino (iseteadwa naeratuslega). See on teile raste, härra Riimannile selgeks teha, päälegi kus ta oma enda silmadega nägi kuidas tema pruut härra Stiiglitsile kaela langes. Sel puhul ei jää tal muud teed üle — (Tõuseb üles.)

Julius. Jääge ometi istuma! (Surub teda toolile.) Teie närveerite mind juba oma alalise tõusmisega.

Heino. Väga hää! Kui teie seda nii väga soovite — ma võin selle ülesande ka istudes ettekanda. Härra Riimann leiab, et härra Stiiglits tema au raskesti on haavand.

Julius. Aga lubage, kuidas nii? Oletame, et härra Stiiglitsil on tõesti midagi ees olnud selle Ria Raiga, kuid mil põhjusel võib härra Riimann teda nüüd selle eest wastutusele võtta, mis kord enne tema kihlust on juhtund?

Heino. Seda ei teeks ta ka, kui tal kõige selgemaid andmeid poleks, et see ühendus veel wiimasel ajal on kestnud.

Maks (imestanult). Jälle uudis!

Julius. Kuid selleks peate meie tõendusi tooma.

Heino. Ei ole midagi kergemat, kui see. Bilt tema allkirjaga, on üks wiimastest üleswõtetest ja alles mõni nädal wana.

Maks (meeleheitel). Ka seda veel!

Julius (niisama). Lugu läheb ikka pööramaks!

Heino. Müüd näete isegi, et kõik põiklemised asjatud on! (Tõuseb.)

Julius (largab püsti toomilises ahastuses). Müüd wõib juba seinä mööda ülesronida! (Päneb tooli jälle Heino kõrwale). Härra Zellner, ma mõistan, see kõik räägib tema wastu, kuid ma wannun teile —

Maks (temale wahela rääkides, toomilises resignatsioonis). Jäta Julius, pole mõtet! (Heinole.) Mis on teil weel welda?

Heino. Härra Riimann kutsub teid kahe wõitlusele! Ta soowib werd näha!

Julius (wihaseft). Siis wõib ta tapamajja minna!

Heino (Maksile). Teie olete muidugi sellega ühel arwamisel, et ainult püstolid wõiwad juhusmist kohendada?

Maks. Minult! (Enesest kangelast mängides). Haha! Teie ei tohi mõelda, et mul püstoli eest hirm on — haha! Ma olen selleks ettewalmistatud. — Eks ole, Julius? (Lööb omale taha püksi tasku külge, läheb Heinost mööda Juliuze juure.)

Julius. Ja, ja! (Heinole). Teie sõber peaks selle asja üle weel järele mõtlema.

Heino. Siis tunnete härra Riimanni wähe! Just ümberpöördult: tema nõuab kõige raskemaid tingimusi. Kui selle häbi pääle mõelda, mille osaliseks ta jaand siis on see ka arusaadaw.

Maks. Muidugi, muidugi!

Heino. Minu ettepanek oleks siis: ühefordne tulewahetus kümne sammu kaugusel.

Maks. Kümme sammu? See pole midagi. — Sada sammu — tuhat sammu! Kui ma

ford kahewõitlusele lähen — siis tahan ma seda ka põhjani teha.

Heino. Ei mēne pauf on muidugi Riiman-
nil, sest et ta kannataja pool on. Kas aga teie weel
pääle selle enda püstolit tarwitada saate — on
wäga küsitaw.

Maks (suures imestuses). Sooh? — (Juliusese.)
Noh — siis on see lapsēpüß tõesti otstarbeko-
hane.

Heino. Teie peate nimelt teadma, et minu
sõber wäga kardetaw laskja on. Saja meetri
päält lasēb ta risti soldatil pää otjaßt!

Maks (kuiwa huumoriga). Noh, ega ta siis
minu pääßtki mööda lasē!

Heino. Kindlasti ei! (Irooniliselt.) Teie olete
siin linnas tuntud naistekütt, see wõib teie kuul-
sust ainult tõsta — alles siis, kui te kellegi ilusa
naise pärast kahewõitlusel olete olnud, saate elu-
mehe aunime kätte.

Maks. Mis tähendab mulle weel elu-
mees — kui ma surnud olen!

Heino. Nii siis, kui paluda tohin — homme
homikul kell 5. — Stroomi metsas.

Maks. Kell 5? Weidi wara! — Kui ma
ei juhtu jääle olema, siis tehke rahulikult ilma
minuta algust — — —

Julius (ies kogu aeg rahulikult päält kuuland,
tuleb nüüd kessele). Pagan wõtku! Nüüd on mul
sellest lorißt willand. Meie oleme ärimehed ja
meil pole niisugusteks lollusteks aega!

Heino. Lubage —

Julius. Mingit luba! Meil on wabrit

ja mitte lastetiir. Ja kui meil mõni wahejuh-
tumine selgitada, siis oleme harjund seda enda
wahel äradiendama.

Heino. Lubage — minu sõbra wäljakutse.

Julius. Seda ei wõta meie wasiu!

Heino. Peab see tähendama, et teie kui
aumees (Maks poolle minnes) kõrwale hoiate?

Maks (kangelaselt). Muidugi, hoidan kõrwale!
Õelge seda oma sõbrale! Ja praegu tuleb mulle
meele — et kord, jooksupoissina, peremehelt 50
senti ületegin ja selle eest endale piparkoogi ostsin!
(Abstelt rinnale lüües). Tähendab, mina pole kellegi
aumees!

Heino. Siis on mu ülesanne siin lõpeta-
tud ja ma jätan Riimanni hoolde teisel teel omale
autasu nõuda! Mianu härrad —

Julius. Jumalaga! (Heino paremale poole
taha ära)

Julius. Nendest oleme nüüd lahti.

Maks. Aga sellega ei ole veel midagi wõi-
detud! Sa ju kuulsid, härra Riimann peab omale
teisel teel autasu nõudma! Tähendab, ma wõin
end klobimise pääle ettewalmistada. Ja seda kõik
tänu „magusatele tundidele“ misjuguiseid olnud
pole — ja käesolewad tunnidki pole magusad —
waid õige kibedad!

Julius. No ja! Mul on just kahju —
waene poiss — Olen juba selletagi endale kibe-
daid etteheiteid teind, et sind tollele pettusels mee-
litasin, agd lõpuks, ei tphi ja üht unustada, et
ja sellega minu tütre endale oled wõitnud.

Maks. See teadmine hoiabki mind veel sel
õnnetul tunnil kangelasena.

Julius. Sa võtad toda asja liig traagiliselt. Homme sõidab su ilus Ria oma werejänulise peigmehega jälle ära ja keegi pagan ei kõsja enam sellest looft. Siis teed ja nii ruttu kui võimalik Gertiga pulmad ja kui teil juba oma ilus sõbralik kodu on ja sinu naine sulle vastu tuleb, õnneliku naeratusega huultel — hiilgava näoga — — — (Gerti pahemalt poolt, erutatuna.)

Julius (teda nähes, imestanult). Kõõõh? Näib, nagu oleksid ja nutnud?

Gerti. Ah isake — armas Maks —

Julius. Mis sul siis on?

Gerti. Mul on teile midagi öelda, mis teid väga üllatab.

Maks (tartlikult). Mis sääl siis jälle tulla võiks?

Gerti. Armas Maks, ma olen kaua selle üle järel mõelnud, olen hirmsalt endaga võidelnud, ja lõpuks tulin — raske südamega — otsusele. (Võtab sõrmuse ja paneb Maksile ette lauale, nutusel häälel.) Siin on sinu kihlasõrmus!

Maks (meeleheitel Juliusile.) Näed nüüd! Jälle läks kõik teijiti!

Gerti. Sel naisel on wanemad õigused sinu kohta. Kui väga ta sind armastab — seda näitab ta sellega, et oma peigmehe maha jätab, et uuesti sinu omaks saada.

Julius. Aga laps, see on kõik rumalus!

Gerti. Ei, ei! Ärge püüdkte minu otsust muuta. Teist pääseteed pole — mina ütlen end lahti! (Pijaratega võideldes.) Veia tema juures seda õnne, mida ma sulle lootsin anda, sest nüüd, kus ma sinust lahkuma pean, nüüd tunnen ma alles,

kui armas ja mulle oled. (Hakkab nutma. Maks võtab taskuräti, tahab midagi öelda, ei saa, pomiseb nuusfudes arusaamatuid sõnu.)

Julius (võtab niisama räti). Lapsed, kui te nüüd silmapilk järele ei jäta — Jumala eest, siis (waljusti nuttes) hakkab mina, wana eeskel, ka weel pääle! (Nuustab nina.)

Gerti. Maks, ole tugew, mina olen seda ka! Ela hästi. (Ruttu pahemale poole ära.)

Maks (kuiwa huumoriga). Nii on õige! See ainult puudus mul weel! Nüüd on kõik ohtas. Terwe linn naerab end minu üle küüru, too mees tahab mind tappa ja oma pruudist pühin lõpuks ka weel suu puhtaks. Julius — ma teen sulle komplimendi! (Tema tätt raputades). See oli jinust suurepärane mõte!!!

Julius. No jah — ei wõi ju kõike ette äranäha! Kõik ei lähe nii siletalt, kui mõeldakse. Isegi jurematudele wäejuhtidele on ettetulnud, mil nad arwand juba wõidu taskus olewat, et nad omeli on hiljem folkli jaand!

Maks. Õigus! — See olemine seisab mul niisama weel ees.

Julius. Aga mina ei kaota weel lootust! Nüüd lähen ma Ria Rai juure. Ma pean seda teada saama, mis põhjusel see naine meile teatrit mängis? Ta peab oma peigmehele ülestunnistama, et teie teineteist sugugi ei tunne! Walda mind — ma olen sind sisse wiind, siis töotan nüüd sind jälle wälja aidata. Ja sa tead, kui ma juba tõsiselt asjast kinni haaran, siis — (Ära pahemale poole ette.)

Maks. Ja ma tean — siis on lool ka lõpp.

Süiski, nüüd on mul kõik ükspuhas! Halwemat, kui senini olnud, ei wõi ometi juhtuda.

Ria (kestelt lõbusalt). Tere, Maksike!

Maks (teda nähes, ehmatab hirmsasti). Ha! Sää! ta on! Nüüd läheb see tants lahti.

Ria (lõbusalt, ilka rohkem Maksi ärritades). Noh? Kas nii ollakse naise vastu, kellega magusaid unustamata tunde weedetud?

Maks (meeleheitel). Kas hakate jälle pääle?

Ria. Aga nii on need mehed. Ejitaks ahwatlewad nad meid, ja kui neile oleme andund — siis ei taheta meist enam midagi teada!

Maks. Nii siis — (käsi ringutades.) Ma palun teid, kõigest südamest, kui te ei taha, et ma mõistuse raasukese kaotan — siis tehke sellele jandile lõpp! Ma olen küllalt kannatand. Andke mulle andeks!

Ria. See oleks muidugi väga lihtne! Do ei, mu sõber! Nii kergelt te ei pääse! Te mõtlete ainult enesele ja unustate sää! juures, misjagusse seisukorda mind olete pannud. Teie mängite liin minu naha pääl huwitawat meest, wõltsite minu allkirja, rööwite minult hää nime ja kompromiiteerite mind terve linna ees. Ja seda peaks ma nii lihtsalt läbi lastma?

Maks. Teil on õigus — ma olen kõige alatun inimene terwel maailmal. Seni ei teadnud ma seda!

Ria. Ma annan selle asja kohtu.

Maks (ehmatab). Seda ei tee teie ometi?

Ria. See on muidugi teile väga piinlik, selle asja awalik harutamine — kuid minu kuulsuse

juures toob see awalikku arwustust ejile kõige jise- ja wälismaa lehtedes —

Maks. Taewane Jumal! Minust saab ilmauulus toomiline kaju!

Ria. Aga minule saab see enneolemata reklaamiks.

Maks. Ainult mitte seda! Halastage ometi! Sga muu autasu pääle olen ma walmis.

Ria. Hää küll — üks pääsetee jääb weel üle. (Istub pahemale poole.)

Maks (rõõmsat). Ja? Palun öelge!

Ria. Teie peate minuga abielluma!

Maks (ustumatult). Mi—is? Teie teete nalja!

Ria. Ei, ei! Ma kõnelen tõijelt. Teie, nagu näha, unustate, et mu peig mulle hundipassi andis? Teie kohus on nüüd mind endale naiseks wõtta. — Ainult selkombel wõite mind ilma ees häbijst päästa. Peate ju mulle õigust andma, et karistusel mida ma teile määrand — ka oma hädad küljed olemas. Ma olen ometi ilus naine?

Maks. Muidugi, muidugi. Sgegi piltilus naine. Teie oleite liig hää meheleminetuks. Parem kaaluge seda küsimust weel hästi kord läbi.

Ria. Ei, see on minu kindel otsus. Meist saab õnnelik abielupaar. Ainult seda ütlen ma teile kohe ette ära, et ma suurte nõuetega olen. Nii odawalt, kui senini, ei saa te küll äraelada. Minu toaletid ükji maksawad aastas umbes 2000 krooni.

Maks (ehmatab). Mis te ütlete? Koh, teie suurte jissetulekute juures —

Ria. Oma filmitegewusest muidugi loobun ma siis.

Maks (pifa näoga). Ah nii!

Ria. Teie naisena ei ole mul seda enam vaja! Teie saate mind teadagi hellitama. Meie ajume oma willasse elama. — Ma sean eendale sisse oma iisliku magadistoa. — Kõige päält aga auto ja suwel teeme meie ühe ilusa merireisu.

Maks (tõrwale). Wiimaks nõuab endale weel üht ookeanilendu! (Riale.) Armas austatud preili, see mõte wisake aeglasti pääst. — Teie olete mind küllalt piinand — olen pehmeks tehtud — olen küps — täitsa küps — ma pole enam selles seisukorras, et abielluda. (Põlwitab tema ette.) Halastage ometi mu waele pääle! — Palun teid põlwili maas — —

Riimann (tuleb aiaist, näeb mõlemaid). Ha! Juba jälle!

Maks (suures hirmus). Taewas. See metjaline! (Paremale poole ära. Riimann tahab talle järele tormata.)

Ria (astub talle ette). Palun — mitte paigast!

Riimann. Laske mind — (Tahab teda eemale lükata.) Ma tahan teda karistada, seda poisikest, kes liiga arg, mulle autasu andmast. Ja selle wiletsaga petsite mind! Selle armetuma wastu wahelastite mind? (Ria hakkab walju häälega naerma.)

Riimann (wihastelt). Teie naerate? Tahate weel minu üle naerda? Ürge äsjitage mind hulumeelsuseni! Ma olen —

Ria (wähele). Ees! oled sa!

Riimann (wihastelt). Ma teelan —

Ria. Ma kordan weel kord: ees! oled sa

ja kui sa mitte kena armas poiss ei oleks, ei waataks ma pääle seda haawawat kahtlustust, sulle mitte otsagi!

Riimann. Sa ei taha mulle wiimati selgeks teha —

Ria. Palun, nüüd räägin mina! Sa arwad siis tõesti — ma juudaks sind petta? See on uskumatu. Seda ei teeks ma kunagi. (Kuiwalt.) Ja kui ma seda teeks, siis otsiks ma vähemalt ühe kenama wälja.

Riimann. Sa salgad siis? Ja see pilt selle pühendusega?

Ria (õlgu kehitates). Seda ei saa küll oletatuks teha.

Riimann. Näed nüüd isegi!

Ria (naeratades). Aga, kui sinu haiglane armutadedus sinult kohe mitte mõistuse rööwind poleks, siis oleksid sa tähele pannud, (wõtab laua päält pildi ja hoiab ta silmade ees) et mina seda juugi kirjutanud pole.

Riimann (kohmetanult, silmitses pilti). Öigus — seda näen ma nüüd alles. Aga sa ise ei saland seda ja langesid, kõikide nähes, sellele inimesele kaela?

Ria. Sina loll, seda tegin ma ainult see-pärast, et sinult armutadedust äraharjutada.

Riimann (häbistatult). Ria — mina —

Ria. Ja. — Nüüd seisab ta sääl, kui wäike tutsu ja häbeneb.

Riimann. Ütlen awalikult, ma olin tõesti —

Ria. Öigus. Aga nüüd ei maksa enam sellest rääkida.

Riimann. Ria! (Suudleb teda.)

Julius (pistab pää ukse wahelt sisse üllatatult).
Kõh? Mis see siis on?

Ria. Tulge rahulikult sisse! (Maksile, kes Ju-
liuse taga peitus.) Teie ka! Kõik on liikwideeritud!

Maks (õnnelikult). Ja?

Riimann. Härra Stiiglits, ma tegin teile
ülekohut!

Ria (Maksile). Ja minuga abielluda ei ole
teil ka tarwis. Nüüd võite oma pruudi kosida!

Julius (Riale). Aga tehke mulle üht mee-
häd, ja ärge rööwige minu tütrelt illusiooni,
et ta elumees on. (Gerti ja Regine testelt.)

Ria (läheb Gertile vastu). Minu armas
preili, ma tegin teile wiist õigepalju mee-
härma!?

Gerti. Do, palun, see oli minu enese süü.
Tahjin waid niisugusele mehele minna, kes midagi
ka läbielend on, aga kui õnnelik oleks ma nüüd,
kui härra Stiiglits teid ialgi tunnud poleks!

Ria (lõbusalt). So? Siis wõin teile rahu-
likult üles tunnistada, et meie teineteist täna
esimest korda nägime!

Regine. Ja see pühendus?

Julius (ausameelselt). Selle kirjutasin mina!
(Kõik naerawad)

Gerti (õnnelikult). Maks! Ma olen nii õn-
nelik! (Kaelustab teda.)

Julius. Koh — siis oleks terwe see jant
ülearune . . .

Regine (Juliusete). Tähendab, sina oled seda kõik wälja haudund? Seda ma arwasin kohe!

Ria. Jätke juba, armuline proua, nad on mõlemad küllalt kannatand!

Maks. Müüd tahame aga õiglased olla. Need tunnid, mille eest ma teile tänu wõlgnen — magusad nad küll ei olnud, aga unustamatuks jääwad nad mulle surmani.

E s r i e.

Lõpp.

Peokorraldajaile

suures valikus tarvilikke peotarbeid
soovitab teatrikirjanduse keskladu

Pääsetäheraamatud.

Erilise päälkirjadega eeskavale ja tantsule,
trükitud mitmetvärvi paberile ja köidetud raa-
matuiks à 50 piletit.

Plakatid.

Paigutamiseks seltsimajade seintele, ustele jne.
igasugu juhatusteks ja korrahoidmiseks.

Rekvisiidid.

Loomade pääd, maskid, näoosad, diadeemid,
jaapani päevavarjud, revolvrid, uurid, sõrmused,
kaela- ja rinnailustused, kroonid, inglitiivad,
sülelapsed rietatud sinisesse ja roosasse, frakid,
õpetajakuued ja ristid, silindrid jne.

Lavaülesvõtted.

Suuremates teatrites lavastatud näidenditest.
Pakuvad tarvilikke näpunäiteid lava, dekoratsi-
ooni, krimmi kui ka kostüümide suhtes.

Amorpostkaardid.

Krupitud vastavalt tellija soovidele, eraldi ka
laste- ja noorsoo pidudeks.

Jumestusabinõud.

Kodumaa kui ka välismaa vabrikuist. Jumes-
tusvärve saadaval suuremates ja vähemates
komplektides, kui ka üksikult.

Konfetid.

Kaalu kui ka tuudiviisi. Eraldi saadaval ka
tarvisminevad kotikesed.

◀ Serpentiinid ▶

Tavet Mutsu Teaterkirjastus, Tallinna